JULIEN SANDREL

DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI
CAMERA MINUNILOR

Viața care mă așteptă

O poveste despre familie, căutarea fericirii și curajul de a-ți reinventa viața

FICTION CONNECTION

TREI

Cuprins

I. ANII
- 1. Viața mea
- 2. Sunt bine
- 3. Marsilia
- 4. Imposibil
- 5. Juliette
- 6. La început
- 7. Înecate
- 8. Vremurile bune de altădată
- 9. Pactul
- Ziua

II. ZILELE
- 10. Luni
- 11. Marți
- 12. Miercuri
- 13. Miercuri
- 14. Miercuri
- Noaptea
- 15. Joi
- 16. Joi
- 17. Joi
- 18. Vineri
- 19. Vineri

III. ORELE
- 20. Vineri
- 21. Vineri
- Copilăria
- 22. Sâmbătă
- 23. Sâmbătă
- Fiica
- 24. Sâmbătă
- Moartea
- 25. Ele

Mulțumiri

JULIEN SANDREL

VIAȚA CARE MĂ AȘTEPTA

Traducere din limba franceză de Ela Negreanu
Titlul original: *Le vie qui m'attendait,* 2019

Editura Trei, 2021

Versiune ebook: v1.0, iunie 2021

Părinților mei.
Fraților mei.

„*Voiam să vorbesc despre moarte,*
însă viața a răbufnit, ca întotdeauna.”
— Virginia Woolf

Este posibil ca întreaga mea existență să se rezume la această singură zi?

Cea mai frumoasă, mai teribilă și definitivă zi. Făuritoare și distrugătoare. Care mi-a scos în cale, cu același elan greu de suportat, suflul incandescent al vieții și opusul lui.

Am trăit această zi. N-am vorbit niciodată despre ea. Cu nimeni.

Amintirile sunt prezente totuși. Chinuitoare. Brutale. Însă rănile s-au închis. S-au sudat. A fost nevoie de timp pentru ca frumusețea să-mi fie din nou accesibilă. Să se detașeze în sfârșit de acele imagini insuportabile pe care nu încetam să le văd de fiecare dată când clipeam.

Chiar și azi, inima mea – ce altceva poate să facă? – continuă să-mi spună, în ritmul bătăilor ei, că am făcut ce trebuia.

Iertare.

I. ANII

1. Viața mea

— Da, domnule. Se va rezolva, desigur. Complimente soției dumneavoastră.

Închid telefonul, sceptică. Cine altcineva în afară de mine mai folosește această expresie desuetă, din secolul trecut?

Vorbesc ca o bătrână, trăiesc ca o bătrână, discut doar cu bătrânii. *Sunt* bătrână. Bătrână și singură, asta e pe scurt viața mea.

Dar să începem cu începutul.

Mă numesc Romane. Am 39 de ani. Sunt medic generalist, varianta ipohondră cu tendință paranoică. O specializare dintre cele mai originale pe care nu mi-o aplic decât mie, pacienții mei pot să stea liniștiți. Mai mult din obișnuință decât din dorință, locuiesc la Paris, unde m-am și născut. Călătoresc puțin, fiindcă mă tem de aproape orice îți permite să te deplasezi pe o rază mai mare de 10 kilometri. Să urc într-o mașină e o veritabilă ispravă. Ce să mai vorbesc de tren, de vapor sau de avion! Cunosc statisticile, o prăbușire la 12 milioane de zboruri, e mai probabil să câștigi la loto decât să mori într-un accident de avion. Însă pe mine tot mă sperie, întrucât câștigători la loto, chiar și puțin numeroși, există. Voiajez rar deoarece mi-e frică de păianjeni, de șerpi, de toate gângăniile care înțeapă, mușcă, ciupesc, de paludism, de febra denga, de virusul chikungunya, de turbare, de gripa aviară, să nu fiu răpită de o grupare mafiotă, să nu fac infarct undeva departe de un spital de primă mână, să nu mor deshidratată din cauza unei simple dizenterii.

Spaimele mele au luat de curând amploare. O amploare obsesională, ar zice unii – printre care și psihologul meu. De zece luni, sufăr de ceea ce se numește în mod curent hiperventilație. Cum am un moment de stres, apare senzația că pericolul este iminent și simt nevoia să respir într-o pungă de

hârtie ca să-mi recapăt controlul. Imaginați-vă scena la raionul de legume și fructe de la supermarketul din colț: lângă dovleceii bio, o fată se sufocă pentru că din neatenție a pus mâna pe un fruct fleșcăit și își închipuie că o să sucombe peste o oră, victimă a unui atac bacterian – eu sunt fata aceea. Am bucuria de a mă transforma de mai multe ori pe zi într-un cățeluș care gâfâie, iar pungile de hârtie Air France sunt cele mai bune tovarășe ale mele. Prietena mea, Melissa, care printr-un noroc teribil se întâmplă să fie pilot de linie, a devenit furnizorul meu oficial.

Bătrână, singură, ipohondră, ridicolă.

Aș fi putut adăuga și urâtă, însă, ca să fiu sinceră, nu-i adevărat. Prin fața mea defilează zilnic corpuri pe care le examinez în deplină siguranță, la adăpostul mănușilor de latex, și-mi dau seama că al meu nu e cel mai rău. Dar degeaba, nu-mi place acest corp. În consecință, îl ascund sub haine neutre.

Sunt discretă, aproape invizibilă. Oamenii apreciază asta. Oamenii, nu bărbații. Singurul bărbat din viața mea e tata. Am crescut doar cu el, protejată de el, am urmat mereu calea trasată de el, iar până acum șase luni, încă locuiam cu el. Așa îl iubesc eu pe tata. Până la sufocare. Psihologul meu susține că hiperventilația nu-i altceva decât manifestarea somatică a nevoii mele de aer în relația cu tata: „Nu vi se pare că e o coincidență stranie între problemele dumneavoastră de respirație și decizia de a vă distanța de el?”. Are dreptate, fără îndoială, mai ales că lucrurile nu revin la normal în privința respirației, cu toate că m-am mutat. În pragul vârstei de 40 de ani, m-am hotărât să învăț să trăiesc fără tata. Am întins pânzele și am părăsit portul. Psihologul mă asigură că e o decizie bună. Că era și timpul.

O fi timpul, dar e târziu. Mult prea târziu pentru ca tata să-mi accepte decizia cu seninătate. Am încercat să-i explic că oamenii normali, cu o viață

normală, își văd părinții de trei ori pe an și îi sună o dată sau de două ori pe lună, că noi nu suntem obligați să mergem chiar până acolo, că putem deja să trecem de la traiul sub același acoperiș la unul sub acoperișuri diferite, de la supravegherea permanentă a faptelor și a gesturilor mele la un telefon pe săptămână, că l-am cruțat de ani îndelungați de puseuri hormonale și alte toane, că ar trebui să fie mulțumit, nu? Nu, bineînțeles că nu. Pentru tata, această modificare profundă a vieților noastre este pe cât de neguroasă, pe atât de inacceptabilă.

De câteva luni nu-mi mai vorbește decât atunci când e strict necesar. Uneori am senzația că mă aflu în fața unui copil capricios de 65 de anișori, frustrat că-și pierde jucăria preferată. Inițial m-a durut reacția lui. Prea dură, prea radicală. Apoi am asimilat-o. Până la urmă, mă gândesc că o îndepărtare temporară este necesară. Că ne face bine amândurora. Tata are nevoie de timp ca să accepte noua situație, dar va reuși în final. Odată șocul trecut, relațiile noastre se vor normaliza. Se vor banaliza. Și respirația mea odată cu ele.

Sunt conștientă că vorbesc despre asta ca despre o despărțire amoroasă. *Iei totul prea în serios, biata mea fată. E tatăl tău, nu există nicio ruptură, e doar o distanțare binevenită. Respiră, Romane, respiră.*

O bătrână singură, ipohondră, jalnică, dar care se tratează. Sau măcar încearcă.

*

După încheierea discuției telefonice cu pacientul meu, iau o pauză de câteva minute ca să beau un pahar cu apă și să-mi răcoresc fața. Astăzi e caniculă. Am impresia neplăcută că sunt blocată într-un hamam, dar fără masaj și fără dulciuri orientale. Îmi țin punga de hârtie la îndemână, căci umiditatea mă chinuie. Hainele se lipesc de mine,

pacienții se lipesc de mine, mănușile se lipesc de mine. Dimineață au anunțat la radio 38 de grade. Un record la Paris, chiar și pentru o zi de 15 iulie. Intru în concediu la sfârșitul săptămânii și încă nu știu ce să fac cu el. Nimic nu mă îngrozește mai mult decât să mă pomenesc față în față cu mine însămi – și Dumnezeu mi-e martor că mă îngrozesc multe lucruri. Totuși, sunt obligată să-mi iau acest concediu: Parisul se depopulează simțitor în această perioadă, n-are niciun rost să țin cabinetul deschis. Pentru a mă motiva să părăsesc arșița pariziană, îmi repet că odihna o să-mi întărească barierele imunitare, măcar atât.

Fir-ar să fie, ce cald e! Da, așa vorbesc eu. În minte îmi spun „băga-mi-aș ce mă calcă pe nervi căldura asta de rahat”, dar ideea se dezintegrează când îmi iese din gură. Am cumpărat un ventilator pentru cabinet și altul pentru dormitor. Astă-noapte, sărbătoarea națională e cauza, abia dacă am închis un ochi. Pe ferestrele deschise auzeam certurile la beție ale chefliilor din zonă și nu mă puteam împiedica să nu-mi imaginez că, în orice clipă, un individ cu intenții rele ar apărea în cameră. Ce-i drept, stau la etajul cinci, deci, în afară de dublura malefică a Omului-Păianjen, riscul să dea buzna cineva în casă e destul de limitat. Totuși, eram neliniștită. M-am trezit în câteva rânduri, leoarcă de sudoare. Altfel spus, e mai bine să nu te pui cu mine azi. Cel puțin, așa îmi formulez ideea în minte – că o să-i trag una în mutră oricui m-ar scoate din sărite. În realitate, și azi, ca în orice altă zi, sunt exasperant de politicoasă.

Îmi dezlipesc bluza de spate pentru ultima dată și deschid ușa. Doamna Lebrun – 70 de ani, păr atât de negru că devine deranjant, dantură atât de perfectă că devine suspectă – intră în cabinetul meu.

E o veche pacientă și o amică de-ale tatei, după spusele sale: când el încă lucra ca gardian în parcul Buttes-Chaumont, știu că se întâlnea cu ea regulat.

Într-o vreme i-am bănuit că se știu mai bine decât vor să recunoască. Doamna Lebrun, de obicei foarte volubilă, se așază în liniște pe scaun. Mutenia ei mă miră. Mă îngrijorează.

— Scumpa mea Romane, noi două trebuie să avem o discuție.

Doamna Lebrun mă fixează cu ochi triști. Își ține geanta pe genunchi, strângând-o în mâini. Chipul îi este lipsit de expresie. Nicicând nu m-a privit în felul ăsta.

Încă n-o știu, dar doamna Lebrun se pregătește să-mi modifice cursul existenței.

Peste câteva minute, nimic nu va mai fi la fel. Niciodată.

2. Sunt bine

Doamna Lebrun vorbește întotdeauna clar, răspicat, precis. *Asta-i firea mea, doar mă cunoști, scumpa mea Romane.* În orice caz, o cunosc suficient ca să știu că este plină de bunăvoință. Nicidecum genul care umblă cu bârfe sau bate apropouri fără să se gândească la consecințe. Așa că, atunci când mă întreabă cu precauție dacă totul e în regulă, mă trec fiori. Corpul mi se încordează.

— Totul e bine, desigur. Dar eu sunt medicul, mai degrabă eu ar trebui să vă întreb asta. Ce vă aduce la mine?

Încerc să-mi ascund tulburarea în spatele unei jovialități forțate. Doamna Lebrun trage adânc aer în piept și se uită fix în ochii mei.

— O să intru direct în subiect, scumpa mea Romane. Știi că te iubesc. Știi că n-am copii și… te-am considerat mereu… importantă.

Pauză. Prea lungă. Țăcăneala mea paranoică mă face să-mi imaginez ce-i mai rău. Doamna Lebrun o să-mi dea o veste cumplită, doamna Lebrun e pe moarte. Pare totuși în formă, însă prin natura meseriei mele știu cât de vicleană poate fi o boală.

— Romane, am fost la Marsilia weekendul trecut.

Și ce legătură are cu mine călătoria dumneavoastră la Marsilia, doamnă Lebrun? mă gândesc. Dar evident că nu zic nimic. Ea continuă:

— Soră-mea are o fractură de col femural și m-am dus s-o văd. E internată la spitalul Nord.

— Îmi pare rău pentru sora dumneavoastră. Sunt convinsă că lucrurile vor reveni la normal cât de curând. Este încă tânără, din câte știu. Nu vă neliniști…

— Nu soră-mea e problema, Romane, ea o să-și revină. Tu ești problema.

Doamna Lebrun m-a întrerupt fără menajamente. Nu e în apele ei.

— Nu sunt sigură că înțeleg… La ce problemă vă referiți?

— Romane, te-am văzut. La Marsilia. Am coborât să cumpăr o revistă de la magazinul spitalului și te-am văzut intrând.

Fir-ar să fie, doamna Lebrun a luat-o razna!

— M-am mirat, fiindcă taică-tău nu-mi spusese că pleci la Marsilia. Dar mai ales pentru că…

— Mai ales pentru că ce, doamnă Lebrun?

— Mai ales pentru că… erai deghizată. Purtai perucă roșcată și o rochie cam decoltată pentru gustul meu, dar, mă rog, așa se fac rochiile în ziua de azi. M-am luat după tine fără să scot un cuvânt. Voiam să aflu.

— Ce tot spuneți, doamnă Lebrun? N-am fost la Marsilia în viața mea, iar sâmbătă am stat în casă și m-am uitat la un sezon complet dintr-un serial american. Ați văzut pe cineva care seamănă cu mine și ați construit scenariul ăsta improbabil, atâta tot. Cum vă simțiți acum? Vă doare capul?

— Scumpa mea Romane, nu-ți bate joc de mine. Sunt bătrână, dar nu proastă. Mă simt foarte bine și mi-ar plăcea să spun același lucru despre tine. Voiam doar să-ți amintesc că, dacă ai nevoie de ceva, orice, te poți baza pe mine. Nu i-am suflat o vorbă lui taică-tău, firește. O să tac mâlc.

Doamna Lebrun chiar pare foarte tulburată. Îngrijorată cu adevărat pentru mine.

— Toate astea sunt ridicole. Habar n-am ce poveste ați inventat, dar vă asigur că sunt foarte bine. Nu vă mai faceți sânge rău pentru mine, îl am pe tata pentru asta și-mi ajunge.

— Romane, te-am văzut, ce naiba! În capătul celălalt al Franței, ca să nu afle nimeni. Te-am urmărit, l-am văzut pe doctor când te-a poftit în cabinet. I-am văzut privirea posomorâtă, te-am văzut tușind. Te-am așteptat. Peste 30 de minute, ai izbucnit în plâns, cu dosarul medical la subraț. Ți-ai pus ochelarii de soare ca să-ți ascunzi supărarea. Păreai îngrozită. Ai plecat foarte repede. M-am

apropiat de ușa doctorului și am citit ce scria pe plăcuță…

Nu pricep o iotă din ce-mi îndrugă doamna Lebrun. Simt că mă apucă o criză. Respirația mi se accelerează.

Doamna Lebrun observă și ea, se ridică și pune mâna pe umărul meu. Ezită câteva clipe, apoi se hotărăște.

— Romane, de ce te-ai dus la șeful secției de pneumologie de la spitalul Nord?

*

Apoi am pierdut șirul conversației. Am început să plutesc.

Doamna Lebrun se străduia cu atâta forță să mă convingă că sunt bolnavă, încât n-am mai încercat s-o contrazic. Trebuia să iasă din cabinet cât mai repede. Căldura mă înăbușea. Rămâneam fără aer. Aveam nevoie să respir în punguța mea, dar nu voiam s-o fac în prezența doamnei Lebrun, nu voiam să-i alimentez ipotezele abracadabrante prin gesturi și imagini concrete. I-am mulțumit, ea mi-a promis din nou că n-o să-i spună nimic tatei, că totul o să rămână între noi două, a repetat că mă sprijină, iar eu am împins-o ușurel spre ieșire.

Odată ușa închisă, m-am așezat imediat. Mi-au trebuit zece minute ca să-mi reglez ritmul respirației.

În mai puțin de o oră, am expediat ultimele patru consultații. Am scurtat ziua de lucru. Nu mai reușeam să mă concentrez, se impunea să mă întorc acasă. Să reflectez.

Doamna Lebrun a văzut o femeie suferindă, dar nu pe mine, întrucât știu foarte bine unde eram sâmbăta trecută. Fir-ar să fie, țicnită asta bătrână mă face să vorbesc aiurea – nu am fost eu, punct, nu trebuie să mă justific. Chestia e că doamna Lebrun nu-i nebună. Convingerea ei m-a tulburat, fiindcă părea în deplinătatea facultăților mintale.

Mai mult decât orice, din tot ce-a spus, mă obsedează un amănunt. A menționat o perucă roșcată. Eu sunt brunetă din adolescență, dar în mod natural părul meu e roșcat. Nu-mi amintesc ca doamna Lebrun să mă fi văzut roșcată. Evident că nu sunt singura roșcată de pe fața pământului, evident că se poate ca tata să-i fi pomenit de părul meu roșcat. *E o coincidență sau o fabulație, nimic mai mult, Romane.*

În cursul serii, în mintea mea concentrată pe podoaba capilară a acestei marsilieze a prins treptat contur o ipoteză. Pe cât de ciudată, pe atât de pasionantă. Și dacă persoana respectivă îmi este rudă? Asta ar explica o vagă asemănare. Și dacă doamna Lebrun și curiozitatea ei îmi permiteau să cunosc în sfârșit un membru al acestei familii despre care tata a refuzat întotdeauna să vorbească și cu care a rupt orice legătură după moartea mamei?

Moartea mamei. Elementul care a provocat, sunt sigură, frica și sfâșierile mele interioare, ale tatei, izolarea mea, relația fuzională cu el, atât de greu de depășit, viața mea, lipsa vieții mele.

Mama a decedat când aveam doar un an.

În cel mai tragic mod cu putință. Salvându-mă.

N-am nicio amintire despre ea, nici despre acea după-amiază de iarnă. Oare impresiile și senzațiile sunt imprimate undeva, într-o circumvoluțiune a creierului? În orice caz, nimic conștient. Eram prea mică.

Tata mi-a spus mereu că era vreme frumoasă în ziua respectivă. Că așa și trebuia să fie „pentru ultima zi a unei zeițe”. Că nici nu se putea altfel. De atunci, am o aversiune irațională față de soarele din zilele reci pariziene. Razele lui sunt ca niște lame care mă străpung și oglindesc la nesfârșit moartea mamei. Chiar dacă tata mi-a repetat întruna, fatalist, că nu se putea face nimic, că a fost un ghinion, m-am simțit mereu răspunzătoare. Ea și-a dat viața pentru a mea. Dacă nu s-ar fi repezit

să dea brânci cărucioruluі spre trotuar, eu aș fi fost cea moartă. În prezent, psihologul meu înlătură cu un gest din mână această culpabilitate chinuitoare. După atâția ani de terapie, trebuie să trec la altceva. Numai că nu reușesc. Când mă uit la fotografiile mamei, o văd atât de zâmbitoare, atât de frumoasă, atât de *mai bine decât mine,* încât nu mă pot împiedica să nu mă gândesc că viața ei merita să fi fost mai lungă.

Tata și-a concentrat asupra mea toate speranțele, toată atenția, toată iubirea. De aceea îmi și este foarte greu să mă eliberez cu adevărat. Dintotdeauna am fost o familie alcătuită din două persoane. Tata a întors spatele trecutului cu mare atenție. Nu mi-am cunoscut niciodată vreun unchi, vreo mătușă, pe nimeni, niciodată.

Și iată că, brusc, doamna Lebrun îmi oferă o perspectivă nouă. Diferită. Lipsită de fundament probabil, dar cine știe? Nu poți fi sigur fără să verifici. Vrând-nevrând, am veri îndepărtați, doar nu m-am născut prin intervenția Sfântului Duh, în ciuda numelor părinților mei. Marie și Joseph. Mereu mi-am spus că, dacă aș fi fost băiat, m-ar fi botezat Jésus… și că am scăpat ca prin urechile acului.

Însă bat câmpii. Mai bine să revin la subiectul care mă obsedează de când cu dezvăluirile doamnei Lebrun: doresc s-o cunosc pe această femeie. Trebuie să știu. Să am inima împăcată.

Stau întinsă în pat. Mi-e imposibil să închid un ochi.

Doamna Lebrun mi-a dat un imbold. A declanșat în mine ceva mai mult decât o simplă curiozitate. Era așa de sigură pe ea, atât de convinsă că *pe mine* m-a văzut, încât devine angoasant. Și exaltant. De câtă vreme nu mi s-a mai întâmplat ceva palpitant? Încerc să-mi adun gândurile care-mi zboară în toate direcțiile. Uneori morbide. De cele mai multe ori, euforice.

La 2:00 noaptea încă nu dorm.

Reiau cuvintele doamnei Lebrun când pe repede-înainte, când cu încetinitorul.

E o căldură insuportabilă în apartamentul meu. Decid să mai fac un duș. Rece. Jetul înghețat îmi izbește fața și dintr-odată înțeleg cum trebuie să procedez. Mă grăbesc să ies din baie cu un prosop înnodat la piept. Apa șiroiește încă pe mine, dar nu-mi pasă.

Suntem în luna iulie, peste trei zile intru în concediu și n-am niciun plan. Sunt liberă ca aerul mării, care negreșit o să-mi prindă de minune. O să plec la Marsilia. Să explorez pe îndelete acest oraș în care n-am pus piciorul niciodată.

Deschid computerul și mă apuc frenetic să-mi organizez vacanța.

Cred că de mult n-am mai simțit o asemenea nerăbdare.

O să vizitez golful. La Canebière. Le Panier. La Cité Radieuse.

Și spitalul Nord.

3. Marsilia

Cobor în gara Saint-Charles și căldura mă copleșește, apăsătoare. După ce am tremurat trei ore într-un vagon cu aerul condiționat reglat la o temperatură prea scăzută, contrastul e aproape dureros. Canicula o credeam rezervată teritoriilor aflate departe de mare, însă o descopăr la fel de puternică și pe țărmul Mediteranei.

Mă simt ușurată că TGV-ul meu a ajuns la destinație intact. La plecare am înghițit un relaxant muscular, considerând că astfel îmi creez condiții pentru un somn în toată regula. Nici pomeneală, trenul gemea de pușți care se foiau în toate sensurile. Am avut timp din belșug să elaborez scenariul unei catastrofe feroviare de proporții și am tresărit la fiecare trecere prin tunel, oricât de scurtă. Prefer fără dubii să înfrunt aerul marsiliez fierbinte, cu ambele picioare pe pământ ferm.

Împrejurimile gării sunt pline de familii, de valize doldora și de grupuri de adolescenți veseli, care savurează libertatea atent supravegheată dintr-o tabără de vacanță despre care vor păstra o amintire încărcată de emoție – sau nu, dacă, la fel ca mine, se cutremură la ideea de a face duș printre firele de păr pubian ale tovarășilor lor.

Suntem în 18 iulie, una dintre faimoasele sâmbete de plecare în vacanță. Nu mi-am dat seama la timp de această oroare, altfel aș fi reflectat mai bine și mi-aș fi amânat plecarea cu o zi sau două. În fine, iată-mă aici.

Îmi croiesc drum spre coada de așteptare la taxiuri. Tot soiul de înjurături țâșnesc la trecerea unei mașini negre cu geamuri fumurii. Un șofer Uber se vede cadorisit cu cele mai frumoase expresii locale de dezgust, întărite prin gesturi ample. Nu mă pot abține să nu zâmbesc, dându-mi seama că mă aflu la Marsilia. Un oraș pe care mass-media l-a caricaturizat multă vreme,

prezentându-l drept periculos, murdar, abandonat. Însă de câțiva ani, am observat numeroase articole care vorbesc despre peisajele sale minunate și despre reînnoirea sa culturală. Sunt la Marsilia și sunt încântată. Îmi spun asta clar, iar simplul fapt că folosesc acest adjectiv e o raritate care merită subliniată.

Mi-am permis și o mică nebunie: dacă tot am plecat în vacanță, măcar să am parte de o cameră extraordinară. Așa că mi-am făcut rezervare la un hotel de lux recent renovat, cu vedere spre Portul Vechi, Roata Mare și bazilica Notre-Dame-de-la-Garde. Locul este incredibil, peisajul, impresionant, iar temperatura din camera mea somptuoasă, ideală. Mă surprind zâmbind când îmi imaginez cum ar fi să trăiesc aici, în sudul Franței. Ritmul ar fi același? Viața de zi cu zi ar fi mai domoală? Aș putea petrece ore întregi contemplând peisajul. Aș putea, dar nu asta se va întâmpla, deloc.

Teoretic, am hotărât să-mi dedic weekendul odihnei, destinderii și să aștept ziua de luni ca să mă duc la spitalul Nord. Ca și cum ar fi vorba de o vacanță adevărată. Dar bineînțeles că nu-mi respect planul. Oare chiar am crezut că o s-o fac? Toate deciziile mele s-au spulberat de cum am pus piciorul pe pământ marsiliez: dacă e să fiu cinstită cu mine însămi, am venit aici cu un obiectiv precis, n-o să reușesc niciodată să petrec un weekend întreg fără să mă gândesc la această femeie care mă obsedează de trei zile. Îmi schimb hainele, îmi prind părul cu o eșarfă gri care se potrivește la orice, mă parfumez, mă aranjez ca să fiu cât mai prezentabilă, presupunând că și reușesc, și cobor scările hotelului imperial în care m-am cazat. Remarc că respir foarte bine. Am la mine rezerva de pungi de hârtie, dar nu am folosit niciuna de când am sosit la Marsilia. Chem un taxi și mă îndrept cu febrilitate spre cartierul Nord.

Decorul se schimbă abrupt. Blocuri și iar blocuri, beton tern. Dar în mijlocul acestui decor e o

efervescență populară și veselă, opusă clișeelor. Simpaticul șofer care m-a luat în grijă mă lasă în fața spitalului, după ce și-a ridicat în slăvi orașul făcând risipă de superlative și a ținut să sublinieze că am formidabilul noroc de a-l vedea pentru prima dată. Nu mai am mult până să-l cred. Spitalul seamănă leit cu ansamblurile de locuințe modeste printre care este situat, dar și aici cântecul cicadelor este asurzitor. Nu-i o legendă, gângăniile astea chiar urlă fără încetare, dând o tușă de farmec solar unor locuri care duc lipsă acută de așa ceva. Le aud pentru întâia oară cântecul altundeva decât într-un film și îl găsesc frumos și tulburător.

Când intru în clădire, îmi sare în ochi magazinul din hol și mă trezesc căutând-o cu privirea pe doamna Lebrun. E absurd, desigur, dar am senzația că ar fi capabilă să stea în continuare la pândă până îi mărturisesc că sunt bolnavă. Mă apropii de recepție, mă informez unde e secția de pneumologie, mulțumesc, doamnă, o zi bună, doamnă.

Nimic nu seamănă mai mult cu un spital decât un alt spital. În toate, aceeași frenezie, aceleași chipuri tensionate. Spitalelor le lipsesc mijloacele materiale, timpul este o marfă prea rară pentru toate aceste femei și pentru toți acești bărbați care-și dedică zilele și nopțile alinării, salvării, ameliorării a ceea ce poate fi alinat, salvat, ameliorat. Îi admir și le port ranchiună responsabililor politici pentru că nu fac nimic, pentru că cedează în fața rațiunilor financiare și nu se luptă pentru a îmbunătăți condițiile de muncă ale miilor de îngrijitori, condițiile de viață ale miilor de pacienți. Sănătatea e primul lucru pe care-l urăm celor pe care îi iubim, un dar fabulos. Și totuși, sănătatea devine un lux. Iar gândul ăsta mă îmbolnăvește. După încheierea studiilor, am decis să mă orientez spre „medicina de oraș”, numită uneori așa cu un ușor dispreț, subînțelegându-se că e inferioară medicinei adevărate, cea din centrele spitalicești și

universitare. Însă eu cred că sunt fețele aceleiași monede. Complementare, indispensabile. Sunt prea sensibilă la suferința umană ca să nu le acord pacienților cât mai mult timp pentru a-i asculta. Și-atunci îi ascult, în micul meu cabinet. Mă număr printre acei medici care privilegiază calitatea în detrimentul cantității. Sau măcar încerc.

Secția de pneumologie fierbe de activitate. Rătăcesc câteva clipe pe lângă biroul de primiri, căutând sala de așteptare. Nu am niciun plan de atac, nimic de felul ăsta. Sau, în fine, am un plan simplisim. O să iau loc și o să observ. Știu că toți pacienții au deprinderile lor: unii sună la cabinetul meu cu câteva săptămâni înainte ca să fie siguri că obțin programare luni dimineața, la 8:30, iar dacă îi întreb de ce doresc neapărat atunci, îmi răspund invariabil că asta-i ora lor, atâta tot. Ca atare, îmi spun mie însămi că poate sâmbăta este ziua favorită de consultații a femeii care mă obsedează teribil. Am la mine iPadul, incinta e climatizată, nu mă grăbesc deloc. Iar dacă azi nu se întâmplă nimic, ei bine, o să văd cum procedez în continuare.

Mă pregătesc să mă așez, când o tânără – o secretară medicală – îmi face semn să mă apropii de biroul de primiri. Mă ia un vag tremurat. Ce vrea de la mine?

— Ați picat la fix, credeam că sunteți deja departe. V-ați uitat cardul Vitale după consultația de azi-dimineață. Poftiți. O zi bună!

Bălmăjesc niște mulțumiri, mă răsucesc pe călcâie, mă opresc o clipă, apoi mă grăbesc s-o iau din loc. Strâng cu putere în mâna dreaptă cardul ce tocmai mi-a fost înmânat. Bătăile inimii îmi ajung în toate cele patru membre. E perfect limpede ce s-a întâmplat: tânăra secretară m-a confundat cu cea pe care o caut. N-a avut nici măcar o umbră de îndoială. Deci doamna Lebrun nu-i singura, asemănarea dintre noi trebuie să fie perfectă, nu mă așteptam la o confirmare atât de directă.

Simt că mă apucă o criză. Respir tot mai sacadat. Sunt o hoață care fuge. Arunc priviri furișe în stânga și-n dreapta, am impresia că toată lumea știe că adineauri am furat cardul de asigurări de sănătate al unei femei. Merg repede, prea repede. Încă nu m-am uitat la cardul din mână. Sper că e de tip nou, cu fotografie. Într-o secundă, o să descopăr un chip, la prima vedere similar cu al meu.

Ies din clădire, mă trântesc pe un zid împrejmuitor, la câțiva metri de doi brancardieri aflați în pauză de țigară. Îmi scot cea mai frumoasă pungă de hârtie și o duc la gură sub privirile lor jenate. Își stâng țigările, scurtându-și pauza, iar mie mi-e ciudă pe mine că îi gonesc, nu m-am gândit la asta. Nu m-am gândit la nimic, de fapt. Mi-ar plăcea să mă fac mică, să dispar într-o gaură de șoarece, dar trebuie să mă așez, să-mi recapăt suflul. Ca să privesc acest card.

Număr: unu, doi, trei… și mă uit.

Rahat rahat rahat rahat. E unul dintre cardurile vechi, fără fotografie. Văd însă un nume. Juliette Delgrange. Complet fără legătură cu numele tatei, al mamei, al bunicilor mei. E un nume frumos, dar nu are deloc de-a face cu mine. Sunt dezamăgită. Mă dezumflu imediat. Speranța ca această femeie să fie o rudă îndepărtată se reduce la minimum. Respirația mi se normalizează. Mă oftic că am fost atât de naivă, că mi-am imaginat că mi se putea întâmpla ceva cât de cât interesant.

Citesc automat seria de cifre de pe bucata de plastic și brusc câțiva neuroni asfixiați revin la viață.

Mă trece un fior. Cardul Vitale nu-i un card ca altele. Primele cifre ale codului indică sexul, anul nașterii, luna nașterii, locul nașterii. Mi se usucă gura, nu mai reușesc să mă concentrez. Alerg la cel mai apropiat distribuitor automat de băuturi. Beau pe nerăsuflate o sticlă de apă, îmi vin în fire și mă holbez la card până-mi ies ochii din cap.

Primele șapte cifre de pe cardul Vitale aparținând lui Juliette Delgrange arată că e vorba de o femeie născută în ianuarie 1976 la Paris.

Ca mine.

4. Imposibil

O vreme, rămân așezată, cu un aer pierdut, pe zidul împrejmuitor. Un infirmier îmi cere un foc, încearcă să lege o conversație cu mine. Îi arăt punga de hârtie, mă prefac că nu vorbesc franceza. Nu mă crede, dar prinde mesajul. Privesc drept înainte fără să văd nimic. Sunt bulversată.

La întoarcere folosesc timpul făcut pe drum ca să aflu cât mai multe despre această Juliette Delgrange care, de când are un nume, a devenit reală. Mai presus de orice, vreau să găsesc o fotografie cu ea. S-o văd cu ochii mei.

Motorul de căutare de pe smartphone-ul meu mă conduce imediat spre Facebook. Există trei Juliette Delgrange. Întrucât eu nu sunt prezentă pe rețelele sociale – din rațiuni evidente de securitate personală –, am acces doar la fotografiile lor de profil. Suficient pentru început. Dau clic pe primul profil, simt cum îmi zvâcnesc tâmplele. Se afișează o fotografie. N-are nicio legătură cu mine. Sper cel puțin că nimeni nu m-ar confunda cu urâțenia asta, ar fi o grea lovitură pentru moralul meu… Da, pot fi scorpie uneori – dar numai în mintea mea, firește. Al doilea profil nu oferă nicio imagine, fapt rarisim în zilele noastre. Mă tem să nu fie ea. Ar avea dreptate să se protejeze, internetul colcăie de obsedați de toate soiurile.

Încerc al treilea profil. Ultimul. Mâna dreaptă îmi tremură ca o frunză, fixez telefonul cu stânga, proptindu-mi brațul de portieră. Durează ceva până să apară fotografia. Sunt în taxi, telefonul prinde intermitent semnalul de internet. Mă agăț de ecran. Pentru o clipă, mă revăd copil, în seara unor alegeri prezidențiale, stând lângă tata pe canapeaua din living, așteptând. Chipul noului președinte se conturează lent pe ecranul televizorului nostru voluminos, de sus în jos, prelungind suspansul sub ochii pe jumătate uluiți, pe jumătate agasați ai

milioanelor de telespectatori. Acum, în această clipă precisă, în acest taxi care se deplasează mult prea repede, aștept să mi se dezvăluie, milimetru cu milimetru, figura lui Juliette Delgrange.

Când fața ei apare, țip, duc mâna la gură într-un gest incontrolabil și încep să plâng. Întorc telefonul de parcă imaginea m-ar putea înghiți. Închid ochii și mă las devorată de ea câteva secunde, în liniște. Apoi o privesc din nou, o măresc, o studiez în amănunt. Cum e posibil așa ceva?

Fotografia e un pic neclară, făcută pieziș, probabil nu cea mai bună fotografie a ei. Nu am încredere în imagini: în trei secunde, orice pocitanie devine sex-simbol în zilele noastre. Filtrele deformează culorile, realitatea, însă Juliette Delgrange seamănă atât de bine cu mine! Are părul roșcat, nu încape îndoială. Un roșcat care-mi este foarte familiar. Și textura părului, des, cu firul gros, pare aceeași. Nu-i văd culoarea ochilor, unghiul nu-mi permite. Ai mei sunt albaștri, un albastru pe care l-am considerat întotdeauna dur, care-mi face chipul searbăd. Fața, prea albă și presărată cu pete roșietice, mi-a dat multă vreme un aer de Marlène Jobert în mizerie. La școală eram uneori cadorisită cu porecla „pistruiata”, precum Candy, eroina desenelor manga din anii ’80. O fi îndurat și Juliette Delgrange astfel de glume? Le-a suportat mai ușor?

Nu-mi pot lua privirea de la fața ei. O găsesc frumoasă. De o frumusețe evidentă, naturală. Nu m-am crezut niciodată atrăgătoare, m-am gândit mereu că nu am pic de șarm. Cum reușesc să judec acum complet diferit o înfățișare atât de asemănătoare totuși cu a mea? Ce-mi modifică percepția? Distanța, faptul că nu-i vorba de mine, bineînțeles. Însă mai e ceva. În fotografie, Juliette Delgrange degajă o aură, o charismă pe care eu nu am avut-o în viața mea, pe care nu o voi avea în veci. Zâmbește, pare fericită, sigură pe ea. Pare că *se simte* frumoasă. Iar asta schimbă totul.

Când scot punga de hârtie Air France, șoferul – categoric mai puțin simpatic decât cel de dinainte – se teme „să nu-i stric tapițeria de piele”. Îl înțeleg că-i e frică să nu-și vadă clienții vomitând, judecând după doza de vanilie artificială din habitaclul Mercedesului său. Îl liniștesc, doar o să respir în pungă, să nu-și facă griji. Îmi aruncă o privire ursuză în oglinda retrovizoare, crezându-mă probabil nebună de legat. Ce-i drept, în decurs de cinci minute, am țipat, am plâns și am gâfâit ca o potaie. Poate nici nu greșește prea tare.

Îmi continui cercetările. Vreo zece clicuri se dovedesc suficiente pentru a-mi face o idee despre viața lui Juliette Delgrange: aflu cu ce se ocupă, unde trăiește și câteva dintre hobby-urile ei – informațiile pe care ea acceptă vrând-nevrând să le facă publice. E incredibil câte date îți furnizează internetul despre o persoană în doar 20 de minute.

Juliette Delgrange are o librărie în centrul orașului Avignon, cu un site dintre cele mai sobre: o adresă, o fotografie a frumoasei vitrine în stil retro de la *Mots de Juliette.* O firmă din lemn brut, vopsită în verde-deschis, cu numele librăriei scris școlărește, cu alb, și câteva flori la intrare. Un loc ce inspiră de la prima vedere o uimitoare seninătate și poezie. Caut o fotografie cu proprietara. Degeaba.

Twitter mă ajută să completez portretul virtual al lui Juliette Delgrange. O pasionează cărțile – asta pricepusem – și teatrul. Pe contul ei se succedă știri despre numeroase spectacole, câteva recomandări despre anumite piese „ce nu trebuie ratate” și câteva păreri concise despre romanele primăverii trecute. Nici o altă fotografie cu ea, sunt nevoită să mă mulțumesc cu ce-am găsit până acum.

Chiar și așa, e suficient ca să mă zdruncine serios.

*

La hotel, parlamentez aprig ca să nu plătesc decât pentru o noapte din cele șapte rezervate inițial. Ei acceptă până la urmă; suntem în iulie, hotelul e plin, nu le va fi greu să găsească alți clienți, iar eu chiar par bulversată de „problema personală” ce s-a ivit din senin, obligându-mă să părăsesc Marsilia în pripă. Parcurg invers traseul până la gara Saint-Charles și sar într-un TGV, la doar câteva ore după ce am coborât din altul.

Sejurul meu la Marsilia a fost scurt. Mai puțin de o zi, am bătut recordul. Îmi promit să revin, în circumstanțe mai bune. Marsilia e un oraș seducător. Senzual, deosebit. Cerul său halucinant mi-a exacerbat senzațiile mai mult decât mi-aș fi închipuit vreodată.

*

Pe drum îmi petrec majoritatea timpului căutând unde să mă cazez, mulțumind Cerului că mi-a pus în mâini aceste instrumente electronice care le permit celor mai dezorganizați să-și găsească un acoperiș deasupra capului în ultimul moment.

Debarc la Avignon la 20:12, într-o sâmbătă seara de iulie și de caniculă. Străzile sunt înțesate de lume, restaurantele sunt pline ochi, nici la terase nu mai e loc, oamenii se înghesuie într-un vesel vacarm. Ne aflăm în toiul festivalului, știu asta. An de an, ni se împuiază capul cu reportaje ce ne insuflă un acces de cultură entuziast, ne incită să participăm la cea mai importantă manifestare de teatru a anului. Avignon se pretinde a fi „cel mai mare teatru din lume” și generează, cu cele 1.500 de spectacole ale sale, peste un milion de intrări în ultimele trei săptămâni din iulie. O oroare pentru un agorafob.

Fac slalom cu greu prin mulțime, în direcția garsonierei pe care am reușit s-o dibui *in extremis.* Trag cu o mână valiza zgomotoasă și încerc să mă orientez după hărțile presupus inteligibile ale

smartphone-ului. Pe o stradă din piatră cubică, rotițele se răsucesc, bagajul se răstoarnă, arunc o privire jenată peste umăr și simt un iz de transpirație. Îmi verific discret subrațul, constat că eu sunt sursa, îmi promit să-mi schimb deodorantul cât de curând, o iau din loc iar, repet operațiunea răsturnatul valizei de încă vreo zece ori. Sunt la un pas să plâng, să renunț. Dar am ajuns atât de aproape de țintă! La câteva străzi de aici, se află librăria lui Juliette Delgrange. Nu mă mai pot opri, nu acum, mecanismul s-a pus în mișcare, în mintea mea, în viscerele mele, undeva foarte profund.

Descopăr cheile garsonierei într-o cutiuță prinsă pe ușa de la intrare, protejată doar de un cod din patru cifre – ceea ce mi se pare extrem de imprudent, îmi și imaginez ce s-ar putea întâmpla dacă cineva a făcut deja o copie a cheilor și mă așteaptă sus cu funii, cuțite, o drujbă sau mai știu eu ce. Alung imaginile, urc cele două etaje și descui ușa cu inima bubuindu-mi. Nu dau de niciun ucigaș sângeros, așa că răsucesc cheia de două ori și mă reped sub duș. Doamne, ce bine e! Am impresia că nu fac decât atât: nădușesc, mă sufoc, tresar, mă bag sub duș…

Garsoniera e mică, dar bine concepută, mobilată 100% de la Ikea, curată, aproape agreabilă. Pornesc ventilatorul și mă instalez în fotoliul-balansoar, bestsellerul gigantului suedez al mobilei. Închid ochii. Trebuie să stau și să cuget, să trec în revistă toate ipotezele care mă asaltează, mă epuizează.

Cine este Juliette Delgrange?

Ipoteza nr. 1: cea mai probabilă, o sosie. Cineva cu care semăn, care poate nici măcar nu-i o roșcată veritabilă, care nu are nicio legătură cu mine, nici cu Marlène Jobert, nici cu Candy.

Ipoteza nr. 2: Juliette Delgrange e o verișoară îndepărtată. E o posibilitate pe care am cântărit-o încă din start, dat fiind că are logică. Dacă se adeverește, va impune o explicație serioasă din partea tatei despre relația de rudenie, întrucât nu

cunosc pe nimeni cu numele Delgrange în familia mea. Tocmai când formulez această ipoteză, îmi dau seama că Delgrange ar putea să nu fie numele ei de fată, poate e căsătorită. Evident, cum de nu m-am gândit mai devreme? Nu toată lumea e singură ca mine. Constatarea îmi strânge inima, dar aduce în pole-position scenariul unei rubedenii neașteptate.

În principiu, pentru cineva zdravăn la cap nu mai există altă ipoteză.

Pentru mine, da.

Mereu poveștile mele despre probabilități, despre câștigători la loto care au pus mâna pe o bogăție *imposibilă,* despre persoane decedate în prăbușiri de avion *imposibile.*

Despre două femei născute în aceeași lună, în același an, în același oraș. Despre două femei care seamănă într-o manieră *imposibilă.*

Nimeni nu poate să creadă în imposibil. În afară de cei care-l trăiesc sau care mor sub semnul lui.

Ipoteza nr. 3: ipoteza *imposibilă.*

Evident, e imposibilă. Prin definiție, imposibilă, îmi tot repet asta. Implicațiile unui astfel de scenariu sunt prea dureroase. Nu sunt sigură că pot, că vreau să le înfrunt. Cred că o să-mi pierd mințile, nu dorm, uit să respir. Petrec una dintre cele mai rele nopți din viața mea. O noapte de apnee.

Treptat, probabilitatea zero se estompează. Îmi cangrenează fiecare centimetru cub de creier. Devine un chist stânjenitor.

O tumoare căreia corpul meu începe să-i facă periculos de mult loc.

Căci strania sa frumusețe mă copleșește.

Respir. Adorm.

5. Juliette

Sunt tot mai obosită. Ultimele nopți au fost grele. Niciodată nu mi-a plăcut să dorm mult, însă acum am ajuns la o medie de patru ore de somn, nu-i suficient. Am niște cearcăne de 10 kilometri, pe care încerc de bine, de rău să le ascund. În mica mea garsonieră din Avignon erau 27 de grade în toiul nopții. Așa că am deschis ferestrele și iată-mă dimineață împodobită toată cu înțepături de țânțar. Din fericire, fața mi-a fost cruțată, nu o să arăt ca o prepuberă în plin puseu hormonal.

La 9:30 ies din casă. E duminică, însă site-ul librăriei precizează că, în mod excepțional, aceasta este deschisă șapte zile din șapte în perioada festivalului. Mă întreb cum s-a descurcat Juliette ca să meargă ieri la Marsilia. Are angajați? Un partener? Mă întreb și dacă Juliette și-a dat seama că nu mai are cardul Vitale. Oare a sunat la spital? S-a certat la telefon cu secretara medicală? „Dar v-am dat cardul în mână, vă bateți joc de mine?”

Derulez întruna în minte aceste gânduri inofensive pentru a evita să mă las asaltată de altele, mai grave. Nu folosește la nimic să mă pierd în fel de fel de supoziții, trebuie să mă duc s-o văd. Ce-aș putea să-i spun? „Bună ziua, nu ne cunoaștem, dar parcă am fi din aceeași familie, nu vi se pare? De fapt, știu că sunteți bolnavă, v-am furat cardul Vitale, v-am pândit de la Marsilia până aici… Toate astea îmi dau cumva un aer de psihopată sadea, însă mi-ar plăcea să nu o luați la goană.” Orice-aș spune, orice-aș face, o să mă creadă nebună, deci mai bine să nu-mi bat capul.

M-am torturat deja destul reflectând la ce ar implica ipoteza *imposibilă.* Prima chestie, evidentă, ar fi minciuna. O minciună de aproape 40 de ani nu-i un fleac. Nu, nu se poate, refuz să concep una ca asta. Uite cum o să se întâmple: o să mă apropii, iar această Juliette Delgrange se va dovedi a fi o

falsă roșcată, cu ochi căprui tulburi, nas mai gros decât în fotografia probabil photoshopată, niște dinți strâmbi și o ditamai alunița pe frunte. O s-o salut, o să-i dau cardul Vitale explicându-i că m-au confundat la spital cu ea – ha ha, ce glumă bună, nu-i așa, nici eu nu înțeleg cum a fost posibil –, că trebuia să vin la Avignon și m-am oferit să i-l aduc, poftim, nu-mi mulțumiți, vă rog, e normal, la revedere, doamnă, mă bucur că v-am cunoscut și, apropo, uitați aici adresa unui dermatolog bun, controlați-vă alunița cu prima ocazie.

Doar câteva dialoguri imaginare, și am și ajuns în dreptul librăriei. Avignon nu-i Paris, distanțele sunt mult mai mici. Magazinul deschide la 10:00, mă așez pe o bancă de pe trotuarul din față și observ strada. E încă devreme, dar orașul clocotește de viață. Apar imediat comedianți și jongleri, lăudându-și spectacolul de seară în acordurile puternice ale unei muzici de circ. Iar eu mă aflu în primul rând la acest spectacol. Un jongler – machiat ca un clovn – vine spre mine și mă identifică imediat drept o pradă ușoară. Toți ochii se ațintesc asupra mea.

Protestez energic, urăsc să mă fac remarcată, ce naiba vrea nenorocitul ăsta de clovn? Asta îmi spun în minte, evident. În realitate, zâmbesc prostește sub privirile amuzate ale trecătorilor și mă pomenesc inclusă în show, aruncându-i popice unui tip deghizat în soare, cu o pălărie Calea Lactee și câteva planete mișcându-se pe lângă capul lui de idiot. Continui să zâmbesc, dar îi fac semn că gata, ajunge. Îi înapoiez popicele, el îmi ridică brațul ca să salut publicul – sper că nu transpir deja… nu, e în regulă. Publicul aplaudă frenetic și iată că individul încearcă acum să-mi tragă și-o pupătură. Moment în care mă feresc delicat, mă sustrag spectacolului cât mai discret cu putință și ies de-a-ndărătelea din cercul de gură-casă.

Mă dau și mai mult înapoi și mă lipesc de un zid fără a pierde din ochi trupa care se îndepărtează.

Contactul cu zidul rece îmi prinde bine. Respir. Tipul deghizat în soare îmi face semn cu mâna și îmi zâmbește. Nu-i răspund. Mă uit la ceas. 9:50. Librăria o să se deschidă curând. Ridic ochii, o caut și-mi dau seama că de câteva minute stau sprijinită cu spatele de vitrina de la *Mots de Juliette.*

Mă depărtez puțin, pun mâinile streașină la ochi și mă uit printre gene până mi se obișnuiește privirea cu întunericul dinăuntru. Ochilor mei le trebuie câteva secunde să se acomodeze, după care poposesc undeva în fundul librăriei. Zăresc mobile mari patinate, rafturi atrăgătoare din lemn brut și două fotolii Chesterfield capitonate și adânci, încadrând o masă joasă acoperită cu mozaic, pe care sunt așezate cărți frumoase alb-negru despre arta fotografică. Sunt tulburată. Lui Juliette Delgrange îi plac decorurile romantice, fără îndoială.

Continui să explorez mutându-mi privirea ușor spre dreapta. Iau mâinile de pe geam și mă dau înapoi.

Tresar. Ea este acolo.

Dreaptă, în fața mea.

Se uită la mine. Încremenită.

Simt un val de sânge irigându-mi fiecare colțișor al creierului. Respirația mi se accelerează. Picioarele încep să-mi tremure.

Privirea ei… privirea ei exprimă totul. Teama, surpriza, neîncrederea, moartea, viața. Brațul drept îi atârnă pe lângă corp, niște cărți zac pe jos. Mâna stângă ține la piept lucrările pe care se pregătea să le expună în librărie, însă ceva a întrerupt-o.

Mintea îmi zboară câteva secunde, îmi imaginez scena din punctul ei de vedere. Librăria se deschide curând, Juliette trebuie să aranjeze bestsellerurile pe masa de la intrare. Face un pas înainte, remarcă spectacolul de circ din stradă. Zâmbește, se uită puțin la clovn. Și la femeia de dincolo de vitrină. La început are o senzație vagă, greu de identificat. Ciudat totuși. Se apropie de geam. Se uită mai

atent. Nu înțelege ce vede. Este ea fără a fi ea. O altă ea însăși. Există o jenă în privirea celeilalte, o stângăcie în mișcări, o discreție ce frizează modestia. Dar seamănă atât de mult cu această femeie care se preface că gustă participarea involuntară la teatrul stradal, cu această femeie care dorește să fugă, să se ascundă. Pe moment, nu-i vine să creadă. Normal, cum să creadă? Dar cealaltă este acolo, o vede. Scapă cărțile din mână. Începe să plângă în liniște, singură în librăria ei. Viața întreagă, suferințele, tristețile i se citesc în ochi. Stă nemișcată acolo, în fața vitrinei, și se uită la această neverosimilă femeie cum se retrage, răsuflă adânc, se sprijină cu spatele de geam. O așteaptă să se întoarcă, să-i prindă privirea.

Eu sunt cealaltă și văd toate astea în ochii ei.

Ochii ei atenți… nu-i văd altceva decât ochii. Incrustați pe aceeași față albă presărată cu pistrui, mă sfredelesc cu albastrul lor redutabil. Același albastru ce mi se pare anost în cazul meu, la ea îl găsesc foarte frumos, pătrunzător.

Nu încetează să mă privească. Dumnezeule, nu-i posibil! Ochii noștri, tot ei, spun același lucru. Ei au înțeles totul, înainte ca restul corpurilor noastre s-o facă.

Nu mai aud nimic din vacarmul ambiant. Nu simt altceva decât o imensă spaimă și o imensă bucurie.

Lacrimile îi curg în tăcere pe obraji. Mă apropii. Pun mâna pe geam. Se apropie și ea. Pune mâna pe geam. Încep și eu să plâng. Momentul se prelungește, suav, cald, fascinant.

Și apoi se întâmplă, pur și simplu. Îmi zâmbește. Îmi zâmbește și plânge în același timp. Un sentiment teribil, frumos, incredibil de puternic. Mi-e foarte greu să respir, dar nu-mi pasă. Buzele ei dau la iveală dinții și asta agravează, amplifică, confirmă. Devine insuportabil. Ceea ce descopăr se dovedește mai presus de orice mi-aș fi putut închipui. Toate ipotezele mele sunt depășite. Nicio

îndoială nu mai e permisă. Nu mă gândisem la asta. Nu mă gândisem la dinții ei. La acest dinte. Nu mai văd decât caninul microscopic, aproape imperceptibil. Atributul unic pe care eu îl afișez. Unic, adică un singur exemplar. Adică eu și numai eu. Nu ea. Și totuși… Lacrimile, până acum o ploaie fină, se revarsă într-un val puternic, care mă înghite.

Juliette se îndreaptă spre ușa de la intrare. Vrea să-mi iasă înainte, dar se oprește. Ceva nu e în regulă, simt din instinct. Deși am ochii încețoșați, o văd agățându-se de marginea tejghelei de lemn și tușind îndelung. O tuse dogită, chinuitoare, pe care o disting clar, în ciuda geamului care ne desparte. Sufăr pentru ea. Sufăr pentru mine.

Oare este real ce trăiesc acum? Cu toată imaginația mea mai mult decât bogată, niciodată nu m-am gândit la asta. Nu înțeleg sau, mai degrabă, trec peste ce înțeleg prea bine. Reacția ei îmi indică limpede că nici ea nu știa, nici ea n-avea habar.

Se îndreaptă de spate. Se uită iar la mine, îmi zâmbește și coboară privirea, într-un gest de pudoare. Scoate cheile din buzunarul de la blugi și deschide ușa larg. Intru în librăria ei. Cu pioșenie. Inima dă să-mi spargă pieptul. Mă apropii. Prostește, îi întind mâna – așa se salută oamenii când nu se cunosc. Ea izbucnește în râs, mă roagă să aștept o clipă. O urmăresc din ochi, buimacă. Râsul, vocea. Le aud când vizionez filmele de familie făcute de tata. Nu-mi plac, de obicei nu le percep decât din interiorul corpului meu. Dar sunt sigură. Această voce și acest râs sunt ale mele. Mă reazem de o mobilă. Sunt devastată. Ea aprinde luminile în librărie și trage perdeaua, așa o să fim mai liniștite, de fapt, cred că n-o să deschidă în dimineața asta. Ce frumoasă e!

Nu rostim niciun cuvânt, ochii noștri vorbesc destul. Ei râd. Ei plâng. Ei își dau seama ce e pe cale să se joace aici, dar nu-i un joc, înseamnă atât de multe! Fiecare dintre noi știe că ușa ce tocmai s-

a deschis va stârni un potop de implicații, de durere, de mizerii pe care nu l-am luat în considerare până acum. Fiecare dintre noi știe și că ușa nu va mai putea fi închisă la loc niciodată.

Ne privim.

Formăm deja un „noi”.

Ezităm pentru ultima oară. O ultimă reținere. Un ultim pas.

Apoi ea se aruncă spre mine și eu mă las în voia ei. Apoi eu o strâng în brațe și ea se lasă în voia mea. Sora mea. Geamănă.

6. La început

Juliette mă duce imediat la ea acasă, deasupra librăriei. Scrie în grabă un anunț cum că, în mod excepțional, magazinul va fi închis azi, duminică, 19 iulie 2015. După care ne petrecem ziua împreună. Mai exact, șapte ore. Sunt puține șapte ore pentru a evoca două vieți. Frustrarea e amestecată cu neastâmpăr, cu nevoia urgentă de a ști totul despre cealaltă. Cu nevoia urgentă de a înțelege.

Cel mai mult mă frapează incredibila intimitate care ia naștere în doar câteva minute. Nu încetăm să ne atingem, de parcă acest contact ne-ar fi indispensabil, de parcă am vrea să verificăm că cealaltă este aici, reală. Pe moment, nu conștientizez nebunesca apropiere fizică pe care mi-o permit față de ea, nu conștientizez lipsa mea totală de inhibiție. Mie, care mă gândesc de zece ori înainte de a atinge o persoană necunoscută, care mă tem permanent să nu mă contamineze vreo miasmă, nici măcar nu-mi trece prin cap acum să mă protejez, deși o știu bolnavă și habar n-am dacă afecțiunea ei este contagioasă. Ca și cum legăturile de sânge ar fi mai puternice decât maladia. Ca și cum ar fi mai important s-o ating. Și chiar este.

Din start n-am avut nicio îndoială că suntem gemene. Asemănarea e prea mare. Suntem aproape identice, până în cele mai mărunte detalii. Aceeași înălțime, aceeași greutate – cu o diferență de un kilogram în defavoarea mea –, aceiași ochi, același zâmbet atât de aparte totuși, același păr – dacă facem abstracție că al meu e vopsit –, aceiași pistrui, chiar și aceleași alunițe în aceleași locuri, aceleași mâini, aceeași voce fără accent din Sud, aceeași intonație, aceeași dată și același loc al nașterii: 1 ianuarie 1976, Paris. Și același mod de gândire.

Nu apare nicio pauză în discuție în decursul celor șapte ore scurte, conversația se desfășoară în toate direcțiile, o idee duce la alta, fiecare dintre noi având același gând sau pe aproape, în același moment. De mai multe ori izbucnim în râs fiindcă începem frazele la fel, folosim aceleași cuvinte. Un stereo perfect. Suntem niște puștoaice recuperând timpul, mult prea lung, pe care l-am petrecut una fără alta. Ce bine este!

Nu sunt specialistă în gemeni, dar am anumite noțiuni. Suntem ceea ce se cheamă gemeni monozigoți, altfel spus, cu patrimoniu genetic strict identic. Firește, e necesar un test ADN pentru confirmarea științifică absolută, însă evidența sare în ochi. Singurele deosebiri dintre noi țin de personalitățile noastre, de viețile noastre complet diferite și se reflectă în imaginea pe care alții o au despre noi. Nu avem nici același vocabular, nici același stil vestimentar – Juliette e mai sexy, mai sigură pe ea, indiscutabil –, dar în privința gesturilor, a posturilor, similitudinile sunt izbitoare. Amândouă râdem la fel, sonor și demonstrativ. Un râs ce se potrivește cu personalitatea lui Juliette și mai puțin cu a mea, dar asta-i situația. Avem și un stil caracteristic de a ne încrunta plecând ușor capul când ceva ne contrariază. În sfârșit, plângem în același mod, smiorcăind din nas dizgrațios printre lacrimi. Pentru fiecare dintre noi, smiorcăitul celeilalte face situația mai puțin dramatică și ne punem pe râs în toiul salvelor de suspine.

Ne consolăm ca să nu ne prăbușim. Ne deschidem zăgazurile fără să ne înecăm, nu acum, nu încă. Trebuie să reflectăm. Să înțelegem cine ce știe.

39 de ani lungi, la dracu'!

Juliette îmi vorbește. Juliette respiră sacadat, se oprește de multe ori. O ascult cu sufletul la gură, nu-mi pot lua ochii de la buzele ei, de la vorbele ei. Îi sorb cuvintele și sufăr cu ea când trage adânc aer în piept. Și mie îmi lipsește aerul. Mimetismul ăsta

mă sperie. E posibil ca hiperventilația mea să fie, în definitiv, repercusiunea psihologică a suferinței surorii mele, pe care nu o cunoșteam până acum? Cum pot eu, care gândesc în general atât de științific, să mă las influențată de vechile credințe în simetria imaginară a destinului gemenilor? De ce nu trecem și de telepatie, dacă tot veni vorba? În orice caz, ciudata conexiune dintre respirațiile noastre mă tulbură mai mult decât las să se vadă.

*

Avem nevoie de o puzderie de fleacuri înainte să atacăm subiectele cele mai dificile. A, grozav, și ție îți plac Jean-Jacques Goldman, broccoli, filmele americane cu supereroi, Albert Camus, Niki de Saint-Phalle, „Iarna" din *Anotimpurile* lui Vivaldi, băile cu spumă, să sfărâmi în dinți paste nefierte, Netflix, tartele cu lămâie și bezea, mirosul cearșafurilor proaspăt spălate, Monica din *Friends,* ping-pongul, pâinea cu nuci, cifra 4, mitenele, cuvântul „troglodit", să dormi pe partea stângă, să te trezească soarele, guma de mestecat Malabar cu două arome, George Clooney, chipsurile Pringles cu guacamole.

Abia după câteva ore ne decidem în sfârșit să abordăm subiectul trecutului nostru familial. Niciuna nu vrea să înceapă. Tragem la sorți și Juliette e prima.

O ascult spunându-și povestea domol și rar.

— Cred… cred că am o viață mai degrabă banală… extrem de banală chiar. Dar clar fericită. Am locuit mereu la Avignon, sunt oarecum genul casnic. Am fost plecată doar câțiva ani. Însă nu foarte departe, am studiat la facultatea din Aix-en-Provence, dar când m-am trezit singură acolo, am trăit senzația dezrădăcinării. Am simțit nevoia să mă întorc cât mai curând lângă părinții mei. Sindromul fiicei unice, ceea ce și sunt. Mă rog, *eram* până azi-dimineață, la 9:56.

Juliette încearcă să-mi zâmbească, însă zâmbetul i se estompează. Fiindcă în mod evident n-a fost niciodată fiică unică, e o certitudine acum. Continuă:

— Părinții mei nu reușeau să aibă un copil, mi-a povestit mama în urmă cu câțiva ani, dar am simțit că era dureros pentru ea să vorbească despre asta. Pe atunci nu existau tehnici de fertilizare, așa că trebuia să ai răbdare, să speri că poate într-o bună zi… Când mama a rămas însărcinată, a fost atât de fericită, că și-a făcut o mulțime de fotografii. Romane, am văzut cu ochii mei pozele astea! La nașterea mea, bucuria a *străfulgerat-o* și n-a mai părăsit-o de atunci. N-o spun ca să mă laud, sunt cuvintele ei – uneori are un vocabular oarecum aparte…

Nu mă pot împiedica să nu remarc două chestii. Prima, afirmă răspicat niște lucruri despre părinții ei evitând cu grijă să le confrunte cu realitatea. Am certitudinea că este conștientă că nu-i nimic mai ușor decât să falsifici o fotografie, că niște poze îngălbenite cu mama ei însărcinată nu valorează cine știe ce, că ne trebuie elemente mult mai solide. A doua chestie pe care o observ e că Juliette vorbește despre mama ei la prezent. E ca o lovitură de cuțit în inimă pentru mine. Oare e și mama mea? Poate că mama trăiește, fir-ar să fie, poate că mama trăiește! *Treci peste cuvintele astea, treci peste imaginile astea, Romane. Concentrează-te asupra lui Juliette, restul o să vină mai târziu.*

Juliette îmi simte tulburarea, se uită fix la mine. Ezită. Chiar dacă mă afectează ce-mi spune despre viața ei, vreau să aflu totul despre ea. În consecință, îi zâmbesc. Ochii mei o încurajează să-și reia povestea.

— Am crescut într-o familie foarte stabilă. Unită. Părinții mei sunt împreună și în prezent. E greu de crezut, dar se numără printre acei puțini oameni care se iubesc și după mai bine de 45 de ani de viață în comun și care nu par niciodată să se

plictisească. Părinții mei sunt fideli în dragoste, în prietenie… au niște valori, cum se spune când oamenii sunt un pic *old school*... da, chiar așa, au valori. Dar fără să fie retrograzi, înțelegi? Sunt persoane minunate, Romane…

Jena ei este palpabilă. Într-o astfel de familie, copiii nu sunt mințiți. Nu intră în schemă. Continuarea conversației va fi dureroasă.

— Romane, știu la ce te gândești. Dar te asigur că părinții mei nu sunt în stare să mintă. Nu mă mint niciodată, nu m-au mințit niciodată, am certitudinea asta, sunt părinții mei. În plus, de când mă știu, toată lumea îmi repetă că sunt leit tata. Îmi cunosc originile, se află aici, la Avignon, cu ei.

Vocea îi tremură fiindcă de toate certitudinile se alege praful. Înțeleg că se protejează, cum să-i port pică? Nu vreau s-o bruschez, dar nici nu pot să tac.

— Juliette, îți dai seama la fel de bine ca mine că părinții tăi ți-ar fi putut ascunde o eventuală adopție, e o posibilitate de care trebuie să ținem cont. La naiba, suntem gemene! De-acum, e unicul lucru de care putem fi sigure. Tot restul…

— Cunosc tot restul! Ei n-ar fi putut să… E imposibil, Romane. Mă auzi? E imposibil. Nu pot să cred că m-au mințit atâția ani. Oricum… nu-i momentul să răscolesc toate astea…

Arată spre pieptul ei și începe să plângă încetișor, cu răsuflarea tăiată.

*

Aș vrea ca Juliette să-mi vorbească despre boala ei. Însă ea insistă ca mai întâi să-i povestesc eu despre viața mea. Refuz, desigur.

— Trebuie să știu de ce suferi, Juliette, nu pot să ignor asta, e prea important. În plus, sunt medic, te-aș putea ajuta, cine știe?

— Și tata e medic, dar…

Se oprește brusc.

— Dar ce?

— Nimic. O să-ți explic… după ce-ți povestesc despre boala mea.

Încuviințez din cap. Juliette continuă:

— De câteva săptămâni, mă sufoc, tușesc. Sunt optimistă din fire, aproape nepăsătoare. Așa că inițial m-am gândit că e vorba despre vreo alergie, vreo rinită persistentă sau vreun virus care o să treacă mai devreme sau mai târziu. Genul de neplăcere care se duce de la sine, dacă ai puțină răbdare. Apoi… apoi s-a agravat. Brusc. În ultimele săptămâni, tusea a devenit chinuitoare, mai intensă. Eram permanent obosită, mi se părea că trebuie să mă odihnesc de două ori mai mult decât de obicei. Atunci mi-am luat inima în dinți și m-am dus la un specialist.

Rămân tăcută. Înfricoșată. Simt că loviturile abia au început.

— În urmă cu câteva zile, m-am dus la secția de pneumologie de la spitalul Nord ca să aflu rezultatele analizelor. Eram încrezătoare. Convinsă că o să scap cu niște zile de antibiotice, eventual câteva injecții… Am constatat că medicul se tot învârtea în jurul subiectului, vorbea precaut. Eu exageram că mă simt bine. Până la urmă, în fața insistenței mele de a nega gravitatea cazului, medicul a lăsat să-i scape un cuvânt. Teribil. O ipoteză deocamdată. Dar ce ipoteză! Mi-a vorbit de cancer, Romane.

Încasez un upercut.

Nu trebuie să mă prăbușesc. Trebuie să fiu tare. S-o susțin.

Știu ce e cancerul pulmonar. O porcărie nenorocită cu care zeci de mii de persoane se luptă în fiecare an. Și majoritatea pierd. Cunosc statisticile, sinistre, angoasante. 80% dintre bolnavi mor în mai puțin de cinci ani.

Juliette continuă:

— Pentru mine e culmea, fiindcă n-am fumat nici măcar o țigară în viața mea. Medicii încă studiază, nu sunt complet siguri, și recunosc că mă

agăț de incertitudinile lor, dar sunt îngrijorați. Iar eu simt, Romane, simt în toată ființa mea: mă roade ceva care nu-i deloc un lucru mărunt… am impresia că asist neputincioasă la distrugerea corpului meu, celulă cu celulă. Cu o viteză vertiginoasă.

Juliette se oprește. Plânge în liniște. O strâng de mâini. Mi-ar plăcea să reușesc s-o încurajez, dar nu mă pot împiedica să nu plâng.

— Romane, trebuie să-ți spun…

Solemnitatea ei, pauzele pe care le face îmi sporesc neliniștea.

— Tata e medic, da… dar nu e la curent cu nimic. De fapt, nimeni nu e. Am ținut boala ascunsă de toată familia. N-am găsit curajul să le spun. Cancerul e deja insuportabil pentru persoana care suferă de el. Pentru ceilalți… Nu pot, e peste puterile mele. Nu vreau să-i văd suferind, vreau să-i protejez cu orice preț.

Tăcere. Tuse. Prea îndelungată.

— Am primit atât de multe, Romane, atâta dragoste, atâtea bucurii… Și uite că nenorocita asta de boală mă pune într-o poziție plină de cruzime… poziția celui căruia i se ia totul înapoi. Fericirea, lumina, viața. Cum să accept un asemenea rol? Cum să accept că trebuie să-mi anunț părinții, prietenii despre potențialul meu deces? Și mai ales… cum s-o anunț pe fiica mea?

Al doilea upercut. Mă clatin.

Juliette are o fată.

Are cinci ani și o cheamă Marie. Prenumele mamei mele. Un prenume extrem de frecvent, bineînțeles, dar oricum, ivirea lui în conversație constituie un șoc. Încă unul. Juliette îmi arată fotografii cu fata ei, nepoata mea, și izbucnesc în lacrimi. Pentru o clipă, cred că mă văd pe mine copil.

— Romane, câtă vreme rezultatul nu e sigur, am decis să lupt în secret, la adăpost de orice priviri. Știu că în sufletul lui Marie ar muri ceva dacă

dispar. Așa se întâmplă, n-ai ce face. Cred… cred că nu-ți revii niciodată cu adevărat după moartea mamei.

Nu pot să nu-i dau dreptate. Știu asta mai bine decât oricine.

Fiecare se descurcă așa cum poate în fața bolii și a morții.

Juliette a optat pentru tăcere.

E alegerea ei, trebuie să o respect. Chiar dacă nu sunt de acord.

Dintr-odată viața mea și problemele mele mi se par derizorii prin comparație cu ale ei. Îmi dau seama de asta și mă condamn în sinea mea că nu izbutesc să mă controlez, dar n-am încotro, trebuie să-mi scot punga de hârtie ca să pot respira.

Hotărât lucru, sunt un boxer jalnic, depășit de violența ringului unde tocmai a urcat.

7. Înecate

Juliette mă presează să iau cuvântul, și ea vrea să afle totul despre mine.

În timp ce-mi derulez povestea, îmi dau seama că poate întreaga mea viață nu-i decât o imensă impostură. Fiindcă Juliette mi-e soră geamănă, în mințile noastre nu încape niciun dram de îndoială. Un cuvânt revine fără încetare, țesându-și pânza printre ruinele neuronilor noștri. Un cuvânt care, știm sigur, nu ne va mai părăsi niciodată. Momentan, Juliette refuză să realizeze o conexiune între respectivul cuvânt și părinții ei. Momentan, eu refuz să realizez o conexiune între respectivul cuvânt și tata. Dar va trebui să facem legătura cu acest cuvânt ce plutește în derivă, tăindu-ne venele și unindu-ne sângele.

Minciună.

Oare viețile noastre sunt niște himere? Tot ce știam noi a fost măturat într-o clipă. Viețile noastre de dinainte nu mai există.

Petrecem o oră întreagă încercând să descâlcim ițele originii noastre. Ce scenarii sunt posibile? Sarcina pare enormă, consecințele, nocive. Însă trebuie să înțelegem. Să înfruntăm realitatea. Întredeschidem puțin câte puțin ușa, lăsând să pătrundă întunericul în viețile noastre. Înainte de a merge mai departe, Juliette mă ia de mâini.

— Romane… eu n-o să am forță, trebuie să știi asta. N-o să am forța să cercetez, forța să discut cu părinții mei. Nu acum. Trebuie să ne descurcăm altfel. Îmi pare rău…

Se pune din nou pe plâns. O cuprind în brațe și rămânem așa câteva momente. O mângâi pe păr și plâng cu ea. Am sentimentul că nu m-aș supăra, orice mi-ar spune. Nu mai avem timp de astfel de chestii. Am fost private de rivalități, de ciondăneli, de tot ce constituie o relație între surori. Nu știu ce înseamnă iubirea dintre surori, dar intuiesc că

începe cu asta. Să fii acolo. Să asculți. Să alini. Să-i dai putere celeilalte, s-o sprijini să ridice capul, să-ți găsești în ochii ei energia de a continua.

— Înțeleg, Juliette. Acum… acum suntem două. O să te ajut cât pot… Sora mea.

De ce am adăugat ultimele două cuvinte atât de abstracte? Poate pentru a le ancora în noua mea realitate. Juliette zâmbește. Îmi mulțumește și zăresc o sclipire nouă în privirea ei, un licăr subtil, un ungher întunecat care brusc se luminează. Zăgazurile se deschid. Acceptăm să ne lăsăm înghițite. Să ne înecăm în trecut, împreună.

La început discuția este dificilă. E vorba despre viețile noastre. Protagoniștii sunt părinții noștri, nu putem suprima orice implicare emoțională. Bâjbâim pe un teren noroios căruia nu-i zărim decât contururile. Nu vedem ce se ascunde în interior. În consecință, plângem mult, dar înaintăm pas cu pas.

Nu avem de ales. Trebuie să aflăm.

Stabilim împreună patru piste. Fiecare dintre ele conține o doză considerabilă de inadmisibil.

Prima presupune că suntem gemene despărțite intenționat la naștere de o instituție. În acest scenariu, mama noastră naturală, care nu e niciuna dintre cele pe care le știm noi, ne-a născut în secret, iar instituția în grija căreia ne-a dat a hotărât să ne separe pentru a facilita adopția. Ori, și mai rău, există posibilitatea să fi constituit subiectul unui studiu științific? Am mai auzit genul ăsta de povești incredibile și totuși adevărate. Teoretic, gemenii sunt un teren de studiu ideal pentru a evalua ce este dobândit și ce este înnăscut în dezvoltarea unui individ: cât influențează genele construirea sinelui, dezvoltarea fizică și psihologică? Ce rol joacă mediul sociocultural în care creștem, educația pe care o primim? Și ca să descoperi toate astea, ce-ar fi mai potrivit decât să iei doi indivizi cu patrimoniu genetic identic, să-i plasezi în medii complet diferite și apoi să le studiezi deosebirile și

asemănările? O astfel de experiență ridică extrem de multe probleme de natură etică și este ilegală, firește. Însă așa ceva s-a întâmplat în Statele Unite în urmă cu câteva zeci de ani, e fapt dovedit. De ce nu și în Franța…?

Dumnezeule, ce atrocitate!

Tata a insistat mereu pe asemănarea mea cu mama, într-o manieră patologică, sufocantă, paralizantă pentru mine, care aveam impresia că nu am dreptul să mă îndepărtez de imaginea ei. Într-o perioadă din viața mea, tata dusese grija pentru detalii până acolo încât îmi aranja părul așa cum îl purta mama. Mi-am dat seama de asta în cursul uneia dintre ședințele de „contemplare" pe care mi le impunea când eram copil. În prima zi din fiecare lună, tata punea un disc cu *muzica preferată* a mamei, bea un pahar – o sticlă – din *vinul preferat* al mamei, mă îmbrăca în *culoarea ei preferată,* mă coafa cu *pieptănătura ei preferată* – un soi de cârlionți pe care i-am urât întotdeauna și pe care i-am transformat într-o tunsoare cuminte, în scări, la vârsta de 15 ani – și ne uitam plângând la un album cu poze care pe mine mă plictisea la culme, iar lui îi sfâșia inima, atât de tare semănăm cu mama, spunea el. Și e adevărat că-i semăn. Însă o mulțime de oameni din lumea asta se aseamănă. Chiar și în filme, tuturor li se pare perfect credibil ca doi actori fără vreo legătură de rudenie între ei să fie frate și soră. Dacă vrem să găsim asemănări sau să le accentuăm, e mai ușor decât ne închipuim.

În al doilea scenariu, o familie, a ei sau a mea, este cea naturală. Dar care? Și de ce s-o fi abandonat pe una dintre noi? Fiecare dintre părinții noștri, luat individual, ni se pare zdravăn la cap, incapabil de o faptă atât de abominabilă. Da, însă trebuie să ținem cont de orice, fiindcă un lucru e sigur: nimic din toate astea nu-i normal.

Al treilea scenariu la care ne gândim – cel mai imoral, zicem noi, dacă se poate face un clasament al moralității în dezastrul ăsta – este traficul de

copii. Ne-ar fi putut fura cineva de la mama noastră naturală? E posibil ca ea să fi fost o tânără pierdută, care a născut în circumstanțe tulburi, iar fetele i-au fost luate pentru a fi protejate în circuite de adopție paralele? Oamenii care nu pot avea copii sunt gata să închidă ochii la unele aspecte mai obscure legate de originea reală a unui bebeluș extrem de așteptat și de dorit. Sau… având în vedere că pe atunci majoritatea taților nu asistau la naștere, furtul ar fi putut avea loc fără știrea părinților noștri? Una dintre cele două mame ale noastre – care? – ar fi născut gemene, deși aștepta doar un copil, iar personalul medical prezent, corupt până în măduva oaselor, ar fi subtilizat al doilea copil. Menționarea personalului medical o face pe Juliette să se înfioare chiar mai mult decât mine. Tatăl ei este medic. Când s-a născut Juliette, lucra la Paris. Ar putea fi implicat într-o asemenea afacere? Juliette nu comentează, dar amândouă am formulat întrebarea în minte, nu mă îndoiesc.

În cel de-al patrulea și ultim scenariu, cel mai ridicol, dar și mai puțin josnic, părinții noștri adevărați sunt cei cu care semănăm cel mai mult. Adică mama mea și tatăl lui Juliette. E oare cu putință ca ei să se fi iubit, apoi să se fi despărțit, fiecare luând-o pe una dintre fiicele lor? Cum ar fi putut face un astfel de lucru? Și cum au intrat în viețile lor ceilalți doi părinți ai noștri, în ce moment și de ce?

Mai există alte scenarii posibile? Evident. Dar în stadiul de acum al reflecțiilor noastre e și-așa mult. Prea mult. N-aș fi crezut niciodată că mă pot gândi la asemenea orori. Totul e un coșmar. Un cataclism de o stranietate deplină, fiind însoțit și de veritabile accese de euforie, nu pot să neg: în ciuda infamiei despre care discutăm, eu și Juliette simțim profunda bucurie de a ne fi regăsit într-un târziu, deși acum câteva ore habar n-aveam că asta urmează să se întâmple.

Sunt complet pierdută. Nu mai știu ce să cred.

În orice caz, un lucru e sigur.
Trebuie să stau de vorbă cu tata.
Cât mai curând.

8. Vremurile bune de altădată

La sfârșitul după-amiezii, Juliette mă conduce la gara din Avignon. La 17:41, sar într-un TGV spre Paris. Nu mai termin odată cu trenurile. Pentru o fobică așa cum sunt eu, asta vădește masochism. Până la urmă, mă surprind lăsând garda jos, lăsându-mă legănată de tren. Trebuie subliniat totuși că acum am alte motive de stres, trenul e de-a dreptul o plăcere pe lângă talmeș-balmeșul care devine viața mea.

*

La 21:00, sun la ușa tatei. Nu sunt sigură că pot, dar trebuie să-l înfrunt. N-am încotro. Am hotărât să abordez subiectul frontal, fără preaviz sau avertisment.

Îl cunosc pe tata, îi cunosc reacțiile.

Voi citi printre rânduri, îi voi decoda expresiile feței.

Nu știu la ce mă așteptam. Îmi imaginam cu naivitate că, după ce va auzi ce am aflat, tata va izbucni într-un plâns cu hohote și va mărturisi totul pe loc. Nu prea știam ce trebuie să mărturisească, dar sigur exista ceva. Iar dacă nu exista, atunci ar fi trebuit să fie șocat. Îngrozit de repercusiunile asupra mea, asupra noastră. Empatic. Protector. Un bun tată de familie.

Îi povestesc despre Juliette, îi arăt fotografiile cu noi două împreună.

Nici nu clipește. Rămâne calm. Ia totul în derâdere.

— Prințesa mea, mă întreb unde găsești chestiile astea. Mereu ai avut multă imaginație, dar acum… Te simți bine? Îmi fac griji pentru tine, să știi… pentru sănătatea ta… am impresia că ai slăbit de când ai plecat de acasă… poate ar trebui să vii să mă vezi mai des…

Îl cunosc perfect pe tata. Observ stânjeneala din privirea lui care alunecă într-o parte, tremurul ușor al buzei de sus, în ciuda siguranței fictive pe care o afișează.

Reacția lui e o formă de eschivare, nu-i reacția bună. Nu-i *normală.*

Din clipa aceasta, am certitudinea absolută că tata minte.

Discuția încetează. Mă așez pe canapeaua din living, las capul în pământ și lacrimile se revarsă. Nu mai controlez nimic.

El controlează tot. Controlează de 39 de ani. Ar fi trebuit să bănuiesc că nu se va prăbuși. Se apropie și pune mâna pe spatele meu încovoiat.

— Scumpa mea, te rog, nu mai plânge, îmi face rău să te văd așa… Ar trebui să rămâi aici, cu mine. O să mă ocup de tine ca în vremurile bune de altădată.

Această expresie, asociată cu calmul lui, cu zâmbetul lui inocent, totul mă aduce în pragul isteriei. Sar în picioare. Devin odioasă.

— N-au fost niciodată vremuri bune, tată! Vremurile bune de odinioară nu există. N-au existat decât minciuna și nebunia! Dintotdeauna! Minți, tată! Nu știu ce ai să-ți reproșezi, dar minți!

— Romane, îți interzic să-mi vorbești în felul ăsta. Sunt tatăl tău, punct. Nu știu cine ți-a băgat ideile astea în cap, dar pot să jur pe mormântul mamei tale că sunt tatăl tău, pentru numele lui Dumnezeu!

Apoi începe cu refrenul „cum îndrăznești, după tot ce-am făcut pentru tine?”. Însă deja nu-l mai ascult. Mintea mea e în altă parte.

Ce-mi ascunde?

Îmi cere să aștept câteva minute. O să-mi arate dovezile, dacă tot s-a ajuns aici. Se întoarce. Suspect de repede, după părerea mea. Parcă dovezile ar fi așteptat undeva de mult timp, pregătite să apară. Parcă el ar fi anticipat din vreme atacul. Înțeleg că nu va ceda. Îmi întinde hârtiile.

Un certificat de naștere. Un raport medical pe numele mamei, unde se menționează că are o sarcină simplă. Totul pare autentic, dar cum să fii sigur? Un act se falsifică foarte ușor. În plus, el s-a mișcat prea rapid. Dacă mi-ar cere cineva să găsesc declarația de impozit de anul trecut, nu mi-ar lua doar cinci minute… deci un raport medical din 1976…

Am convingerea că totul e fals.

— Minți, tată! Mă întrebi cum de îndrăznesc să-ți vorbesc așa? Dar tu cum îndrăznești să mă privești? Cum îndrăznești? Eu îți spun că am o soră geamănă și tu reacționezi de parcă aș fi nebună! Spune-mi adevărul! Crezi că mama s-ar bucura să ne vadă azi așa? Te gândești că ar fi mândră de tine?

Mă opresc brusc. Îmi țin respirația fiindcă citesc în ochii tatei ceva ce nu am mai observat niciodată. O formă de violență.

În acest moment pierd controlul, iar el îl recapătă. Sau invers, nu știu. Tata îmi trage o palmă.

E prima oară când ridică mâna asupra mea. Clar. Credeam că-l cunosc pe tata, dar îmi dau seama că nu știu nimic despre el, despre bărbatul care a fost. Nu mi-a povestit despre viața lui *de dinainte de mine,* în afară de perioada petrecută cu mama, în mod sigur înfrumusețată de puterea amintirii – sau a minciunii. Acest fapt evident îmi sare în ochi, literalmente. Duc mâna la obraz și încremenesc o clipă, ca trăsnită.

Simt crescând în mine o furie surdă, amestecată cu tristețe și teamă. Ceva fundamental tocmai s-a rupt, aici, în apartamentul copilăriei mele. Nu mai am încredere în tata.

Mă pun pe plâns, dar în realitate încerc să câștig timp. Creierul meu lucrează la capacitate maximă. Unele elemente din povestea tatei sunt false, fără îndoială. Nu știu care anume. Însă el nu pare decis să coopereze.

Mă îndrept spre baie. El vine după mine. Mă încui acolo și continui să mă smiorcăi. Îmi dau cu apă pe față, urlând la el să mă lase în pace. Își cere scuze prin ușa închisă. De vreo zece ori. Nu știe ce l-a apucat de m-a pălmuit, îi este tare ciudă. Începe și el să plângă. Dar nu renunță la versiunea lui. E tatăl meu. Mă iubește.

— Fata asta seamănă cu tine, nu pot să neg. Dar există șapte miliarde de oameni pe pământ… șapte miliarde, Romane! Găsești asemănări în lumea asta. Tu ești singura, fiica mea unică, fiica mea adorată. Te iubesc, Romane, te iubesc enorm. Dacă ai nevoie să discuți, sunt aici. Voi fi mereu aici pentru tine, prințesa mea.

În timp ce el vorbește, eu adun câteva fire de păr din eterna lui perie de păr. Unele au încă bulbul. Perfect.

Nu am voie să greșesc, îmi mai trebuie un eșantion. Iau o unghieră cu care secționez câțiva peri din periuța de dinți. Scena prelevării pe cât de minuțioase, pe atât de discrete este demnă de un episod prost din *CSI: Crime și investigații,* iată ce idee ridicolă îmi trece mie prin cap în tot acest marasm.

Ies valvârtej din baie, apoi fug din apartament și ignor strigătele tatei, apelurile lui telefonice, SMS-urile.

*

Trec pe acasă și îmi fac bagajul în timp-record – 10 minuțele, nicicând n-am fost atât de rapidă. Decid să-mi petrec noaptea la un hotel de lângă gara Lyon, ca să nu am parte de vreo apariție intempestivă a tatei la mine. Știu că are o dublură de la chei și n-am niciun chef să-l ascult convingându-mă de veridicitatea minciunilor sale.

În sinea mea, o voce firavă îmi strigă întruna că poate el îmi spune adevărul. Că nu era la curent cu existența lui Juliette, că e tatăl meu. Oare e posibil?

Comportamentul lui de astă-seară îmi semnalează contrariul. Sau cel puțin indică altceva. Părea perfect pregătit. Totul suna perfect fals. Dacă n-ar fi știut nimic, ar fi căutat – la fel ca mine – să înțeleagă, în loc să scoată din pălărie niște documente oficiale.

În toiul nopții, identific din trei clicuri – internetul e o mină de aur – mai multe laboratoare din Spania, Belgia, Statele Unite care propun servicii rapide, sigure, de calitate. Hotărăsc să urmez drumul cel mai scurt, aleg Belgia și în zori pun la poștă un plic ce conține fire de păr și din periuțe de dinți aparținând lui Juliette, tatei și mie. Ideal ar fi fost să includ și eșantioane de la părinții lui Juliette, dar ea nu avea nimic la îndemână. Iar eu nu vreau să aștept. Trebuie să aflu. O să pot consulta rezultatele online peste patru-șase zile.

Dacă tata nu vorbește, ADN-ul lui va vorbi pentru el.

9. Pactul

Cred că am iubit-o pe Juliette din prima clipă.

Asta se numește dragoste la prima vedere. Niciodată n-am simțit așa ceva pentru nimeni. Dar, în apărarea mea, pot spune că nici nu m-am mai pomenit vreodată față în față cu o soră geamănă…

Accept deci fără luptă această iubire tulburător de instantanee, inexplicabilă, animalică. Îmi spun că de-acum fiecare secundă contează. Nu-mi permit luxul să n-o iubesc imediat, necondiționat. Ea simte la fel pentru mine. Am observat, mi-a și spus-o și o cred. O încredere evidentă, firească s-a instalat între noi.

La Avignon, în ajun, cu câteva minute înainte să plec spre Paris, Juliette mi-a cerut ceva.

Ceva mai mult decât un serviciu.

*

— Știi, Romane, cred că întâlnirea noastră de astăzi, în acest moment al vieții mele… e un semn al destinului.

— Te referi… la o forță inexplicabilă răsărită din străfundurile universului?

Îi zâmbesc cât pot de larg. Ea ridică ochii spre cer.

— Nu râde, nu sunt nebună!

— Nu râd, Juliette, zâmbesc… fiindcă nu cred în aiureli cu semne trimise de niște entități cosmice… de altfel, semnele astea ar fi putut să apară puțin mai devreme, nu ți se pare?

— Vrei sau nu, ai apărut în viața mea exact când aveam nevoie de o minune.

— Nu sunt sigură că înțeleg…

— Romane, *tu* ești minunea mea! Aaa, nu te așteptai la asta, nu ți s-a mai spus niciodată, hm?

Râde. Râde și eu simt vibrațiile râsului ei. Are dreptate, există ceva supranatural aici.

— Romane, am nevoie de tine. Vorbesc serios. Am nevoie de tine și știu că o să mă ajuți. Ai picat la momentul potrivit. Sau nepotrivit. Nu contează. Intri în viața mea pe o ușă secretă… ceea ce îmi schimbă toate perspectivele.

— Juliette, te rog, să trecem la subiect…

— Datorită ție, Romane, o să pot continua să-mi ascund boala. O să mă ajuți să-mi protejez secretul. Să-mi protejez fiica. Și poate… de ce nu… să-i protejez pe toți.

Mi se aprind niște beculețe în minte. Am o mișcare de recul. Ea observă.

— Știu, spus așa, pare o nebunie și chiar este… Romane, ești fericită cu viața ta? Am avut impresia că… nu știu, am avut impresia că…

— …că nu sunt fericită. Ai dreptate, nu sunt. Viața mea e deja alcătuită din goluri mari. Și de câteva ore, cavitățile au devenit hăuri.

— Îmi place la nebunie felul tău de a te exprima, Romane… *so șic.* Iartă-mă, știu, nu-i momentul să glumesc…

Râde iar, apoi tușește îndelung. Mi-ar plăcea să pun mâna acum, imediat, pe entitatea aia din cosmos care o sufocă.

După câteva secunde, Juliette continuă.

Tremur, am priceput deja. Am priceput de ce o tot scaldă, glumește, se pierde în considerații retorice.

— Romane, viața mea e frumoasă. E alcătuită din bucurii, râsete, fericire. Nu vreau să fac praf tot, nu vreau să-i distrug pe oamenii pe care îi iubesc. Ei nu merită asta.

Juliette îmi strânge mâna dreaptă între mâinile ei, parcă ar încerca să se asigure că n-o să fug după ce o să aud ce se pregătește să-mi spună.

— Aici intervii tu, Romane. Știu ce-o să răspunzi, așa că lasă-mă să vorbesc, te rog, apoi gândește-te. Nu reacționa pe loc. De acord?

— De acord.

— Promiți?

— Promit! Pe cuvânt de onoare!

Trece un timp. O eternitate.

— Romane… Pactul pe care ți-l propun e… o idee nebunească, greu de pus în practică. Imposibilă, în teorie. Numai că, de câteva ore, ai constatat și tu că nimic nu-i imposibil. Romane… aș vrea să-mi iei locul, dacă mor. Pentru a-mi feri familia, prietenii… și pe fiica mea… nepoata ta… de suferințele unui doliu. Nu-i normal să mori la vârsta mea. Nimeni nu se așteaptă la asta. Ar fi un șoc teribil… Vreau să continue totul ca înainte, ca azi. Romane, sunt sigură că ai fi fericită ducând viața mea.

Ascult calmă. Nu zic nimic. Plec ochii. Juliette este atât de nebună după oamenii ăștia despre care vorbește cu dragoste și pasiune, că mă sperie. Eu nu cred că am simțit vreodată o asemenea nevoie viscerală de a mă asigura de fericirea cuiva. Nici măcar de a tatei. Care dintre noi două e mai nebună? Juliette e, în orice caz, mai plină de viață.

— Juliette, nici nu se pune problema. Doar nu te gândești *serios* să-ți iau locul… ba da?

Ea încuviințează din cap.

— Nu, nu, nu! Presupun că vestea despre boala ta e atât de dureroasă, încât ți-ai pierdut simțul realității. O să trăiești, la naiba! Sunt aici și o să te susțin. Dar nu poți să-mi ceri ceva de neimaginat.

— Știam că așa o să reacționezi, e normal, nu mă așteptam să țopăi de bucurie strigând „grozav, firește că da, du-te să mori în colțul tău și lasă-mă să mă instalez”… Trebuie să mărturisesc că reacția ta e mai degrabă liniștitoare. Romane, promite-mi că te mai gândești!

— Am promis deja, Juliette.

— Pe cuvânt de onoare?

— Pe cuvânt de onoare!

— Până atunci… am o favoare *imensă* să-ți cer.

— Nu văd cum ar fi mai mare decât cea despre care am discutat adineauri.

— OK, am folosit cuvântul „imens” tocmai pentru ca să ți se pară mai accesibilă. Și ca să răspunzi *da* fără să eziți. E o strategie de vânzări: anunți că un lucru o să coste extrem de mult, așa încât, atunci când spui prețul – nu la fel de mare –, persoana respectivă e ușurată și cumpără imediat! Nu vă învață asta la facultatea de medicină, știu…

Zâmbet, alinturi. Cedez, ăsta-i și scopul.

— Spune, Juliette.

— Aș vrea… mi-ar plăcea, te rog, să-mi ții locul câteva zile. Doar săptămâna asta. Nu vreau să-mi sperii familia inutil câtă vreme nu am un diagnostic clar, negru pe alb. De marți trebuie să mă întorc la Marsilia să mai fac niște analize. Ca să înțeleg odată pentru totdeauna ce se petrece în corpul meu. Te implor, Romane. Te rog. Ajută-mă!

Refuz iar, însă îi promit din nou să mă mai gândesc.

*

Ceea ce și fac în cursul nopții.

Oricât de smintit ar suna, nu poți trata cu superficialitate un astfel de strigăt de ajutor. Suferința unei surori necunoscute până ieri, totuși foarte apropiate. Așa că, în hotelul de lângă gara Lyon, am examinat propunerea. Nu doar cea pentru câteva zile. Ci și cealaltă, cea definitivă.

Oare îmi pierd mințile?

Dar ar fi o mare pierdere dacă mi-aș schimba viața? În fond, cât valorează existența mea actuală? Până acum m-a ținut în viață fericirea tatei. Mi-a trebuit un electroșoc ca să înțeleg că a trăi pentru propriul tată nu înseamnă a trăi cu adevărat.

Să-i dau un răspuns afirmativ lui Juliette ar însemna să renunț la viața mea.

Să renunț la viața profesională nu ar fi prea dificil. Îmi place să îngrijesc bolnavi, dar nu mă număr printre acei oameni înverșunați care nu concep să se ocupe de altceva în viața lor decât de

medicină. La urma urmei, câteva întâlniri frumoase într-o librărie îți pot face uneori la fel de bine precum câteva ședințe la psiholog.

Să renunț la prietenii mei, nici atât. În timp ce-mi spun asta, îmi dau seama că e o constatare de o tristețe absolută. În afară de amica mea, Melissa, – oare aș putea să păstrez legătura cu ea? –, nu aș duce dorul nimănui.

Al nimănui, cu excepția tatei. Cel mai greu ar fi să renunț să-l văd pe el. După cele întâmplate, ar părea simplu să mă îndepărtez de el, de vreme ce nici numai sunt sigură că e tatăl meu biologic. Însă, orice ar fi făcut, rămâne tatăl meu. O să-l iubesc întotdeauna. Dacă aș accepta pactul definitiv cu Juliette, lui nu i-aș lăsa de ales. I-aș explica și el ar trebui să se împace cu situația, atâta tot. Acum știu destule ca să fiu conștientă că nu ar putea să refuze. Indiferent de explicații, am convingerea intimă că a mințit și a perpetuat minciuna 39 de ani. Și ar vrea s-o perpetueze. Iar pentru asta, trebuie să accepte condițiile mele.

Tot gândindu-mă, constat că ideea nebunească a lui Juliette capătă o formă palpabilă. Că posibilitatea se transformă în plan de viitor. Parcă aș fi și consimțit să îmbrățișez viața acestei surori renunțând la a mea.

Romane, vino-ți în fire! Ce tot vorbești acolo, fir-ar să fie?

Scutur din cap ca să alung această absurditate deranjantă. Să-i iau locul lui Juliette pentru tot restul vieții mele nu intră în programul meu. Nu va intra niciodată. Juliette o să trăiască. Pot s-o ajut. După confruntarea dureroasă cu tata, îmi spun că Juliette reprezintă singura familie de care pot fi sigură în momentul de față. Că a-i lua locul câteva zile nu-i mare lucru.

În consecință, decid să accept. Să intru în joc o săptămână.

O fac pentru ca ea să se poată duce la Marsilia în vederea analizelor fără a trezi bănuielile

apropiaților. O să încerc să-i protejez tăcerile, să-i ofer puțin timp. Îmi iau acest angajament, dar voi preciza extrem de clar că nu garantez nimic. Mi se cere totuși să mă dau drept ea în fața persoanelor care o cunosc cel mai bine.

Situația este complet ireală.

După respectivele zile, fiecare își va relua rolul, iar Juliette va trebui să găsească puterea de a le mărturisi totul alor săi. Va vorbi cu ei, iar eu o voi susține. Nu o voi lăsa baltă. Înțeleg bine că pentru Juliette, indiferent de concluziile despre originile noastre, părinții ei vor rămâne părinții ei. Și în prezent are altele pe cap decât să pună sub semnul întrebării o familie care o iubește și pe care ea o iubește la rândul ei.

La 6:07, luni, 20 iulie 2015, urc într-un TGV cu destinația Avignon.

Imediat ce mă așez, îi spun „da" lui Juliette. Cu un simplu SMS, pecetluiesc destinele noastre. Și primesc un răspuns de o simplitate sfâșietoare: „Mulțumesc".

Și chiar în clipa când citesc aceste nouă litere, simt cum mă cuprinde angoasa și mă văd nevoită să scot urgent o pungă de hârtie.

La naiba, la naiba, la naiba, la naiba! Ce-am făcut? E nebunie curată. N-o să țină nicio zi. E prea exagerat, inimaginabil! Și totuși am acceptat. M-aș putea preface că nu știu de ce, dar răspunsul e limpede: pentru că-mi doresc teribil.

Să-mi ajut sora constituie motivul principal pentru care am acceptat, evident. Dar, sinceră să fiu, nu-i singurul.

Realitatea e că simt nevoia mistuitoare de a-i întâlni pe părinții lui Juliette. Trebuie să-i văd cu ochii mei. Vreau să-i cunosc fiindcă poate sunt și ai mei. De ieri, undeva în adâncul sufletului, o voce firavă îmi șoptește că poate mama mea biologică trăiește, că poate e mama lui Juliette. Ce harababură! Ce revoluție! Îmi mușc buzele, pedepsindu-mă pentru ceea ce pe moment mi se

pare o lipsă de loialitate față de tata. El, care a făcut atâtea pentru mine, după cum mi-a amintit fără tact ieri. El, pe care îl iubesc din tot sufletul. Dar trebuie să ascult de glasul rațiunii. Căutarea adevărului nu împiedică iubirea. Știu dinainte că aș fi incapabilă să-l detest, orice ar fi făcut el. Dar dacă, în plus, aș avea o mamă în viață…

Chiar înaintea plecării mele, duminică după-amiază, Juliette a pus pe ușă un afiș anunțând că librăria va fi închisă până luni seară inclusiv. Era convinsă că o să spun „da”.

Luni. Azi. Doar o zi. O singură zi ca să mă transform în Juliette. O să învăț să fiu ea. O să învăț rutina librăriei, viața ei cotidiană. O să-i învăț mișcările, expresiile favorite, o să învăț să-i semăn, s-o imit. Sau măcar să dau impresia.

Respiră, Romane, totul o să meargă bine. Ai încredere în tine măcar o dată. Iar dacă în tine nu ai încredere, atunci ai în Juliette. Ea e convinsă că o să reușești, tu de ce n-ai fi?

Sunt nerăbdătoare. Sunt speriată. Sunt entuziasmată. Sunt îngrozită.

Simt în sinea mea că am luat decizia corectă. Poate că sunt inconștientă. Dar pentru prima oară după multă vreme, simt că fac un lucru bun. Că sunt importantă pentru altcineva decât tata.

Și cred că asta mă face fericită.

În trenul care mă duce spre Avignon, în ciuda gândurilor care mă frământă, care mă tulbură, cad într-un somn ciudat.

Adânc precum lacul în care tocmai m-am aruncat cu ochii larg deschiși.

Ziua

Zorii zilei de 1 ianuarie 1976. Deschid ochii tresărind. Sunt leoarcă de sudoare. Abia respir. Nu-mi amintesc nimic din visul care mi-a provocat această transpirație dezagreabilă, dar am stomacul ghem. O certitudine absurdă s-a cuibărit în el: ceva neobișnuit o să se întâmple azi. Constat că deșteptătorul nu funcționează. Mă uit la ceasul de mână, este 6:38. În general, soneria se aude peste 12 minute. Trezitul spontan în avans îmi lasă un gust neplăcut în gură. Un iz de lucru neterminat care n-o să mă părăsească toată ziua. Afurisite întreruperi de curent! Ne aflăm în mijlocul Parisului și mii de locuințe sunt private de electricitate și de telefon de câteva zile.

Mă scol din pat, ridic oblonul și stau o clipă să observ baletul celor de la salubritate. Cerul este întunecat, orașul e învăluit într-un strat de brumă la fel de dens ca zăpada ce a acoperit de-acum totul. De obicei, în perioada sărbătorilor, orașul se adâncește într-o veselă efervescență consumeristă, însă anul acesta e altfel. Atmosfera ca o catifea înăbușă sunetele, atenuează exuberanțele. Împiedică mașinile să circule. Parisul nu este echipat, Parisul nu știe să facă față acestui gen de intemperii. Parisul somnolează. Noi întreruperi au fost anunțate pentru această zi de sărbătoare. Va trebui să dăm dovadă de răbdare, tehnicienii fac și ei ce pot, dar căderile de zăpadă din ultimele ore nu le ușurează munca. Électricité de France și France Télécom le urează totuși parizienilor „La mulți ani!”.

N-am niciun chef să ies. Și cu atât mai puțin să mă duc la lucru. Cu atâtea come etilice, hidrocuții, accidente rutiere și alte consecințe ale tradiționalelor excese de revelion, știu că va fi o zi grea la spital. Încă nu știu că va fi la fel și în afara lui.

Mama ta încă doarme, îi aud respirația regulată sub păturile groase. Anul acesta revelionul a avut o savoare ciudată. L-am petrecut acasă, doar noi doi. Ne convenea perfect. Sunt de gardă de Anul Nou. N-am putut să mă eliberez, ea știa, prin urmare a hotărât ca ultima seară din ultimul an în care suntem doar noi doi să o petrecem… în doi. La momentul respectiv nu ne gândeam că va trebui să ne mulțumim cu o cină frugală, pe care am luat-o înfășurați în pleduri pentru a ne feri de mușcătura frigului ce pătrunde în apartamentul nostru.

În final, seara petrecută la lumina lumânărilor s-a dovedit magică. Am stat ghemuiți unul într-altul, imaginându-ne fericirea viitoare.

— Peste nici cinci săptămâni, vom fi trei. Ea o să fie aici, lângă noi. Îți dai seama? O să fie sănătoasă? Cu cine o să semene? Oare ce formă va avea nasul? Dar ochii, ce culoare?

Azi pare incredibil, dar încă nu te văzuserăm. Acum 40 de ani, ecografiile erau un lux. În 1975, sub 10% dintre femeile însărcinate aveau acces la așa ceva, cel mai adesea în primele săptămâni, pentru a se stabili mai precis termenul. Noi am avut norocul să facem parte din această minoritate. În cursul primului trimestru de sarcină, se realizase o imagine de control, dificil de interpretat chiar și pentru un medic ca mine. Evident, era imposibil să se afle sexul. Însă mama ta era sigură că ești fată. Atât de sigură, încât mereu zicea „ea” când vorbea despre tine. Din când în când, îi reaminteam că nu-i nimic sigur, însă și eu mă obișnuisem cu ideea. Imaginându-mi fiica, puteam să mă gândesc mai bine la rolul de tată – un rol idealizat, foarte departe de realitatea cu care aveam să mă confrunt până la urmă, dar deja foarte intens, prezent. Nașterea ta devenea concretă. Tu deveneai reală pentru mine, care nu-ți simțeam mișcările decât prin pielea bine întinsă a pântecului mamei tale.

E frig în apartament în dimineața asta. Temperatura a mai coborât peste noapte. Mă pregătesc de plecare cât mai discret cu putință, folosind lanterna. Ridic receptorul, telefonul nu funcționează. Mă așteptam. Îi las un bilet mamei tale ca să-i spun cât vă iubesc pe amândouă, prințesele mele adormite. Închid ușa și-mi pun paltonul în timp ce cobor grăbit scările șubrede. Imobilul nostru e pustiu. Cu trei zile în urmă am glumit cu portăreasa, absentă și ea azi: în prima zi din 1976, dintre cele douăsprezece apartamente câte numără clădirea noastră, al nostru e singurul ocupat. Portăreasa i-a dat cheile de la cămăruța ei mamei tale, care i-a promis să observe eventualele veniri și plecări și alte comportamente suspecte – nu se știe niciodată ce poate să apară în perioada sărbătorilor, se întâmplă atâtea în zilele noastre. În hol, îmi leg bine fularul la gât, gata să înfrunt asprimea iernii, rafalele de vânt și postul de intern la urgențe, la Hôtel-Dieu.

*

Ziua se scurge, solicitantă. Pauze reduse la minimum, câteva cafele înghițite pe fugă, un prânz așa-zis festiv expediat în mai puțin de 10 minute. Cele câteva căciulițe de Moș Crăciun care încearcă să înveselească atmosfera nu păcălesc pe nimeni: și pacienții, și personalul medical ar prefera să fie în altă parte. Toată lumea e amabilă și zâmbește, atât cât poate.

De câte ori reușesc să scap de agitația de la urgențe, mă duc la biroul de primiri și formez numărul de acasă – ca prin minune, spitalul a fost cruțat de întreruperea legăturilor telefonice. Ocupat. Linia e mereu ocupată. Mi-e dor de mama ta. Când am fost de gardă pe 25 decembrie, m-a sunat în fiecare oră. Devenise un joc cu fetele de la primiri, care îmi transmiteau mesajele ei, felicitându-mă că am o soție atât de îndrăgostită.

Eram mândru. Întotdeauna am fost mândru de mama ta. Încă sunt. Ea mă cunoaște, știe că nu-mi pot împiedica imaginația s-o ia razna atunci când o las singură. Așa că, de când e însărcinată, mă sună regulat în cursul gărzilor. Ca să nu-mi fac griji.

Anul acesta am acceptat toate gărzile de sărbători în speranța că la anul voi avea liber, ca să profit de ceea ce va fi primul nostru Crăciun în trei. În familie. Mica mea familie.

*

Înainte de a pleca de la spital, încerc să mai sun o dată. Fără succes. În lipsa telefonului, sper ca măcar căldura să fi revenit în apartament. Când ies în stradă, pe la ora 19:00, e întuneric și frig. O noapte de ianuarie mohorâtă, fără stele. Iuțesc pasul fiindcă zăpada a început să cadă din nou. Mi-o închipui pe mama ta citind, culcușită în patul nostru. Imaginea mă liniștește, însă îmi simt mușchii spatelui înțepenind pe măsură ce mă apropii de casă. Probabil că este efectul combinat al temperaturilor negative și al temerilor mele complet nefondate.

Intru în imobil și schițez un zâmbet, când constat că avem iar curent electric. O iau pe trepte, blestemând cele șapte etaje pe care trebuie să le urc. Am discutat deja despre mutare. Când tu o să fii aici, va fi dificil să ne descurcăm cu scările. De altfel, mama ta a ieșit tot mai rar din casă în ultimele săptămâni. A luat mult în greutate în decembrie și are nevoie de minute lungi și obositoare ca să ajungă sus, în apartamentul nostru.

La etajul patru, cu răsuflarea tăiată, jur în sinea mea că de mâine mă apuc să caut alt apartament.

La etajul cinci, mă opresc puțin. Îmi desfac fularul. Temperatura a crescut în spațiile comune,

mă gândesc că o să mă bucur de o baie fierbinte și grăbesc pasul.

La etajul șase, privirea îmi este atrasă de o pată întunecată de pe parchet. Îngenunchez și mă uit mai de aproape. O ating cu degetul. Încep să tremur. Ridic privirea și inima îmi bubuie în piept. Nu-i o pată izolată. Sunt și altele, mai lungi, ca o dâră. Pe palierul de la etajul șase. Pe treptele ce duc la etajul de deasupra.

Când ajung la etajul șapte, pulsul mi se accelerează. Un val de panică mă cuprinde. Ușa e crăpată. Dâra de sânge e aproape neîntreruptă. Teama din măruntaie îmi paralizează mintea. Mă năpustesc în apartament, urlu numele mamei tale, mă surprind remarcând că luminile sunt aprinse. Ca și cum ar avea vreo importanță.

Ea nu se află în living.

Ochii mi se înceţoşează fiindcă aud un țipăt ca un ecou al țipătului meu. Țipătul unui bebeluș. Îmi adun puterile, îmi trag sufletul, o strig pe mama ta o dată, de două ori, de trei ori. Înaintez pe hol schițând în câteva secunde scenariul cel mai probabil: a născut. Singură. Totul s-a desfășurat prea rapid. Era ruptă de lume, fără telefon. A încercat să iasă, a coborât un etaj. Apoi a făcut cale întoarsă. Durerea era prea mare, pierderea de sânge a speriat-o. A avut curajul și forța să urce înapoi. O admir, o iubesc, s-a descurcat ca o campioană, a trecut prin iad singură, însă rezultatul e aici: aud plânsetul bebeluşului meu.

Dar pe ea de ce nu o aud?

Intru în cameră. E întinsă pe pat. Tu ești așezată pe brațul ei îndoit. A tăiat cordonul ombilical, te-a ținut lângă ea. Avea dreptate, ești fetiță. Plâng. Ești frumoasă. Mama ta privește în altă parte. Nu spune nimic, nu mișcă, nu răspunde. N-a răspuns la niciuna dintre chemările mele.

Dau roată patului. Pământul îmi fuge de sub picioare.

Buzele ei sunt albastre. Corpul e rece. O scutur, o strig mai tare. Adevărul mă izbește pe măsură ce încep să plâng cu hohote. Nu are dreptul să-mi facă asta, nu azi, nu așa, niciodată. Pun degetele pe gâtul ei, dar știu deja. Îi aplic un masaj cardiac care nu schimbă nimic. Urlu numele ei până mi se sfâșie pieptul. Te iau în brațe și mă prăbușesc pe podea. Te lipesc de inima mea, corpul mi se agită incontrolabil. Nu este posibil. Nu este posibil. De ce nu m-am întors mai devreme? De ce am acceptat garda asta? Dacă eu aș fi fost aici, ar fi fost și ea acum. Cu mine. Cu tine.

Scot un sunet gutural, instinctiv. Un vaiet profund.

Dragostea mea.

Continui să te strâng în brațe când brusc aud ceva. Mi se pare că recunosc râsul mamei tale, dar nu-i asta. Mă uit la tine și mă opresc din plâns sub efectul surprizei. Al groazei.

Mă ridic. Lent.

Și atunci o văd.

Zvârcolindu-se în mijlocul unei băltoace la fel de întunecate precum ceea ce a provocat ea.

Neașteptată. Diabolică. Nedreaptă. Ucigașă.

A doua mea fiică.

II. ZILELE

10. Luni

Un nou look, o nouă viață

În parcarea gării, Juliette mă așteaptă în picioare, lângă mașina ei Twingo roz – detest rozul, pică taman bine. Când i-am explicat în ajun că nu știu să conduc, a râs de mine prietenește.

— Mă întreb cum ai reușit să supraviețuiești până acum… măcar apă caldă ai acasă, în mica ta capitală?

Are dreptate. E ceva ieșit din comun pentru o persoană din generația mea să nu aibă permis auto. Însă transportul în comun parizian mă sperie mai puțin decât un vehicul condus de mine. N-am riscat niciodată și n-am suferit niciodată, dimpotrivă.

Cu cât mă apropii de mașină, cu atât devin mai conștientă de frumusețea lui Juliette. Naturală și sofisticată deopotrivă. Machiată lejer, cu părul ridicat, prins doar cu o clamă. Luminoasă, strălucitoare, într-o bluză vaporoasă, pantaloni scurți de blugi și sandale de piele împletite. Sare în ochi contrastul dintre înfățișarea ei și a mea – păr negru în stil „proaspăt ridicat din pat” (nearanjat, adică), tricou albastru inform și fustă banală.

E de muncă pentru a mă ridica la nivelul ei. Un adjectiv din secolele trecute își croiește drum în mintea mea, altul nu găsesc. Asta e!

— Juliette, ești tare fercheșă!

— Mersi… bunico!

Zâmbește larg. Afișez un aer șocat, iar ea adaugă:

— Te tachinez, folosești niște expresiile grozave, de pe vremuri. Dar trebuie să renunți la ele câteva zile.

Îmi storc creierii să găsesc o replică inspirată ca să-i văd iarăși ochii scânteind plini de viață.

— *No problemo,* pot să vorbesc precum cel mai meseriaș șuț, dacă vreau!

Juliette izbucnește în râs, dar se oprește brusc. Se întoarce să n-o văd și tușește îndelung. Amuzându-se în continuare.

— OK, Romane, facem progrese la vocabular, dar ai rămas blocată în anii ’90… deci ai un Tamagotchi, un radiocasetofon și dansezi *Mia* uitându-te la serialul *Heartbreak High…* peste 20 de ani de recuperat. Și avem la dispoziție o zi. Timp din belșug.

O întreb dacă se simte suficient de bine ca să conducă, îmi răspunde „da, bineînțeles, n-am murit încă” și zâmbește. Am impresia că Juliette ar putea detensiona orice situație dramatică. Simt în ea o forță și o dorință de a trăi care ar deplasa și munții.

În timp ce conduce, îmi expune programul zilei. Extrem de încărcat. Ea o să dispară mâine, la prima oră, are programare la spital la 9:30.

Îmi spune că fiica ei nu va fi aici în cursul săptămânii. Trebuia să o ia azi, însă a reușit să-l convingă pe Raphaël, fostul ei partener, să inverseze săptămânile. Fără să-i dezvăluie nimic, evident. Juliette nu a fost căsătorită cu Raphaël, Juliette e „împotriva căsătoriei, a angajamentelor solemne, împotriva tuturor prostiilor ăstora”, dar are o relație excelentă cu el. Încă îl iubește, într-un anume mod. Diferit, bineînțeles. E tatăl fetei ei, legătura lor rămâne puternică.

— Raphaël o va ține pe Marie până lunea viitoare. E mai simplu pentru tine, ai o grămadă de lucruri de care să te ocupi și fără să ți-o las pe prințesa mea pe cap.

Juliette crede că a procedat bine. Intenția ei este dintre cele mai lăudabile. Nu comentez nimic, reușesc să-mi controlez emoțiile. Dar sunt extrem de dezamăgită. De ani întregi resimt lipsa unui copil, la fel ca numeroase persoane singure de vârsta mea, un sentiment și mai apăsător decât solitudinea. M-ar fi bucurat să am grijă de nepoata mea câteva zile pretinzând că sunt mama ei. Dar Juliette are dreptate, o să fie mai simplu așa.

O vreme, străbatem sinuos peisaje grandioase, presărate cu podgorii provensale. Lumina e orbitoare, aproape neagră. Mă uit printre gene și deja disting, pe panta unei coline, satul Châteauneuf-du-Pape. Deasupra lui se înalță un donjon despre care Juliette îmi spune că este un vestigiu al vechii reședințe a suveranilor pontifi, construite în secolul al XIV-lea. Mașina se oprește pe o stradă medievală strâmtă, la umbra zidurilor groase de piatră. Ne așezăm pe o grindă de lemn brut prinsă într-un bloc de piatră, iar Juliette scoate două sticle cu apă din geantă – „un *it bag* de designer", potrivit cuvintelor ei, o simplă traistă de pânză decorată cu bănuți argintii, după părerea mea. Bem câteva înghițituri, lăsăm capul pe spate și observăm cerul. Un ultim moment de acalmie înainte de tumultul zilelor următoare. O mică insulă de răcoare în mijlocul clocotului. O clipă de reculegere.

Juliette se întoarce spre mine. Pare fericită, împăcată.

— Suntem la o jumătate de oră de casă, cred că am pus piciorul aici de două ori în viața mea, m-am gândit că ar fi locul ideal pentru o scurtă ședință liniștită de *relooking*. Cunosc prea multă lume în Avignon, planul nostru ar putea să cadă dacă vreunul dintre vecinii mei ne-ar vedea împreună. În plus, așa o să putem merge amândouă la un restaurant după aceea… să bem un vin bun!

— Hmm… ești convinsă că vrei să bei alcool? Nu sunt sigură că e o idee rezonabilă… oricum trebuie să conduci…

Mă bagă în toți sperieții cu chestiile astea. Îmi strecor automat mâna în geantă, căutându-mi aliații de hârtie. Juliette mă vede.

— E-n regulă, Romane, calmează-te! Da, pot să beau un păhărel de vin, nu, n-o să mă omoare, nu, n-o să nimeresc cu mașina în șanț. Lasă pungile de vomitat, totul e bine, avem situația sub control. Haide!

Îmi întinde mâna, parcă m-ar invita la dans. O prind de degete, schițez o reverență și ne îndreptăm împreună spre salonul *De quoi j'ai l'hair*[11]. Mă rog să fie mai buni la aranjat părul decât la jocuri de cuvinte. Intrăm și Juliette explică pe scurt că eu trebuie să ies de acolo ca o copie perfectă a ei.

— Semănam atât de mult când eram mici, ne-ar plăcea să trăim iar senzația de atunci, suntem foarte apropiate, înțelegeți…

Coafeza – cu un neverosimil și incitant *look* gotic – este încântată de această provocare, pe care o ia foarte în serios. Vopsit, tuns, apoi machiaj. Nimic nu-i trecut cu vederea, nici măcar sfaturile – trebuie spus că rimelul, tușul de ochi, fondul de ten sunt niște chestii exotice pentru mine, nu le-am folosit decât de trei-patru ori în viața mea.

Două ore mai târziu, sunt altcineva.

Sunt ea.

Odată transformarea încheiată, nu reușesc să-mi stăpânesc lacrimile când mă văd în oglindă.

Gândurile mi-o iau razna. Îmi spun că nu pe mine, ci pe Juliette o văd. Că peste câteva zile o să redevin Romane și totul va dispărea, va zbura odată cu trăsura din povești!

Ciudat lucru, fiindcă, în același timp, îmi spun și contrariul. Că poate ziua de azi marchează un nou început, că doar de mine depinde să rămân această femeie. Că și eu am dreptul să mă simt frumoasă. Fiindcă într-adevăr mă simt frumoasă acum, în fața oglinzii din salonul de coafură. E un moment de o forță irezistibilă pentru mine, care am avut întotdeauna prea puțină considerație pentru fizicul meu. Brusc, hainele mele mi se par complet nepotrivite, îmi vine să le arunc, să le ard. „Asta-i etapa următoare, ajungem și acolo", afirmă Juliette râzând. Plâng mai departe încetișor, iar coafeza tună și fulgeră că i-am distrus în câteva clipe toată munca în materie de machiaj. Juliette și cu mine ne hlizim ca două idioate. Foarte talentata mea

specialistă în *relook,* așa cum s-a dovedit în final, își înghite furia și râde cu noi.

La prânzul care urmează, Juliette trece în revistă indicațiile privind librăria și apartamentul. Deși eu încă nu acceptasem, ea a profitat de plecarea mea la Paris ca să scrie și să printeze un material cu informațiile principale. O să-l completeze în cursul zilei, pe măsură ce discutăm. Coduri de acces, program de deschidere, ce cheie merge la ce ușă, o listă cu numere de telefon, al mamei sale, al tatălui, al lui Raphaël, al lui Corinne, cea mai bună prietenă a ei („e în vacanță în Bretagne, n-ar trebui nici să te sune, nici să vină să te vadă săptămâna asta"), arborele genealogic simplificat, anecdote despre unul și altul, cuvinte ce trebuie strecurate mamei sau tatălui „ca să pară totul cât mai adevărat"… Aceste pagini sunt un veritabil kit de supraviețuire pe care îl găsesc indispensabil, dar care are și darul de a mă face să resimt presiunea.

Devin conștientă treptat de imensitatea sarcinii mele. Juliette se prinde imediat și reușește să mă liniștească. Să atenueze dramatismul situației.

— Petreci doar câteva minute cu fiecare dintre ei. Raphaël și Marie sunt plecați la foștii mei socri, la Nisa. Mama, pe ea o s-o vezi sigur, trece minimum de trei ori pe săptămână pe la librărie. S-ar putea să te invite la cină, dar poți să refuzi, să spui că ai alt program, că ești obosită… Cu tata nu sunt sigură că o să te întâlnești. Consideră că în perioada asta e prea cald ca să iasă în oraș, așa că stă la el acasă – la ei. Au o căsuță cu piscină și aer condiționat la periferia Avignonului, e refugiul lui, îi convine de minune dacă poate să-i evite pe petrecăreții veniți la festival.

Juliette face o pauză. Își acordă timp să respire. Îmi zâmbește.

O admir. Îi zâmbesc la rândul meu. Mă abțin cât pot să nu urlu că ard de nerăbdare să-i cunosc părinții. Juliette nu mai pomenește de originile noastre. Nu pare s-o chinuie aceeași nevoie de a ști,

care pe mine nu mă mai părăsește. Juliette trece sub tăcere elemente totuși foarte importante. Oare și eu le-aș fi pus pe planul doi dacă aș fi fost în locul ei? Da, bineînțeles. Are dreptate, fără îndoială. Trebuie să-și concentreze forțele spre lupta cea mai grea, cea mai urgentă. Ce rost are să-și pună sub semnul întrebării întreaga viață, când ea se pregătește să înfrunte moartea? Pe o navă în derivă, toți avem nevoie de o direcție, de o busolă ca să nu ne scufundăm sub povara panicii, a incertitudinilor.

— Totul o să fie bine, Romane. Clienții librăriei sau cunoștințele mele din Avignon înseamnă multă lume, însă nu trebuie decât să te prefaci puțin, să saluți politicos, să zâmbești frumos și gata. Dacă ei sunt dornici să discute cu tine, lasă-i să vorbească primii, ca să vezi dacă ți se adresează cu „tu” sau cu „dumneavoastră”, dacă par să te cunoască bine sau nu…

Încă o pauză. Încă un acces de tuse, dureros. Încă un zâmbet.

— Și apoi… trăim într-o lume supraconectată, unde suntem suprasolicitați, așa că vechea metodă – telefonul la care trebuie să răspunzi, întâlnirea pe care nu poți s-o ratezi și care te obligă să pleci – funcționează și azi. Iar dacă cineva îți atrage atenția că ai uitat ceva, ia-o ca pe un joc. Se mai întâmplă. Toți avem dreptul să greșim, nu?

Adevărat, nu se înșală. Îmi fac eu prea multe griji, ca de obicei. Trebuie să mă calmez.

*

La întoarcerea în Avignon, suntem atente să nu ajungem împreună acasă la Juliette. Mă lasă lângă metereze și-mi termin drumul pe jos, ghidată de smartphone-ul meu. E la fel de multă lume pe străzi, dar am impresia că azi e mai puțin cald. Ori încep să mă obișnuiesc? N-am avut timp să consult o aplicație meteo, nu știu dacă avertizarea de caniculă a fost ridicată, dar respir mai bine.

Îmi petrec după-amiaza învățând să mă îmbrac ca Juliette, apoi studiez niște fotografii, reținchipurile celor care vor deveni „anturajul” meu peste câteva ore. Juliette mă întreabă dacă pot să-i arăt o fotografie cu tata. N-a îndrăznit să mi-o ceară mai devreme. Nu am niciuna. Nici măcar nu m-am gândit la așa ceva. Tata a avut mereu o fobie față de fotografii, iar apariția smartphone-urilor n-a îmbunătățit cu nimic lucrurile. Ca și mine, crede că e periculos să lași imagini cu tine într-un obiect atât de ușor de furat sau piratat. Oricine poate să pună mâna pe ele, NSA, hackerii, un simplu hoț de buzunare. Nici el, nici eu nu avem vreun chef să ne vedem fața asociată cu scena unei crime, cu un pașaport fals. Așa că nu facem fotografii. Niciodată. De fapt, cele pe care Juliette și cu mine le-am făcut în ajun, împreună, sunt singurele imagini din smartphone-ul meu. Juliette râde și afirmă că noi doi suntem o pereche de paranoici pe cinste. Nu greșește.

Lucrez apoi să-mi însușesc maniile lui Juliette, obiceiurile ei. Juliette își roade unghiile, mușcă din capătul pixului, își răsucește părul pe deget când vorbește, își punctează frazele cu câte un „e limpede” și „înțelegi ce zic?” automate… voi încerca să o imit.

În sfârșit, îmi vorbește despre librărie. Îi mărturisesc că nu prea am aptitudini literare, n-o să știu să ofer sfaturi clienților.

— Știi, nu toată lumea caută sfaturi, mai ales în perioada estivală. Unii vin să cumpere o carte anume, alții, să se învârtă câteva minute într-un loc cu aer condiționat. Nu te îngrijora dacă nu știi să răspunzi, nu ești obligată să știi tot. În schimb, te previn, riști să ai parte de câteva perle…

— Câteva ce?

— Perle… Oameni care vin și te întreabă dacă din întâmplare nu ai „Așteptându-l pe Golio” de Beckett, „La intersecție de vânturi” sau „Poezii” de Rambo…

Încep să chicotesc.

— Sunt convinsă că exagerezi… doar nu auzi des astfel de cereri.

— Mai des decât îți imaginezi… Promite-mi că-mi trimiți un SMS dacă cineva îți cere „Antigoda” de Anouilh, „Colonelul Choubert” sau „Crima din vale”!

Râd cu lacrimi, dar îi promit între două hohote. Pe cuvânt de onoare.

Juliette îmi arată apoi rudimentele tehnice ale meseriei de librar. În principiu, nu am de făcut ceva ieșit din comun săptămâna asta, comenzile majore au fost plasate, stocul e complet.

— Însă mereu există cineva care vrea o carte pe care nu o ai, trebuie să știi să folosești programul pentru comenzi. Și casa de marcat, desigur.

Nu sunt foarte înzestrată în materie de computere, prin urmare, ceea ce în cazul altcuiva ar fi durat 30 de minute, nouă ne ia o oră întreagă. Însă Juliette nu se plânge. Explică neobosită, mereu cu zâmbetul pe buze. Tușește, gâfâie, o ia de la capăt. Mă doare s-o văd așa. Cu cât stau mai mult cu ea, cu atât îmi spun că boala nu are dreptul s-o amenințe în felul ăsta. Că merită să trăiască. Inima mi se strânge de fiecare dată când aud cum i se sfâșie pieptul.

Petrec alături de ea o seară fantastică. Dormim puțin, dar dormim, una lângă alta în patul ei mare. Poate că au un aer ridicol aceste fetițe de 39 de ani care se țin de mână toată noaptea. Însă celor două puștoaice nu le pasă. Sunt împreună. Și nu au de gând să se despartă nicio secundă.

*

Când se face marți, nu știu dacă sunt complet împăcată.

Dar cred că sunt pregătită.

La 7:30, Juliette mă strânge lung în brațe.

Iau iPhone-ul ei și i-l întind pe al meu. E obiectul cel mai personal pe care-l poți avea în zilele noastre, fără îndoială. Totul e într-un smartphone. Să-l schimbi înseamnă să-ți schimbi viața. Adică exact ceea ce suntem noi pe cale să facem.

Lui Juliette îi dau lacrimile când îmi spune la revedere. Taxiul așteaptă, trebuie să mă lase aici, nu pot s-o conduc, cineva ne-ar putea zări. Îmi eliberează mâinile și-mi zâmbește, iar eu observ tristețea teribilă care îi inundă ochii. Închid ușa și aceeași tristețe mă copleșește și pe mine. Am senzația ciudată că mi-am îmbrățișat sora pentru ultima dată. Încerc să alung gândurile negre, însă ele se agață cu cruzime de pereții cutiei craniene.

Totuși, nu trebuie să mă pun pe jelit. N-am timp de asta.

Am o pieptănătură și un machiaj de reconstituit – și Dumnezeu știe că nu sunt obișnuită – și o librărie de deschis. Am o zi întreagă de minciuni înainte.

Inspir adânc și mă înham la neverosimila mea sarcină. În ciuda emoțiilor extreme care mă zbuciumă, pe măsură ce mă transform în Juliette, simt cum mă cuprinde o bucurie confuză. O formă de fericire, poate.

Fiindcă-i fac un serviciu surorii mele.

Fiindcă, în sinea mea, sunt convinsă că ea o să scape.

Fiindcă am înțeles că, știindu-mă aici, acoperindu-i spatele, ea e mai senină, mai pregătită, mai aptă să înfrunte boala.

Fiindcă știu că nu doar pentru ea fac ceea ce fac. Am acceptat toate astea și pentru mine. În primul rând, pentru mine.

Sunt încordată, nervoasă, exaltată, tulburată.

Termin de aplicat rujul. Îi zâmbesc nou-venitei pe care o văd în oglindă. Găsesc că nu arată prea rău, în definitiv.

Totul la ea pare pătimaș de viu.

11. Marți

Premiere

Deschid librăria la ora prevăzută. Așez vazele cu flori albe la intrare – pe căldura asta, Juliette m-a sfătuit să nu le scot pe trotuar, s-ar ofili în câteva ore. Nu mă pricep deloc la plante, mărturisesc că, fără intervenția surorii mele, le-aș fi trimis cu siguranță la moarte din prima zi.

Îmi place această librărie. Atmosfera e prietenoasă. Juliette a împărțit spațiul în zone bine delimitate. Mese mari de lemn patinat, piramide frumoase de volume și cartonașe cu anunțul „cărți de care ai putea să te îndrăgostești" pe vrafurile de literatură pentru adulți. Un gheridon și două fotolii de piele maro în care să te așezi și să răsfoiești o lucrare de la raionul Albume de artă. Un taburet verde, o lumină blândă, un birou școlăresc vintage și carioci într-un vas în formă de taxi londonez, pentru colțul copiilor. Juliette mi-a explicat: librăria e casa ei, petrece mai mult timp aici decât în apartamentul de la etaj. În consecință, cu cât ea se simte mai bine aici, cu atât invitații ei – clienții – petrec în librărie momente mai agreabile.

Nu sunt o mare cititoare, însă întotdeauna am îndrăgit librăriile. Și-mi place mirosul unic al cărților. La tata acasă – era să zic „la mine acasă", e greu să te schimbi –, există o cantitate impresionantă de volume. De când am părăsit căminul părintesc, tata a transformat fosta mea cameră în cabinet de lectură. Mă rog, e un fel de-a spune. N-a demontat patul și nici n-a schimbat decorul. A făcut o bibliotecă în toată regula și a mutat în ea mai multe zeci de cărți care se prăfuiau pe podeaua livingului. Pentru tata, cărțile sunt obiecte sacre. Mereu mi-a spus să le respect. Am citit mult când eram copil – Contesa de Segur, *Micuțul Nicolas, The Famous Five* și *Les Sex*

Compagnons –, ceva mai puțin în adolescență, și mai puțin la vârsta adultă, apoi deloc după înflorirea serviciilor VoD și consacrarea „sfântului iPad”. Ecranele s-au substituit cu perfidie cărților. Însă ecranele nu au miros, nu au nicio textură. Mi-e dor teribil de hârtie.

În universul lui Juliette, hârtia e regină. Îmi vine să o ating și, în definitiv, cine mă împiedică? Mă îndrept spre raionul pentru tineret, unde găsesc un exemplar din *Charlie și Fabrica de Ciocolată.* Mă așez și-l răsfoiesc, îl mângâi. Acest volum încă n-a prins viață. Așteaptă cuminte privirea amuzată a unei fetițe, a unui băiețel, ca să-și etaleze bogățiile. Copilul va încerca senzația unică de a întoarce fiecare pagină imaginându-și ce se ascunde după ea, se va înfiora, va râde, se va întreba de o sută de ori ce alte aventuri nebunești a putut să născocească neastâmpăratul ăsta de Roald Dahl. Mulți ani mai târziu, copilul va vorbi cu aceeași poftă despre carte, va cumpăra o nouă ediție, pentru copiii săi, va reciti același text cu plăcerea nedisimulată a celui care știe, care transmite. Închid ochii și am cinci ani. N-am învățat încă să citesc, dar îl ascult pe tata, cuibărită în brațele lui. El este cel mai formidabil Willy Wonka posibil, cu vocea lui gravă și dulce. Fericirea acestei scene simple a rămas intactă, imaginile sunt foarte vii. Întotdeauna m-a fascinat puterea emoțională a cărților.

Mă ridic, îmi plimb mâinile de-a lungul rafturilor și rătăcesc așa câteva minute, lăsându-mă îmbătată de senzualitatea librăriei. Mă simt bine.

Pacea îmi este tulburată de clinchetul clopoțelului care anunță sosirea primilor mei clienți.

Petrec o dimineață extraordinară. Nu mă tem să folosesc cuvântul. Totul mă încântă aici. Clienții sunt adorabili și extrem de indulgenți cu ignoranța mea. Mi-am însușit cuvintele lui Juliette: „Toți avem dreptul să greșim, nu?” Uneori le înlocuiesc cu: „Toți avem lacunele noastre, nu?” Am impresia

că ei pleacă mulțumiți. Nu știu dacă vând cât ar fi vândut Juliette, dar cele câteva romane contemporane vândute mă umplu de bucurie. Și îmi trezesc dorința de a le descoperi și eu. Deci nu sunt un librar prea rău de vreme ce reușesc să mă conving inclusiv pe mine…

Fix la prânz, clopoțelul răsună din nou. O intrare mai impetuoasă decât celelalte. Cineva de-ai casei, fără îndoială. Ridic privirea.

E mama. Mă rog, mama lui Juliette.

Inima îmi bate mai tare, mai repede. Ea se apropie, se agită, vorbește. Sunt ca anesteziată, paralizată de emoție. Vasăzică așa arată o mamă vie. În plină formă chiar. Juliette mi-a arătat fotografii, însă realitatea – sunet și lumină – întrece descrierea care mi-a fost făcută.

Paola este… cum să zic? O apariție.

Un accent italian delicios și derutant, gesturi ample, o pălărie roșie cu boruri mari și ochelari de soare imenși, care îi dau aerul unei actrițe petrecărețe. Un anumit stil. În care nu se încadrează cuvintele ei prozaice și uriașa plasă Carrefour plină de cutii de plastic. Paola e volubilă și atentă deopotrivă. Cu adevărat fermecătoare.

— Arăți mai bine, nevăstuica mea! Scuze, știu că nu vrei să-ți spun așa în librărie… dar acum nu-i nimeni, deci pot să profit.

Izbucnește într-un râs sonor, iar eu îi răspund cu un zâmbet. Graseiază, rostește unele cuvinte cu accent, pronunță altele – care sună adesea caraghios în gura italienilor francofili – într-o manieră foarte franțuzească. Trebuie să evit să trăncănesc prea mult. Continui să zâmbesc. Regula nr. 1: în primul rând, să ascult.

— Ți-ai înghițit limba? De obicei, ești mai vorbăreață… cum se spune?

Trebuie să răspund? Da, trebuie, e rândul meu.

— Se spune guralivă, mamă.

— Da, guralivă, exact. N-o să mă descurc niciodată cu limba asta. Ce vrei, oamenii se

schimbă greu!

Începe să scoată din sacoșă niște cutii de plastic pe care le înșiră pe tejghea. Destule cât să reziști unui asediu.

— V-am făcut carne înăbușită în stil provensal, cu tagliatelle, știu că lui Marie îi plac, niște gnocchi de casă, nu chestiile alea mizerabile care se vând la supermarket, puțin sos pesto ca să meargă cu ele…

Rostește fiecare cuvânt italian cu accentul adecvat, îmi place la nebunie.

— …și *blanquette* de vițel. Ți-am pus și un rest de cușcuș pe care l-am congelat săptămâna trecută.

Face o pauză, mă privește fix. Se apropie și mă iscodește:

— *Stai bene, tesoro?*[2]

Aici se rupe filmul. Juliette m-a prevenit că maică-sa i se adresează uneori în italiană. Eu nu știu boabă. Juliette m-a sfătuit să-i ignor cuvintele și să răspund în franceză. Numai că habar n-am ce a spus Paola.

— Mulțumesc, mamă, mulțumesc din suflet, o să ne ghiftuim. Dar e prea mult, n-ar fi trebuit să…

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Te simți bine? În orice caz, pari mai în formă decât săptămâna trecută.

— Da, mamă, mă simt perfect. Mersi pentru compliment.

— *Bene bene*… Tușești mai puțin, vocea e mai clară. Deci vezi că preparatele mele cu uleiuri esențiale au efect, *amore!* Bun, urc să pun astea în frigider. Și nu, nu este prea mult pentru voi două. Marie e sus? Vreau să-mi sărut comoara… Apoi trebuie să plec, tatăl tău a oprit în stradă, mă așteaptă în mașină și știi că n-are răbdare…

Tatăl tău. Tatăl lui Juliette. Al meu? Imaginile mi se învălmășesc în minte. La fel și sentimentele. Teama, dorința de a-l vedea, rușinea de a spera la o altă familie decât propriul tată. Ezit câteva secunde, mă sprijin de tejghea, îmi controlez respirația, trag nădejde că Paola n-a observat nimic. Am uitat ce

m-a întrebat. Se uită atent la mine, așteaptă. Ah da, se referea la Marie. Dau să-i răspund, însă ea nu-mi lasă timp.

— Sigur e totul în regulă, *tesoro?* Te porți ciudat azi…

Rahat rahat rahat rahat, Romane, adună-te!

— Sunt doar un pic obosită, o fi din cauza căldurii… dar totul e bine și o să fie și mai bine cu atâtea delicii culinare! Mersi, mamă!

Mă aplec și o sărut pe obraz. Îmi zâmbește. Orice suspiciune s-a evaporat. Respir. Și adaug:

— Iar Marie nu-i aici săptămâna asta, e la Raphaël.

— Serios? De ce este la Raphaël? A fost și săptămâna trecută la el, nu? În mod normal, săptămâna asta e a noastră. Scuze… a ta. Ar trebui să profiți mai mult de ea. De ce deschizi librăria duminica, n-ai altceva mai bun de făcut? Apropo, am văzut că ieri ai avut închis, am considerat că-i un lucru bun, m-am gândit că ești cu fiica ta.

Ochii îi sclipesc malițios. Se apropie și adoptă un ton confidențial. Îmi provoacă neliniște. Mă retrag imperceptibil.

— Dar dacă nu erai cu fiica ta, atunci cu cine erai… hm? În plus, azi ești obosită…

Ptiu, ce-aș fi putut face ieri? Gândește, Romane, gândește! Nu, Juliette, ești Juliette.

— Ha ha, mamă, ai dat-o-n bară! Oricum, nu-i treaba ta, din câte știu eu…

Încerc să câștig timp, dar nu știu dacă tonul meu e adecvat relației pe care Juliette o are cu Paola. Ea se încruntă. Tace. Se uită insistent la mine. Sunt lac de apă. Abia dacă au trecut câteva ore și deja i-am dat de bănuit mamei lui Juliette. Începe să râdă și mă mângâie pe obraz, spunându-mi că da, corect, nu-i treaba ei, dar că e mulțumită să vadă că înfloresc. Simt un fior la atingerea ei, nu mă pot abține să nu mă gândesc că poate e prima oară când mama mă mângâie, după aproape 40 de ani. Emoția mă copleșește, o ascund cum pot, prefăcându-mă

atentă la ecranul casei de marcat. Paola ia cutiile de plastic și urcă în apartament ca să pună mâncarea la frigider.

Îmi fierbe creierul. Știu că tatăl lui Juliette este la câțiva metri mai încolo, așteptând-o pe Paola în mașină.

În librărie nu-i nimeni. *Gata cu atâta analiză, Romane, dacă vrei să-l vezi, acum e momentul.*

Bineînțeles că vreau să-l văd pe acest celălalt. Doar la asta mă gândesc de două zile. Să neg asemănarea despre care mi-a vorbit Juliette. Sau s-o văd cu ochii mei.

Ies, caut din ochi mașina oprită în stradă. Tremur. Ciocăn în geamul din dreapta șoferului. Un cap se întoarce spre mine. Bărbatul deschide portiera. Mă urc în mașină, mă așez pe scaunul din față, mă aplec să-l sărut pe obraz, cu ochii închiși pe jumătate, rostesc mecanic un „bună, tată", care sună fals, el îmi răspunde cu un „bună, draga mea" care sună adevărat.

Gabriel, tatăl lui Juliette.

Nu îndrăznesc să-l privesc nici măcar pentru o secundă. Toată lumea zice că Juliette seamănă cu el. Însăși ideea unor trăsături similare mă îngrozește. Așa că amân, întârzii clipa. Aș vrea să-l întreb aici, pe loc, imediat, în această mașină, dacă este tatăl meu, dacă este tatăl lui Juliette, să-i sfâșii pielea de pe craniu ca să descopăr ce se ascunde înăuntru.

Gabriel se răsucește spre mine și în sfârșit mă uit la el. Îl examinez minuțios.

Mă întreabă cum mă descurc pe căldura asta, îmi spune că sunt foarte frumoasă. Roșesc. Adaugă că mama nu se grăbește deloc, în timp ce pe el îl înjură hoardele de șoferi furioși, că ea exagerează, mai stă mult? Îi răspund că vine în câteva minute. O conversație banală între un tată și fiica lui.

E chipeș. Într-adevăr, albastrul ochilor e foarte apropiat de al meu. Nu are pistrui, e bronzat, iar părul cenușiu bate în alb. O față și un corp care mi

se par ușor rotunjoare. Îți vine să te lipești de pieptul lui. Un zâmbet blând, amabil. Un tată de vis. Aproape ideal. Fără canin microscopic. Da, există o oarecare asemănare, însă deloc evidentă, după părerea mea.

Mă simt ușurată, ce bizar! Sunt încă șanse ca tatăl pe care-l știu eu să fie cel real. Dar sunt șanse să fie și Gabriel.

Suport cu dificultate această întâlnire. Mușchii îmi sunt încordați la maximum și simt că-mi dau lacrimile. Tatăl lui Juliette – *tatăl tău în prezent, Romane* – îmi spune că de-o veșnicie n-am mai fost la ei la masă, că ar trebui să trec într-o seară, i-ar face mare plăcere.

Trebuie să cobor din mașină, altfel chiar m-aș pune pe plâns și n-aș avea cum să explic motivul. Îl sărut pe obraz pe Gabriel și deschid portiera fix când Paola iese din librărie. Mă ceartă că am lăsat magazinul nesupravegheat. „Numai și numai ca să-l săruți pe taică-tu… nu ești deloc prudentă, Juliette!” Dacă ar ști Paola că sunt prudența întruchipată, dacă ar ști cât sufăr din cauza asta de atâția ani… Răspund că eram în preajmă, nu riscam nimic, mă surprind pronunțând asemenea fraze, o performanță demnă de Actor’s Studio pentru mine, care nu cred o iotă, dar m-am lăsat condusă de dorința de a-l întâlni și pe el. Paola mă strânge în brațe, mă sărută, îmi zice iar „nevăstuică”, mă anunță că o să vină și joi, apoi urcă în mașină. Amândoi îmi trimit în aer un ultim sărut sonor și Gabriel demarează. Au plecat.

Întoarsă în librărie, mă sufoc. Am nevoie de punga mea de hârtie ca să-mi vin în fire. Librăria e goală. Mă așez. Respir.

Nu mai știu ce să cred. Cei doi mi-au lăsat impresia unui vechi cuplu complice. Complice la ce, mai exact? Să fie el? Să fie ea? *Sunteți părinții mei?* Îmi dau seama că nu mi-a trecut prin cap să prelev ceva care mi-ar fi putut furniza ADN-ul lor. Doar nu era să le smulg o șuviță de păr. Imposibil

să fi încercat ceva, orice. Fiecare lucru, la timpul lui. Juliette e în spital, eu o ajut, îi apăr secretul. Misterul originilor noastre durează de vreo 40 de ani, trebuie să mă plec în fața evidenței: drumul e lung, trebuie să avansăm pas cu pas, să nu facem pe nimeni să sufere trezind bănuieli și teamă. Să nu distrugem nimic. Ci doar să descâlcim ițele.

În orice caz, referitor la schimbul nostru de identități, consider că tocmai am trecut un test fundamental și am scos-o destul de bine la capăt. Încrederea în aranjamentul nostru a crescut vertiginos: dacă părinții lui Juliette n-au suspectat nimic, față de ceilalți treaba ar trebui să meargă strună. *La naiba, Romane, nu e indicat să-ți spui asta… Rămâi în alertă, nu lăsa garda jos.*

Nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la Paola și la Gabriel tot restul zilei. Mi-ar plăcea să fie Paola mama mea biologică? Da. În actuala etapă a vieții mele, cred că aș accepta orice mamă, doar să nu fie moartă sau ucigașă în serie. Semăn oare cu Gabriel? Da, așa cred. Puțin, mult? Mediu, aș zice. Însă asemănările nu sunt dovezi, nici pe departe.

Cert e că dorința, nevoia de a investiga originile noastre mă macină tot mai adânc. Nu pot să discut cu părinții lui Juliette fără să fie și ea prezentă, ar însemna s-o trădez. În schimb, pot să fac niște cercetări. Iau hotărârea să scotocesc prin sertare și dulapuri diseară, după ce închid librăria. În definitiv, Juliette nu mi-a interzis.

Îmi petrec după-amiaza într-o stare de încredere vigilentă, aplicând cu strictețe sfaturile lui Juliette, răsucindu-mi părul pe degete și aruncând câte un „e limpede” când constat că unii clienți sunt cunoștințele lui Juliette. În ansamblu, oamenii sunt foarte drăguți, foarte politicoși. Într-o mai mare măsură decât la Paris, aș zice.

Singurul episod tulburător are loc spre sfârșitul după-amiezii. O doamnă în vârstă, cu o înfățișare respectabilă, stă vreo 10 minute în librărie. Are circa 75 de ani, coafură perfectă, păr alb bătând în

violet, pulover roșu cu guler rotund și dresuri, în ciuda căldurii sufocante de iulie. Îmi vine să mă duc și să-i spun că la vârsta ei riscă o flebită dacă-și mai ține picioarele așa înfășurate, iar flebitele provoacă o embolie pulmonară, apoi moartea. Dar mă abțin. Pare să caute o carte anume, ia mai multe de pe raft, după care le pune la loc. O întreb dacă pot s-o ajut. Nu-mi răspunde, doar îmi zâmbește. Nu vreau să vorbesc mai mult, nu știu dacă o cunoaște pe Juliette, nu trebuie să mă dau de gol. O las să se plimbe prin magazin, dar nu o scap din ochi.

În timp ce mă concentrez asupra programului de comandă, încercând să-i procur unui viitor student la științe umaniste un exemplar din *Antigona* de Jean Anouilh (corect pronunțat), aud sunetul clopoțelului și o văd pe bătrâna doamnă ieșind pe ușă mai iute decât aș fi crezut-o în stare. Am senzația că a așteptat să fiu ocupată, să nu mă mai uit la ea, pentru a face *ceva.* O bănuiesc că a furat un volum, iar această posibilitate mă indispune. În lumea pe care mi-o închipui eu, nu furi – nu mai furi – la vârsta asta. Poate sunt naivă? Poate ea e cleptomană? Poate sunt paranoică? Ultima afirmație e deja dovedită, celelalte, încă incerte. Totuși, va trebui să fiu atentă la mișcările ei dacă decide să mai viziteze librăria.

Cu excepția acestui interludiu, ziua s-a scurs fără probleme. Începutul misiunii mele e un succes. Trebuie să recunosc că sunt oarecum mândră de mine.

Chiar după ce închid librăria, mă sună Juliette. Fericită că pot să-i povestesc ce bine m-am descurcat, mă așez picior peste picior într-unul dintre comodele fotolii Chesterfield și răspund cu zâmbetul pe buze.

Entuziasmul îmi piere imediat. Nu-mi place deloc ce aud. Juliette respiră și mai greu decât ieri. Și mai greu decât dimineață. Parcă faptul de a se afla în spital știindu-mă pe mine la Avignon a

eliberat în ea ceva ce reușise să stăvilească până acum.

Medicii sunt perplecși. Mâine va fi o zi intensă de analize. Echipa spitalului bănuiește o evoluție brutală a bolii. Ca să fie siguri de diagnostic, au nevoie să elimine alte posibilități. Îmi stăpânesc lacrimile. Trebuie să rezist. Să-i transmit o energie pozitivă. Îi spun că aici totul merge bine, că azi am afișat atitudinea încrezătoare a unui animal de pradă. Vrea să râdă, dar nu reușește. De la prima tresărire, începe să tușească. Un acces epuizant, dureros.

Nu-i pomenesc de întâlnirea cu părinții ei, nici de dorința, de nevoia mea de a scormoni prin viețile noastre, nu îndrăznesc.

Juliette mă anunță că m-a desemnat „persoană de încredere", un concept pe care-l cunosc bine. Persoana de încredere este cea pe care medicii o contactează în caz că apare vreo problemă, cea care vorbește în numele bolnavului când acesta nu mai poate s-o facă. Ea este unicul punct de contact, ea le transmite apoi informațiile apropiaților. Fiecare poate alege pe oricine dorește, fără să trebuiască să se justifice. Pentru spital, eu sunt de-aici înainte Laurence Delgrange, sora geamănă a lui Juliette. A preferat să-mi atribuie o identitate falsă ca să evite explicațiile încurcate și să-mi protejeze anonimatul, viața mea reală. Juliette n-a greșit în privința numărului de telefon, l-a dat pe al meu, mă rog, pe al ei, telefonul care se află acum în mâinile mele. Mă roagă doar să schimb mesajul căsuței vocale ca să nu menționeze niciun nume. Treabă ca și făcută.

Simt teama crescând în mine, încep să respir cam prea repede. Îmi ascund criza, considerând-o jenantă pe lângă suferința surorii mele. Alegerea lui Juliette e logică, dat fiind că nu vrea să alarmeze pe nimeni, dar, dacă i s-ar întâmpla ceva, eu nu mi-aș putea asuma sarcina de a le da vestea rudelor. Îi repet că e musai să le vorbească. Dacă nu o face pentru ea, trebuie să o facă pentru ele.

— Nu-ți cer să le spui, Romane. Și nu te îngrijora, sunt sigură că nu-i atât de grav cum își închipuie medicii, totul o să revină la normal curând. Iar dacă trebuie… îți promit… că o să le explic. Pe cuvânt!

Mi se rupe inima când închid.

Ajunsă în apartamentul lui Juliette, deschid toate dulapurile din dormitorul ei, toate sertarele din living, dar nu găsesc decât haine și acte ce nu prezintă interes. În computerul lui Juliette, studiez câteva foldere cu poze, însă imensitatea sarcinii mă epuizează. Juliette e înnebunită după fotografii, judecând după miile de imagini care umplu folderele. Mă uit la ele, dar nu știu cine sunt persoanele respective și nici ce caut.

Când închid computerul, o senzație extrem de neplăcută mă lovește în stomac. Un amestec de teamă vagă, incertitudine și încă *ceva.* Un gust metalic în gură. O impresie nelămurită, dar tenace. Ca și cum adevărul ar fi sclipit o secundă și s-ar fi cuibărit undeva pe parcursul acestei zile. Dar unde și în ce moment anume?

În ciuda excelentelor gnocchi cu pesto ale Paolei, plâng mare parte din seară, întrebându-mă ce am ratat.

Întrebându-mă dacă sora mea va muri, dacă ne este scris să nu ne cunoaștem niciodată complet.

Dacă diagnosticul se confirmă, sfârșitul este iminent.

12. Miercuri

Impromptu nr. 1

Mă trezesc cu o greutate în stomac. N-am niciun chef să deschid librăria. Aș vrea să mă duc la Juliette, să-i fiu alături în aceste momente dificile. Dar știu că-i sunt mai de folos aici. Nu pot s-o trădez. Reușesc să ascult de glasul rațiunii, să-mi spun că trebuie să aștept. Juliette e tânără, poate să se numere printre supraviețuitori. Trebuie să rămân optimistă, să-mi păstrez speranța, s-o ajut să treacă de o etapă crucială, să se împace cu ideea de a-și anunța familia că are cancer. Măcar pentru atât, și tot merită să fiu aici.

Dimineața e calmă. Decid să o umplu progresând în ancheta mea. Când cuvântul mi se formează în minte, am impresia că sunt un soi de inspector Columbo jalnic, dar nu găsesc altul care să descrie ceea ce sunt pe cale să fac. Aș vrea să pun mâna pe certificatul meu de naștere. Cel real, întrucât mă îndoiesc de cel pe care tata mi l-a arătat deunăzi. Din căutările mele pe internet aflu că există două tipuri de acte de naștere: extrasele și copiile integrale, menționând sau nu filiația. Trebuie să mărturisesc că nu m-a preocupat niciodată chestia asta, n-am avut nevoie. Ca să obțin documentul, pot să trimit o solicitare pe internet, însă durează câteva zile, potrivit site-ului. Câteva zile… Fac rapid un calcul. Ținând cont că ne aflăm în toiul verii, estimez că timpul necesar ca solicitarea mea să fie analizată și documentul pregătit și expediat prin poștă (administrația nu trimite versiuni electronice) e cam de două săptămâni. Mult prea mult. Din punct de vedere psihologic, nu rezist atât. Ca să-l obțin mai repede, mă pot duce la una dintre primăriile de arondisment din Paris, orașul meu natal. Deci așa ar trebui să procedeze și Juliette. Sunt la circa 700 de kilometri de Paris și mi-am

luat angajamentul să mă ocup de librărie. Ar trebui să găsesc un mijloc de a-mi părăsi postul o zi întreagă fără să trezesc bănuieli. Cum să fac, fir-ar să fie? Oare aș putea s-o rog pe Paola să-mi țină locul?

În cursul dimineții am timp și să intru pe site-ul laboratorului belgian care efectuează teste ADN. Au primit banii și eșantioanele, rezultatele vor fi disponibile Online peste câteva zile. Ard de nerăbdare.

Mă întreb ce face tata acum, dacă a încercat să dea de mine. N-am cum să știu, telefonul meu e la Juliette. Luni m-a sunat de zece ori, mi-a trimis tot atâtea SMS-uri. Îmi închipui că la fel s-a întâmplat și ieri. N-am îndrăznit s-o întreb pe Juliette, ea are griji infinit mai importante în momentul de față. Îmi e ciudă pe mine că nu-i dau niciun semn de viață tatei. Știu că e la fel de paranoic ca mine, că-și imaginează cu siguranță tot ce e mai rău. Pe de altă parte, îmi spun că acest răgaz ar putea avea un efect accelerator: dacă e angoasat din cauza mea, poate își va dezvălui mai ușor secretele. Trebuie să-mi impun să nu-l contactez până nu am rezultatele analizelor genetice. E vorba doar de câteva zile. Și dacă chiar n-o să mai rezist, o să-i dau un telefon doamnei Lebrun, așa într-o doară, ca să-l liniștesc și să aflu vești despre el indirect.

Între orele 12:00 și 14:00, librăria e în mare fierbere. Circa 20 de persoane sunt înăuntru permanent, mă solicită încontinuu și fac tot atâtea vânzări cât ieri în opt ore. Mor de foame, n-am mâncat de aseară și visez la tocănița de vițel care mă așteaptă în frigider. Răspund negativ la mesajul Paolei care mă invită la masă mâine-seară și rămân evazivă când mă întreabă dacă iau cina cu vreun bărbat, însă ea insistă, așa că scriu până la urmă „da”, sperând să mă lase în pace. Dimpotrivă, da-ul meu o determină să mă sune, însă ignor apelul. Ascult mesajul ei între doi clienți: râde, este isterică, vrea să știe totul despre respectivul, repetă

de trei-patru ori la rând că e formidabil. La naiba, ce m-o fi apucat să-i spun asta?

În toiul unei discuții cu un client ce caută un ghid turistic al regiunii Provence, răsună o voce familiară. Tresar. Nu răspund, mă prefac că n-am auzit, deși am înțeles clar. Cineva tocmai mi s-a adresat. Pe numele de familie, cel real. Precedat de „doamnă doctor”.

Mă întorc și-l recunosc imediat. E unul dintre pacienții mei.

Sunt în rahat până-n gât.

Îi cer să mă lase o secundă, îl expediez pe client spre raionul Călătorii și încerc stângace să mă retrag într-un loc mai ferit împreună cu acest bărbat al cărui nume l-am uitat, dar despre care îmi amintesc că este… ezoteric. În schimb, nu i-am uitat fizicul, ușor de recunoscut dintr-o mie. Puțin mai tânăr decât mine, să zicem 36–37 de ani. Frumos. Foarte frumos. Metis. Originar din Guadelupa, cred, mi-am amintit acum. Odată cu prenumele lui. Désiré[3]. Nu-i o născocire. Pe Désiré nu-l uiți fiindcă Désiré are un chip și un corp demne de paginile cu slipuri din *La Redoute* – da, îmi place să frunzăresc paginile alea –, o dicție și un vocabular perfecte, aproape desuete. Și e orb. Stă în fața mea, cu un zâmbet ca o reclamă la pastă de dinți, cu ochelari de soare de firmă și cu un baston alb personalizat în stil *Street art.*

— Bună ziua, doamnă doctor! Ce surpriză plăcută să vă întâlnesc! Ce faceți aici? Ați venit pentru festival? Iertați-mi indiscreția, dar mi s-a părut că vă aud dând sfaturi de lectură.

Fir-ar să fie și dar-ar toți dracii! Nu știu ce să fac. Dacă îi spun că nu, deloc, că s-a înșelat, iar cineva mă solicită în librărie, o să creez un incident… Brusc mă ia cu cald, abia răsuflu, glicemia îmi scade. O clientă îmi vorbește… s-o ignor sau nu? Nu, nu pot. Îi cer lui Désiré să binevoiască să mă scuze și să aștepte o secundă. Îmi răspunde: „Desigur, cu plăcere”. Ador modul

lui de exprimare. Sunt stresată, sunt năucă, sunt nebună de legat.

O expediez pe clienta drăguță la colecția de literatură străină, apoi mă întorc spre Désiré, care stă lângă cărțile audio. Chiar dacă orașul, ca urmare a festivalului, geme de parizieni, să dau peste el aici e complet neașteptat și constituie o grea lovitură.

— Am uitat cum vă cheamă, domnule…

— Spuneți-mi Désiré.

— Désiré. De acord. Cum… cum m-ați recunoscut?

— V-am văzut de departe! Sunteți superbă, de altfel. Glumesc. Mă rog, nu în privința faptului că sunteți superbă… Glume de orb, îmi pare rău. V-am auzit, normal. Sunt extrem de sensibil la sunete. Îmi amintesc mereu o voce frumoasă.

Îmi dau seama că-mi răsucesc părul. Ceea ce nu fac niciodată, exceptând situațiile stânjenitoare. Dar știu că Désiré n-o să observe. El continuă:

— Nu mi-ați spus ce căutați aici. V-ați luat un job pe timpul verii, pe lângă cabinet?

Nu are cum să fie conștient de asta, dar atunci când zâmbește, îi apar două mici riduri în lungul obrajilor. Ba nu, sunt sigură că i s-a spus deja de sute de ori că e chipeș, că micile riduri sunt irezistibile.

— Am venit să-mi ajut o mătușă, să se mai odihnească și ea un pic. Și profit de festival în același timp.

— Un lucru de apreciat, care vă face cinste. Ce piesă ați văzut zilele acestea?

Oh, nu, acum nu mai pleacă de pe capul meu? Păi, i-am pus eu vreo întrebare? Repede, ce piesă clasică se joacă musai undeva în Avignon, printre sutele de spectacole? O chestie de Molière. Mă aventurez.

— *Femeile savante.* Dar abia am sosit ieri, n-am apucat să văd prea multe deocamdată.

— Formidabil! Și cum vi s-a părut?

Începe să devină complicat. Trebuie să scap de el cât mai iute.

— Formidabil, bine zis. Mi-a plăcut mult. Scuzați-mă, e lume aici, am treabă…

— Bineînțeles, regret că v-am deranjat. Îmi plac enorm coincidențele de felul ăsta. Adică nu pot să nu mă gândesc că faptul de a vă întâlni aici, azi, are… o dimensiune karmică… Nu vă temeți, nu sunt nebun și nu-i o replică de agățat de doi bani… pardon, de doi euro.

Evident, e cam limbut, însă bărbatul ăsta ce pare blocat, ca și mine, într-o altă epocă, mi-a ațâțat curiozitatea. Continuă:

— Nu știu dacă v-am mărturisit la vreo consultație… în fond, vin la cabinet doar pentru răceli sau gripe… dar sunt actor. Joc „singur pe scenă", susțin la Avignon un *one-man show,* cum zic englezii. Mi-ar plăcea mult să vă invit.

Ce-i cu schema asta aiurea? Tipul este mitoman, în realitate…

— Știu la ce vă gândiți… credeți că sunt mitoman.

Bine, citește și gândurile. Romane, fii atentă, nu ți-l mai imagina în paginile cu chiloți dintr-un nenorocit de catalog, ar putea să se prindă.

— Actor și orb, ăsta e „cârligul" meu, o nișă încă neocupată. Sunt conștient că lumea vine în primul rând din curiozitate, cam așa cum mergea odinioară să vadă monștrii la bâlci. Eu sunt o versiune modernă, corectă politic. Munca mea constă în a face publicul să-l uite pe orb și să vadă doar actorul. Urc pe scenă diseară. Veniți, aș fi încântat.

Îmi întinde o invitație. Totul pare real.

— Nu… nu știu. Nu sunt convinsă că pot, dar mulțumesc oricum.

— Insist. Vă previn, sunt cu ochii pe dumneavoastră.

O pauză. Un râs scurt. Un val de căldură, în ciuda aerului condiționat.

— Vă tachinez… Frazele de genul ăsta îi fac să se jeneze mai degrabă pe văzători decât pe orbi. Eu am avut la dispoziție aproape 40 de ani să mă obișnuiesc. Trebuie să plec, doamnă doctor… acum îmi dau seama că nu vă știu prenumele. Cum vă cheamă?

— Juliette.

— Un nume foarte frumos, Juliette. Foarte teatral. Pe diseară, sper, Juliette.

Ce mi-a venit să-i spun că mă cheamă Juliette? Între asta și ce i-am spus mamei adevăratei Juliette, s-ar zice că există o legătură. Totuși, după 30 de secunde constat că am procedat bine: imediat după plecarea lui Désiré, îmi pică pe cap un client ceva mai gras. Pare să știe foarte bine că mă cheamă Juliette și încearcă și el să mă invite la cină. Cu certitudine, am primit mai multe invitații în 10 minute decât în ultimii cinci ani. Sunt flatată, dar îl refuz politicos. N-are atuurile lui Désiré…

La naiba, ce tot îndrug? Trebuie să-mi recapăt concentrarea. Nu pentru asta mă aflu aici, iar băieții frumoși nu sunt pentru mine. Da, e orb, dar la un moment dat cineva o să-i spună că nu arăt grozav. Și atunci el o să mă arunce cât colo, eu o să cad în depresie, o să fierb, o să pierd șase luni din viață și cinci kilograme (ei bine, ăsta ar fi un aspect pozitiv, singurul). O să sufăr ca o *groupie* bătrână văzându-l cum triumfă pe scenă. Așa că mai bine să nu-mi asum niciun risc.

După ce formulez ultima frază, mă întreb ce mă sperie atât de tare… Ce pot să risc eu, care n-am nimic de pierdut?

13. Miercuri

Impromptu nr. 2

Mi-l alung pe Désiré din minte și alerg să-mi cumpăr un sendviș de la brutăria de vizavi. Mi-e atât de foame, încât am somatizat, imaginându-mi dureri abdominale, o apendicită, o operație urgentă, o peritonită. În orice caz, am visat aproape o oră întreagă la o baghetă cu jambon, în lipsa tocăniței de vițel.

După-amiaza mă epuizează. Librăria nu se golește niciun minut, dar îmi dau seama că-mi place asta, contactul cu oamenii, micile anecdote, să-i ascult. E unul dintre aspectele pe care le prețuiesc cel mai mult în meseria mea de medic generalist. Un aspect pe care-l regăsesc și aici. Viețile noastre, a mea și a surorii mele, nu sunt atât de departe una de alta pe cât credeam. Există aceeași preferință pentru uman, exprimată diferit în cazul lui Juliette și al meu, în funcție de studiile noastre și de mediul familial. Dacă nu aș fi fost împinsă de tata spre medicină, oare ce cale aș fi ales? Poate aceasta, cine știe?

Pe la ora 16:00, un bărbat de vreo 50 de ani, cu părul de un cenușiu-tern și tricou la fel, vine spre mine cu pas grăbit și cu un Post-it verde în mâna dreaptă.

— Dumneavoastră vă ocupați de librărie?

— Da, eu… bună ziua, domnule.

— Spuneți-mi unde e raionul „vânători”?

— Ăăă… nu avem un raion „vânători”, îmi pare rău.

— Drăcia dracului… nu aveți niciodată nimic aici… caut o carte, a apărut luna asta.

— …

— Au vorbit despre ea la o emisiune acum trei săptămâni, ce naiba, nu vă uitați la televizor?

— Păi… nu, nu prea… dar spuneți-mi la ce emisiune.

— Nu mai știu cum se numește, era pe RTL.

— A, deci la radio?

— Auziți, doamnă, dacă nu aveți cartea, n-o aveți și gata, nu trebuie să faceți atâta caz. Puteți să sunați la librăria din fața primăriei să vedeți dacă ei o au? Ultima dată am găsit acolo manualul de fabricare a raclelor pe care-l căutam. Dumneavoastră nici pe ăla nu-l aveați…

— …

Splendidă ocazie de a-i trimite un SMS haios lui Juliette. Nu-mi ascund plăcerea și redau în scris cât mai fidel posibil acest dialog ireal. Răspunsul lui Juliette e fără echivoc: „A-do-ra-bil ”

*

Bătrâna doamnă ciudată de ieri revine. Același pulover roșu demodat, aceeași coafură violacee impecabilă, același risc de flebită, aceeași oră. Petrece – ca și ieri – 10 minute în librărie, ia de pe rafturi o grămadă de cărți, apoi le așază la loc, zâmbește când mă ofer s-o ajut. Și profită de o clipă de neatenție din partea mea (sunt nevoită să răspund altor clienți) ca s-o șteargă englezește. Când trece prin dreptul vitrinei, se oprește o fracțiune de secundă și-mi face cu ochiul. Ori am visat eu? Pentru numele lui Dumnezeu, cine e femeia asta? Jur că data viitoare mă țin după ea ca o umbră. Dacă previziunile mele sunt corecte, o să se întoarcă mâine, la 17:30 fix.

La 18:25 stâng luminile și cobor oblonul. Sunt frântă, dar am plănuit să cotrobăi din nou astă-seară prin apartamentul lui Juliette. Senzația bizară că ieri am ratat *ceva* nu m-a părăsit toată ziua. *Ceva* ce am văzut fără să privesc, *ceva* ce am auzit fără să ascult… *ceva* important de care mintea mea s-a agățat și nu i-a mai dat drumul. Înainte de a urca în apartament, decid să-mi acord un moment de răgaz,

pe care-l consider meritat. Mă îndrept spre confortabilul fotoliu din piele și mă pregătesc să mă așez, când aud agitație la etaj.

E cineva sus.

Intru în panică. Respirația mi se accelerează. Imediat îmi imaginez ce-i mai rău, evident. Probabilitatea de a da nas în nas cu un hoț, un violator, un asasin este extrem de scăzută, totuși prea ridicată pentru gustul meu. Mă înarmez cu o foarfecă și urc scara ce leagă magazinul de apartament. Mă gândesc să fug, dar rațiunea învinge. Dacă originea sunetelor nu-i dubioasă, fuga mea ar atrage atenția, ar trezi întrebări despre schimbarea de comportament a lui Juliette, întrucât sora mea nu pare să trăiască într-o stare de nesiguranță permanentă.

O să-mi iasă inima din piept.

Respiră, Romane. Cu certitudine există o explicație. O fi Paola? Nu, ea ar fi trecut întâi să mă vadă, fără îndoială. Juliette? M-ar fi anunțat că se întoarce. Cine mai are cheile de la apartament? Tatăl lui Juliette? Da, posibil.

Pe măsură ce mă apropii, sunetele devin mai clare, mai precise. Sunt terorizată.

Brusc, aud țipătul unui copil.

Ba nu, un râs. La naiba, e un râset de copil!

Mă simt ușurată, însă sentimentul nu durează. Înțeleg ce se întâmplă, fiindcă aud și un glas de bărbat.

Marie și Raphaël.

Ce caută aici? Juliette mi-a zis că sunt la Nisa… se pare că nu mai sunt.

Trebuie să mă port ca și cum i-aș cunoaște de când lumea, de vreme ce sunt mama lui Marie și fosta iubită a lui Raphaël. Ritmul meu cardiac și-a atins maximul. Îmi compun o expresie de surpriză și încântare. *Mai puțin crispată, Romane, mai naturală.*

Intru în living. O micuță vijelie blondă se năpustește spre mine strigând „Mami!”, îmi sare în

brațe, mă sărută. O sărut la rândul meu. Miroase bine. O aromă delicată de vanilie și de vată-de-zahăr. O las jos și arunc o privire spre planul din spate al acestei scene idilice. Raphaël nu arată chiar la fel de bine în realitate ca în fotografii. Mă duc spre el să-l sărut. Cum săruți un fost? Un simplu sărut pe obraz, standard? Da, cred că așa. De câte ori se sărută oamenii pe obraz la Avignon? Juliette m-a sărutat de fiecare dată de două ori. Două să fie, și dacă nu-i suficient, o să mă revanșez cu un mic surâs jenat.

Marie s-a dus deja în camera ei. Observ că e îmbrăcată în roz din cap până-n picioare; e o manie cu rozul în familia asta. Raphaël a fost cruțat de atacul bombonierei: poartă blugi, un tricou polo albastru-petrol destul de strâmt și îmi zâmbește. Am cam exagerat – gelozia e de vină, negreșit –, nu arată rău deloc. Ochii întunecați îi dau un aer inteligent, are nasul fin și tâmplele grizonante. Îmi oferă unul dintre acele zâmbete prin care încerci să-ți ceri iertare. Mi-e teamă, fiindcă presimt ce o să spună. Nu sunt proastă.

— Juliette, îmi pare rău că nu ți-am telefonat, dar ne-am întors de la Nisa valvârtej. M-au sunat de la Olympia, au nevoie urgent de un inginer de sunet pentru următoarele patru zile. Dacă refuz, o să-mi pun în cap o grămadă de lume din branșă… am tren într-o oră. Poți s-o ții pe Marie, *pleaaaaaase?* Oricum era săptămâna ta… Iar dacă tu nu ai cum, poate te ajută maică-ta.

Ghinion. Uriaș.

Nu știu ce să zic. Juliette mi-a vorbit foarte puțin despre Raphaël, dat fiind că nu intra în plan să mă întâlnesc cu el. Știu doar că s-au despărțit acum trei ani fără scandal și că îl apreciază mult. Mi-a mărturisit că nu mai e îndrăgostită de el, dar părea încântată că au rămas în relații bune. Amândoi doresc ca Marie să fie fericită și totul decurge armonios, m-a asigurat ea.

Am impresia că sunt prinsă în capcană. Asta îi și spun.

— N-am de ales, evident… Nu pică prea bine… Când te întorci?

— Luni.

— Luni? Dar ai zis patru zile…

— Patru seri de concert începând de mâine, asta înseamnă până luni.

— Chiar ești sigur că nu poți face altfel?

— Rahat, Juliette… Când tu mi-ai cerut alaltăieri s-o țin pe Marie, eu am fost de acord fără măcar să te întreb de ce. Dacă nu mă duc, producătorii ăia o să mă treacă pe lista neagră. Atunci aș avea mult mai mult timp s-o țin pe Marie, cu siguranță, dar nu cred că-mi dorești așa ceva, nu?

Este vexat. Lațul se strânge. N-am scăpare.

— Nu asta voiam să zic, Raphaël. Înțeleg… Firește că o s-o țin pe Marie. O să mă descurc eu. Mergi liniștit.

— Ești grozavă, mersi, Ju.

Se apleacă, mă sărută o singură dată pe obraz. Roșesc și mă întorc cu spatele ca să-mi ascund emoția.

Raphaël își ia la revedere de la Marie și îi promite că cele câteva zile vor trece foarte repede. Marie îl cuprinde cu brațele și se alintă un pic zicându-i că „o să-mi fie dor de tine, tati iubit”, ceea ce mă face să cred că Oedip are tot viitorul înainte. Apoi pleacă în camera ei urlând un cântec dintr-un film Disney despre o regină de gheață care l-ar împinge și pe cel mai fervent republican să deteste orice formă de libertate.

Și uite așa mă pomenesc singură cu o fetiță roz, în vârstă de cinci ani.

Simt cum crește în mine un stres imens, concomitent cu o mare euforie.

La urma urmei, sunt mamă pentru prima dată.

14. Miercuri

Marie

De când mă obsedează dorința de a fi mamă? Mi-e imposibil să-mi amintesc vreun reper temporal. Mi se pare că dorința de a avea un copil a existat dintotdeauna în mine.

Când eram mică, mă jucam cu păpușile, ca toată lumea. Mă prefăceam însărcinată, ca multe alte copile. Mă jucam și de-a mama ce-și îngrijește bebelușii, întotdeauna fetițe și întotdeauna două. Două surori. N-am dat atenție acestui lucru până acum, dar aveam mereu două odrasle de plastic. Nu mă gândeam că sunt gemene, mă îndoiesc că o făceam. Dar îmi închipuiam întotdeauna că aduc pe lume un duo inseparabil. Nu cred în coincidențe. Cred în subconștient, în urmele lăsate de evenimentele din trecut. Cred că am preluat ceea ce am trăit, ghemuită lângă sora mea, în primele nouă luni de viață. Cred că am asimilat totul fără măcar să-mi dau seama. Nu există hazard.

Am vrut cu fervoare să fiu mamă. Însă n-am găsit niciodată persoana potrivită și am refuzat să mă folosesc de un bărbat cu care am avut o relație pasageră ca de un simplu donator de gameți. Poate am greșit. Consider că orice om are dreptul să-i ofere iubire unui copil, că orice om este apt pentru asta. Indiferent de mediul său, de comunitatea în care trăiește, de sexualitatea sa, de religie, de apartenență. Și nu contează dacă e copilul său natural sau adoptat. Există atâția adulți și copii care suferă. Întâlnirea a două suferințe poate da naștere unor povești de iubire filială emoționante. Exprimat astfel, poate părea un clișeu, sunt conștientă că am aerul unei aspirante la titlul de Miss France vorbind la interviul din seara concursului, dar asta e convingerea mea intimă.

Am crescut într-o familie caracterizată în zilele noastre cu îngrozitorul adjectiv „monoparentală”. Monoparental nu înseamnă de două ori mai puțină dragoste, dimpotrivă. Înseamnă un singur părinte. De două ori mai multe responsabilități pentru un singur individ. Nu m-am simțit niciodată în stare de așa ceva. N-am făcut niciodată pasul hotărâtor.

Nici n-am renunțat, doar m-am obișnuit cu gândul. Și azi, la 39 de ani, descopăr că am o nepoată, iar astă-seară – poate una dintre puținele din viața mea – trebuie să mă comport ca o mamă. Să pretind că sunt mamă. Să acționez ca și cum aș fi. O să reușesc? Nu știu absolut nimic despre copii. În fața lui Marie, care e atât de drăguță, mă simt depășită de situație. Încântată de situație, bineînțeles, dar foarte stângace.

Marie nu-mi cere părerea. Nu și-a văzut mama de o săptămână, are timp de recuperat.

Inspir adânc pentru ultima oară, abandonez ideea de a-mi băga nasul prin lucrurile lui Juliette, ca un Sherlock Holmes de doi bani, și mă avânt orbește în ceea ce se va dovedi una dintre cele mai frumoase seri din întreaga mea existență.

*

Petrecem câteva minute discutând, glumind. Marie mă introduce în universul ei. La început mă simt ca o intrusă, merg din surpriză în surpriză, dar, pe măsură ce trece timpul, mă las dusă de val și mă relaxez.

Ea îmi explică serioasă că a început ceva ce numește o „săptămână roz”.

— Am văzut pe canalul YouYube al lui MélanieMélodie, e foarte distractiv… Trebuie să te îmbraci în roz și să mănânci chestii roz toată săptămâna, nu ai voie să te atingi de altă culoare, în afară de puțin alb și de roșu, pentru că seamănă… O să mă ajuți, mami, nu-i așa?

— Aăă… dar nu ai cum să mănânci numai chestii roz toată săptămâna. Ce ai mâncat cu tati?

— Păi, am mâncat jambon, lapte cu căpșuni, zmeură, creveți… a comandat și sushi… a făcut mâncăruri obișnuite, dar a adăugat puțin sirop de căpșuni sau colorant… am mâncat omletă roz, a fost super!

Decid să aleg calea cea mai simplă și să ies și eu în oraș cu Marie ca să căutăm sushi – rareori copiilor le place sushi, am impresia. Noroc că Marie e înnebunită după el.

În timp ce mergem pe stradă, Marie îmi povestește despre o activitate pe care i-ar plăcea s-o facem împreună. E ceva realizabil, cu condiția să iau un Xanax înainte. Îi vorbesc despre riscurile – evidente – ale unei asemenea acțiuni, însă ea mi-o întoarce imediat.

— Ești ciudată uneori, mami… De ce ți-e frică acum? Tu ai avut ideea. O să jucăm ca data trecută, n-o să rămânem într-un singur loc, da? A fost foarte, foarte bine, mi-ar plăcea foarte, foarte mult să facem iar la fel… Haide, spune da, mami, te rog, te rog, te rog…

Tirada e însoțită de niște ochi mari, imploratori, de un zâmbet imens și de un gest de rugăciune păgân căruia nu ai cum să-i reziști. Accept, dar fără să stabilesc o dată precisă, gândindu-mă că Juliette se va întoarce curând.

Mai mergem o vreme, după care mă răzgândesc.

O rog pe Marie să aștepte două minute. Ea se oprește să se uite la niște afișe cu spectacole, mișcându-se nerăbdătoare de pe un picior pe altul. Încep să tastez pe smartphone, în căutarea informației-cheie. Da, mai e deschis o oră și jumătate și da, avem timp să ajungem acolo.

Poate e unica ta seară ca mamă, Romane. Mai bine să n-o scapi. Răsuflă adânc, destinde-te, înghite un relaxant muscular, apoi… du-te naibii acolo!

— Schimbare de program, domnișoară! Hai cu mine!

Ochii lui Marie se luminează.

— Unde mergem, mami?

— Să luăm un taxi.

— Un taxi? Dar de ce nu luăm mașina noastră?

Pentru că ți-ar fi foarte foarte frică dacă m-aș urca eu la volan, scumpo.

— E în pană, n-am putut s-o pornesc dimineață. Așa că luăm taxiul. E la fel de distractiv, nu?

— Mda… Și unde mergem, mami? Haide, te rog, spune-mi! Pentru că eu prefer să stau acasă să mă joc…

O grimasă de scepticism. O privire de câine bătut.

— E surpriză, nu pot să-ți spun… dar jur că o să ne distrăm!

O duc pe Marie spre metereze, la marginea centrului istoric, unde găsim o stație de taxiuri.

Îi strecor o hârtie șoferului, care ezită la început, bodogănind că e prima oară când vede mergând pe cineva acolo cu taxiul și vorbind de o surpriză… mai ales pentru un copil. Mă tentează să-i arunc un „vezi-ți de treaba ta!”, însă mă mulțumesc cu un „aveți încredere în mine, o să-i placă la nebunie!”.

Când ne apropiem, Marie recunoaște parcarea, țipă de bucurie și mă sărută.

— Foarte tare, mami! Mulțumesc, o să fie super de tot!

Șoferul izbucnește în râs și-mi zice că nu și-ar fi închipuit în veci că o fetiță s-ar entuziasma așa fiindcă merge la Ikea. Îi răspund că fiica mea este pur și simplu extraordinară. Iar Marie e în al nouălea cer.

Petrecem o jumătate de oră la raionul cu paturi, Marie insistând să fac „exact aceeași figură ca data trecută”. Prin urmare, mă ascund sub un pat, lăsând un picior afară și așteptând să mă vadă un vânzător. Marie pufnește în râs, pândind din patul de alături. Când vânzătorul se apleacă și mă întreabă dacă e

totul în regulă, îi răspund: „Bineînțeles, doar mă odihneam un pic…”, apoi ies din ascunzătoare, bat palma cu Marie și o târăsc spre raionul de dulapuri. Alegem unul mare, ne strecurăm în el, încercăm să ne stăpânim chicotitul și așteptăm câteva minute. La un moment dat, se aud pași și glasul unui vânzător care laudă sistemul PAX, asociat cu ușile glisante HOKKSUND. Eu și Marie ne punem niște măști extravagante de vulturi pe care le-am șterpelit de la raionul pentru copii și care poartă dulcele nume de LATTJO, apoi ridicăm mâinile și îndoim degetele ca să arătăm și mai înfricoșător. Când dulapul se deschide și dă la iveală neverosimila noastră scenă de film horror de categorie B, izbucnim într-un râs diabolic. O doamnă trupeșă țipă ascuțit, ne face albie de porci, n-a mai pomenit o idee atât de idioată, așa că ne scoatem măștile și alergăm cât ne țin puterile până la raionul cu ustensile de bucătărie, unde ne tragem sufletul jucând din nou scena, ascunse în genunchi după niște rafturi unde sunt expuse forme pentru tarte. Marie e cocoșată de râs, nici eu nu sunt departe, însă trebuie s-o ștergem de aici, fiindcă am impresia că am intrat în vizorul vânzătorilor.

*

Acasă, în apartamentul lui Juliette, după ce ne-am savurat în liniște sushi-ul, Marie mă duce în camera ei. E trecut deja de ora 22, însă Marie e în vacanță, iar eu îmi doresc atât de mult să prelungesc această seară cu ea, încât am acceptat să amân ora de culcare. Marie mă privește cu o expresie de concentrare. Nimic nu-i mai serios decât jocul, Marie știe. Și o să mă învețe și pe mine.

Mă pune să mă așez în fața unei trupe de animăluțe de pluș și păpuși, aliniate frumos. Observ un delfin, o prințesă, o maimuțică păroasă ce răspunde la blândul nume de Kiki, un iepure cu

urechile la fel de lungi precum corpul, un dragon roz cu verde, un urs Paddington cu pălărie roșie și hăinuță albastră, un inorog. Marie se apucă să-mi explice:

— Aici sunt două echipe. E o prințesă, o cheamă Lisa. Ea e cu Delfin, e în temniță, cu animalul ei de companie, Zebulon.

— Care-i Zebulon?

— Of, mami, Zebulon e mereu același, el e, ai uitat?

Îmi indică micul dragon *flashy.*

— Nu, bineînțeles… Deci tu ești echipa asta, și eu cine sunt?

— Să zicem că tu ești Kiki… și ceilalți, voi o să fiți gărzile.

Îmi arată delfinul, inorogul, iepurele – Doudou, pentru apropiați – și pe Paddington. Apoi continuă:

— În jocul ăsta, pe Doudou îl cheamă Chloe, iar pe inorog, Lalie. Toți sunt gărzi, voi vreți s-o răpiți pe prințesă, iar eu o împiedic să iasă din temniță.

Povestea n-are nici cap, nici coadă. Îmi place la nebunie.

— Mami, o știi pe Lalie, e jucăria mea de pluș preferată, zău, spun adevărul, mi-ai adus-o când ai fost la Roma cu bunica Paola… e cea mai frumoasă jucărie de pluș pe care o am… mulțumesc, mami!

Se aruncă de gâtul meu, mă sărută și trece imediat la altceva.

De fapt, jocul se dovedește foarte simplu pentru mine, întrucât e un monolog al lui Marie. O urmăresc atent, îi pun câteva întrebări la care răspunde sistematic cu un aer fals exasperat, ca și cum aș plictisi-o la culme nepricepând nimic. Dar când o întreb dacă preferă să se joace singură, îmi răspunde grav:

— Nu, de ce spui asta? Prefer să mă joc cu tine! Să continuăm, mami! Mă asculți?

— Normal că te ascult, scumpo. Doar că mă uitam la tine… și mă gândeam că ești nemaipomenit de frumoasă.

— Ah, bine, de acord. Dar acum tu încerci s-o răpești pe prințesă cu gărzile tale și mai e cineva care vine să mă salveze (e Kiki), fiindcă s-a îndrăgostit de mine, dar nu le-a spus celorlalți… ai înțeles, mami? Apoi… ăăă, apoi mai vedem.

Fetița asta e magnifică.

O cunosc de nici patru ore și simt deja pentru ea o tandrețe infinită. Parcă tot corpul meu a recunoscut-o. Marie. Nepoata mea. Semeni atât de mult cu mama ta! Semeni atât de mult cu mine!

Simt că-mi dau lacrimile.

— Mami, te joci? Hai, ești gărzile acum, du-te!

Ochii îmi sclipesc, dar încep să râd.

— Ce e? De ce râzi? Nu-i distractiv, eu sunt prințesa și o să fiu răpită… Zicem că Zebulon își face griji…

Mă adun și mă concentrez iar asupra captivantei aventuri.

— Și unde e temnița?

— Păi, uite aici, în cutia asta.

— Dar prințesa nu se află acolo…

— Păi, mami, în temniță nu ți-e bine, nu-i așa? Dar ție îți ia prea mult timp, o să zicem că toți oamenii din castel vin, prințesa se mărită cu Kiki și trecem la fotografia de sfârșit.

Ia un smartphone de plastic și mimează gestul unui adult care face o poză cu mobilul.

— Și după aia ei sunt fericiți? mă hazardez eu s-o întreb.

— Sigur că sunt fericiți. Uite, au avut și un bebe, pe Zebulon. Și vor rămâne mereu împreună.

Îl așază pe micul dragon între părinții lui. Îmi stăpânesc lacrimile. Nu sunt psiholog, însă povestea mustește de mesaje subliminale. Mă simt foarte aproape de Marie. Și eu îmi doresc mult o familie recompusă. Marie mă întrerupe iar din gândurile mele.

— Bun, mami, faci genericul acum?

— Nu, fă-l tu! Cânți mai bine decât mine.

Nu știu ce m-o fi apucat… alegerea ei se îndreaptă, evident, spre același cântec cu regina care-și urlă bucuria eliberării.

*

Chiar înainte de culcare, Marie îmi cere să-i citesc o poveste – *Cei trei tâlhari* de Tomi Ungerer –, apoi vrea o îmbrățișare. I-o dau cu o bucurie ce nu se poate descrie în cuvinte.

— Ne-am distrat grozav astă-seară… Mulțumesc, mami. Mi-a fost dor de tine, să știi. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, scumpa mea.

— E caraghios că-mi spui „scumpa mea”, nu mi-ai mai zis niciodată așa. Dar îmi place.

Hopa! Cum ar trebui să-i zic? La fel cum Paola îi zice lui Juliette, presupun.

— Trebuie să mai schimbăm câte ceva din când în când, nu? Nevăstuica mea…

Marie îmi zâmbește încă o dată, sting lumina și ies din camera ei.

Sunt extenuată. Mă îndrept spre living și mă trântesc pe canapeaua de catifea verde. Este un apartament foarte plăcut, un pic cam dezordonat pentru gustul meu, dar la fel de primitor ca și locatarii lui. Temperatura este perfectă – cred că atenționarea de caniculă a fost ridicată.

Am un SMS de la Juliette. Am anunțat-o mai devreme de sosirea lui Marie, scuzându-mă că nu pot s-o sun din motive evidente de discreție. Mi-a răspuns că înțelege, că-i pare rău că Raphaël n-a mai putut s-o țină pe Marie… Normal că am întrebat-o cum se simte și cum au ieșit analizele.

Răspunsul tocmai a sosit pe telefonul meu:

„Nu în mare formă, dar merge. Rezultatele, mâine, în cel mai bun caz.”

Apoi un al doilea SMS:

„Romane, voiam să-ți spun… E absolut minunat ce faci pentru mine, nu voi putea niciodată să-ți

mulțumesc destul… Îți mulțumesc din toată inima. Vă sărut pe amândouă.”

Ultimele cuvinte mă tulbură profund.

Îi răspund simplu:

„Juliette, fiica ta e incredibilă. Te iubește la nebunie. Are nevoie de mama ei. Ne e dor de tine. Întoarce-te repede, sora mea.”

Noaptea

Din prima clipă, știu că nu voi putea s-o iubesc.

Gemelitatea este un cancer. Mi-a furat copilăria. Și se pregătește să-mi fure și viitorul.

Mă așez iar pe podea. Tu ești în brațele mele. Te strâng mai tare.

Pe cealaltă o las să plângă.

Țipetele ei readuc întreaga mea copilărie și, odată cu ea, dezastrele ei.

*

Am fost crescut de o mamă puternică, o pictoriță care acapara toată atenția, ocupa tot locul. Tata – și el tot medic, nu poți să scapi de destin – era de o discreție maladivă. Patologic de rezervat. Nu am înțeles niciodată cum două persoane atât de diferite au putut să se unească. Cred că tata o iubea pe mama, o admira, o venera. Iar mamei îi plăcea adorația al cărei obiect era. În rest, îi era indiferent. El sau altul, nu conta.

Mama l-a devorat de viu pe tata și mi-a mâncat copilăria. Era puternică. În toate sensurile cuvântului. Epatantă. Ar fi trebuit să fiu la fel. Însă mereu am avut un fizic de premiant cu ochelari, bolnăvicios, plăpând. Știu că ei îi era rușine cu mine. Mama detesta oamenii slabi. Hărțuiri la școală, în recreații? „Trebuie să fi făcut tu ceva. Și învață să te aperi!” O notă proastă? „Cu ce i-oi fi greșit lui Dumnezeu ca să am un asemenea copil?” O febră care nu trece? „Ce sensibil poți să fii! Cere-i lui taică-tu să te îngrijească și lasă-mă-n pace cu văicărelile tale!”

I-am detestat exuberanța, egocentrismul înverșunat, lipsa de pudoare, râsul sonor la ieșirea din școală. Mi-ar fi plăcut atât de mult să am o mamă ca a colegilor de clasă!

Îmi era o povară, însă era mama. Mi-am petrecut copilăria cerșindu-i un zâmbet, o dovadă de atenție. Le căpătăm uneori. Le păstrez în amintire, veșnic vii. Însă în cea mai mare parte a timpului, n-o interesa ce făceam sau gândeam eu și tata.

Singurul bărbat care se bucura de bunăvoința mamei, bărbatul vieții sale, era fratele ei. Geamăn. Un geamăn pe care-l iubea cu o dragoste necondiționată. Copleșitoare. Omniprezentă. Un geamăn care trecea înaintea soțului ei, înaintea fiului ei. Care n-a lăsat niciodată loc și pentru alții. Eu și tata nu ne puteam măsura cu el. Lupta era inegală, zarurile erau măsluite. El avea un avans de peste 30 de ani față de noi.

Îmi aduc aminte de parcă ar fi fost ieri ziua când am așteptat-o pe mama în fața școlii două ore întregi, într-o ploaie torențială, în plină iarnă. O doamnă în vârstă, amabilă, m-a adăpostit și l-a sunat pe tata; el a venit și m-a luat fără niciun cuvânt pentru copilul care tremura, cu fața răvășită de spaimă și de lacrimi. Mama uitase de mine, iar tata nu sufla o vorbă, pur și simplu. Aveam opt ani. În ziua respectivă, mama alergase la fratele ei care nu se simțea bine – fratele ei a fost mereu depresiv, o stare proastă pe care o punea deschis pe seama îndepărtării fizice de sora lui, a căsătoriei și a maternității ei. Mamei i se rupea inima să-și vadă fratele suferind, îi sărea numaidecât în ajutor. Suferința fiului o lăsa rece, indiferentă. Am știut mereu că relația pe care mama o întreținea cu geamănul ei nu era normală. Întotdeauna am crezut că gemelitatea e o porcărie blestemată.

Când fratele adorat a murit într-un accident de motocicletă, viața mamei a fost dată complet peste cap. Și a noastră odată cu ea. Mama a căzut pradă unei disperări profunde. Săptămâni întregi, lungi și dureroase, eu și tata am încercat continuu, pe rând, să o distrăm, să o scoatem din această stare. Nimic

n-a funcționat. Nimic. Într-o dimineață, mama s-a sinucis. A preferat să moară, să-și abandoneze fiul și soțul decât să ducă o viață fără fratele ei. Aveam nouă ani.

Tata a cedat. Acum, privind retrospectiv, îmi dau seama că cedase încă de când trăia mama. Atunci n-am înțeles atât de clar. Așa s-a scurs un an, în timpul căruia tata mi-a asigurat doar strictul necesar. Trăiam în relativ confort material, nu duceam lipsă de nimic. În afară de iubire. Am încercat să mă reconstruiesc singur, între amintirea amară a mamei și realitatea unui tată care părăsea domiciliul îndată ce se ivea ocazia. Un tată pasiv, l-am detestat și pe el, pentru că era incapabil să se ocupe de mine, să-mi ofere atenția care-mi lipsise teribil întotdeauna. Un tată care n-a rezistat decât un an fără mama. Care a decis să-și pună și el capăt zilelor.

Aveam 10 ani.

M-am pomenit la bunicii din partea tatei. Bătrâni, zdrobiți de durere. Au făcut și ei ce-au putut. Măcar au rămas cu mine. Mi-au fost alături. Au compensat. Rănile erau profunde, păstram distanța. Însă i-am iubit. Bunicii mei nu erau nici vorbăreți, nici expansivi – semănau cu tata din multe puncte de vedere –, dar știu că și ei m-au iubit. Ai mereu nevoie să iubești pe cineva, altfel cum să rezişti? Moartea părinților s-a dovedit insuportabilă fiindcă am înțeles până în adâncul sufletului ce însemna sinuciderea lor: că nu mă iubeau suficient, altminteri ar fi rămas cu mine. Bunicii m-au salvat.

Mereu mi-am zis că, atunci când voi avea un copil, voi fi opusul părinților mei. Voi fi un tată extrem de iubitor, prezent de fiecare dată când va fi nevoie de el. Tot timpul am crezut că, în ceea ce privește dragostea, prea mult e mai bine decât insuficient.

Când am cunoscut-o pe mama ta, eram student la medicină. M-am îndrăgostit nebunește de

această tânără cu personalitate și fizic complet diferite de ale mamei mele. Zâmbitoare, blândă, atentă, de o finețe dezarmantă, exact opusul mamei. Ea mă iubea, mă admira. Eu o iubeam, o admiram. A fost cea mai fericită perioadă din viața mea. Când a rămas însărcinată, am avut sentimentul că trăiesc un basm, că renasc din cenușa propriei copilării.

În ziua morții ei, am pierdut tot. Mi-am pierdut soția, dragostea, visurile, dorințele.

*

Când o găsesc moartă în ziua aceea, văd istoria repetându-se. Gemelitatea, atât de distrugătoare pentru copilul care am fost, îmi sare în ochi. Din nou este aici. Din nou, vinovată.

Din prima clipă, știu că, dacă sarcina n-ar fi fost gemelară, mama ta ar fi încă în viață. Dacă cealaltă n-ar fi existat, mama ta ar fi încă lângă mine. Sarcinile gemelare sunt cele mai periculoase. Necesită o vigilență extremă la naștere: hemoragiile post-partum sunt mult mai frecvente în cazul gemenilor. Dacă aș fi știut, sub nicio formă n-aș fi lăsat-o singură în imobilul pustiu. Toată viața o să mă simt vinovat. Toată viața aceste fraze o să-mi bântuie nopțile: „Dacă n-aș fi fost de gardă… dacă imobilul n-ar fi fost pustiu… dacă telefonul ar fi funcționat… dacă sarcina ar fi fost simplă… dacă aș fi știut…” Cum aș fi putut să știu? Sarcina a decurs normal. Mama ta a avut parte de cea mai bună supraveghere disponibilă în Franța în 1975. Cinci ani, zece ani mai târziu, progresul și adoptarea rapidă a supravegherii ecografice poate ar fi salvat-o. Sau poate nu. Infailibilul n-a existat niciodată. Fără îndoială, nu va exista niciodată.

Din prima clipă, o groază absolută, inexprimabilă, pune stăpânire pe mine. Cele două fiice ale mele s-ar putea iubi fără limită, așa cum mama își iubea fratele geamăn, cu o dragoste

fuzională care ar exclude orice altă persoană, chiar și pe propriul tată. Știu că universul gemenilor este de nepătruns, port durerea asta gravată în mine. Știu că n-aș suporta un nou atac. Aș sucomba. Trebuie să întrerup ciclul. Cu orice preț.

Din prima clipă, decizia e acolo. Inevitabilă. Visceralã.

Trebuie să acționez. Repede.

Șterg copilul fără să-l privesc și-l înfășor într-o pătură.

Te pun în scutecele pregătite pentru tine, la cald, lângă mama ta.

Mă voi întoarce peste un sfert de oră. Singur.

Înainte să plec cu cealaltă în brațe, mă hotărăsc, nu știu din ce motiv, să-i dau un nume. S-o leg simbolic nu de mine, ci de mama ta. Mama ei. Bineînțeles că ea nu era așteptată. Nu făcea parte din viața noastră, din planurile noastre. Nu va face parte nici din ale mele. Dar undeva, în adâncul sufletului, o voce îmi șoptește că poate ea, iubirea mea, ar fi acceptat-o. Îmi amintesc de cea de-a doua alegere, de numele care mie nu-mi plăcea, dar îi plăcea mamei tale. Era alegerea ei. Nu a mea. Nu a noastră. Îl mâzgălesc pe un petic de hârtie pe care îl strecor sub pătura groasă.

Ies în frig și ninsoare cu copilul bine înfofolit. Mă uit în jur și tresar la cel mai mic zgomot, însă pe stradă nu e picior de om.

Știu unde să mă duc. La trei străzi de noi, e o mănăstire. O să las copilul sub portic. Nu cred în Dumnezeu, dar am o imagine desuetă întipărită în minte: măicuțele nu refuză să primească un prunc abandonat în fața casei lor. Mai ales într-o astfel de noapte.

Pun copilul direct jos, știu că este foarte frig, n-o să supraviețuiască prea mult, trebuie să ne mișcăm repede. Bat în ușa imensă; lovituri puternice, surde. Mă îndepărtez în fugă, strângând pe mine paltonul, ascunzându-mi fața între umeri și sub o

căciulă neagră. Am impresia că sunt într-un film. Teroarea mă apasă. Ce s-ar întâmpla dacă cineva m-ar zări? Suntem în 1 ianuarie 1976, ninge, temperatura a coborât mult sub zero grade, Parisul e pustiu, nimeni n-o să mă vadă.

Stau și observ de la depărtare. În lipsa oricărei mișcări, după cât timp ar trebui să iau copilul de acolo? Și ce altă opțiune aș avea atunci?

Deodată se aude un scârțâit. Îmi țin respirația și mă ascund imediat. Ușa s-a deschis. Un strigăt de surpriză, apoi niște șușoteli ajung până la mine. Vocile unor femei. Câțiva pași în zăpadă. Niciunul nu se apropie suficient ca să mă determine s-o iau la goană. Mai aștept puțin. Disting în cele din urmă un alt sunet, înăbușit. Al unei uși care se închide. Copilul nu mai plânge. Liniștea se așterne iar. Definitiv. De după colțul străzii unde m-am ascuns, arunc o privire. Ușa e închisă, copilul a fost luat.

Încep să tremur. Violent. De frig. De teamă. De oroare.

Oroarea a ceea ce am făcut mă izbește subit, cu putere. La fel și vinovăția. Hohotesc de plâns. Tensiunea acumulată în ultimele minute mă copleșește. Nu mai sunt sigur că am luat decizia bună.

Inspir adânc și-mi vin în fire. Evoc imaginea mamei, moartă fiindcă și-a iubit prea mult geamănul, și lacrimile se opresc. Am făcut ce trebuia, știu asta.

Îți doresc o viață frumoasă, fetițo. Eu unul nu pot să ți-o ofer. Nu pot.

Trebuie să mă grăbesc acum. Nu mai e timp de meditat.

Alerg prin zăpadă, angoasa crește pe măsură ce urc etajele imobilului nostru exasperant de gol.

Te spăl și te înfășor în pături. Cele mai frumoase pe care le găsesc.

Mă lungesc lângă mama ta, iar pe tine, fiica noastră, te așez între noi, în culcușul brațului ei.

Știu că va fi unica imagine cu noi trei laolaltă. Aș vrea ca acest moment să dureze veșnic. O strâng în brațe pe mama ta. O sărut. Îi spun la revedere. Adio. Nici nu mai știu cât timp rămân așa.

Inima, corpul, mintea, totul e distrus în mine, sfârșit.

Înainte de a părăsi apartamentul, am prezența de spirit să iau cu mine placenta vinovată ca s-o arunc într-o pubelă. Să șterg urmele. Să rescriu povestea.

Descind cu tine la spital, explic ce mi s-a întâmplat. Hohote de plâns, oroarea întregii situații se dezvăluie treptat. Când am ajuns acasă, soția mea era moartă. Hemoragie post-partum. N-am putut face nimic. Telefonul nu funcționa, a trebuit să mă descurc singur. Am spălat-o, i-am redat demnitatea de femeie celei pe care am iubit-o atât de mult. M-am ocupat și de fiica mea. Apoi am venit aici. Sfârșitul poveștii.

Confrații – obstetricianul, legistul – vor examina cu îngăduință corpul mamei tale și vor trage aceleași concluzii.

Nimeni nu va pune vreodată sub semnul întrebării decizia mea de a spăla corpul, de a mă ocupa eu însumi de placentă. La spital, nu sunt un pacient oarecare. Sunt un coleg. Toți știu că mi-am petrecut ziua cu ei. Toți îmi înțeleg suferința, necazul, gesturile. Toți îmi susțin deciziile. Luate sub presiunea momentului de către un bărbat, un medic, care tocmai și-a pierdut soția. Zdrobit de jale.

Nimeni nu va pune vreodată sub semnul întrebării versiunea mea. Pe cât de implacabilă, pe atât de dureroasă. Un concurs de împrejurări teribil de banal.

La fel de banal ca moartea.

Versiunea mea devine singura versiune, unicul adevăr.

Până când o reinventez.

15. Joi

Impasuri

Dimineață, Marie vine cu mine în librărie. Paola trebuie să treacă pe aici la ora 11:00. Marie este un copil calm, dar și foarte vorbăreț. Știu că după-amiezile la librărie sunt simțitor mai aglomerate, o să fie dificil să stau cu ochii pe ea. Și e de neconceput să n-o supraveghez în permanență. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar sustrage vigilenței mele? O răpire, un accident… nici nu vreau să mă gândesc. În plus, deși o ador pe această fetiță, nutresc în secret speranța că Paola va accepta s-o țină la ea până sâmbătă dimineață.

Toată noaptea, am examinat scenariile posibile despre originile noastre și despre ce-mi este permis să fac fără acordul lui Juliette – sau măcar ce-mi permit eu să fac. Îmi vine să vorbesc cu părinții lui Juliette, să le trântesc totul în față, să-i asaltez cu întrebări până iese la iveală adevărul. Dar știu că este imposibil. Se cuvine ca Juliette să le pună întrebările care-mi stau mie pe limbă, nu pot s-o privez de asta. Dacă ea l-ar lua la întrebări pe tata în locul meu, nu cred că aș suporta. Pactul nostru e un pact de stabilitate emoțională. Misiunea mea, pe care am acceptat-o, e să păstrez fericirea familiei lui Juliette, așteptând clarificări în privința sănătății ei. Dacă depășesc limita, distrug totul. Încrederea pe care ea și-a pus-o în mine, iubirea noastră născândă, dar deja atât de prezentă, speranțele și viața ei. Trebuie să ascult de glasul rațiunii, să mai am răbdare câteva zile. După 39 de ani, ai crede că e o nimica toată, dar pentru mine înseamnă o eternitate…

În schimb, îmi sunt la îndemână două lucruri. Primul e să-l fac pe tata să vorbească, de astă dată procedând cu calm și prudență, cerându-mi scuze pentru cuvintele pe care le-am spus deunăzi și care

l-au scos din sărite ca niciodată. Pentru o discuție de o asemenea importanță, telefonul este exclus, trebuie să mă duc la Paris. Și o să profit de drumul până acolo ca să fac și al doilea lucru: să solicit certificatele noastre de naștere, al meu și al lui Juliette. În două primării de arondisment diferite, înarmată fiind cu actele noastre de identitate – Juliette mi-a lăsat cartea ei de identitate, în caz că… nu cred că se gândea atât de departe. N-au trecut decât patru zile de când îmi cunosc sora, dar să mai aștept o zi ca să țin în mână prețioasele documente… îmi pare rău, Juliette, însă nu pot. O să închid librăria mâine. O amărâtă de zi pentru a afla atât de multe! Pentru a spulbera, cu o simplă ștampilă administrativă, anumite ipoteze. Pentru a ridica vălul așternut peste viețile noastre, pentru a ne bucura sau a ne întrista. Nu doar pentru mine, ci pentru amândouă. Sper că ea o să înțeleagă. O să-i explic diseară la telefon. Sau nu. Nu m-am hotărât încă. Nu sunt sigură că vreau să-i provoc un stres în plus. Poate e mai bine s-o informez despre demersurile mele la întoarcerea de la Paris. Când voi ști mai multe.

Marie stă la biroul școlăresc din raionul Tineret și desenează fredonând – veșnica melodie. Se vede că e fericită. Cred că m-aș putea uita cu orele la ea, dacă alte gânduri obsedante nu mi s-ar învârti la nesfârșit în minte.

Pe la 10:30, bătrâna doamnă intră în librărie. Se desfășoară același ritual din zilele precedente, doar că mai devreme cu câteva ore decât prevăzusem eu. O urmăresc cu privirea, iar ea îmi zâmbește. Câteva minute mai târziu, Marie ridică ochii. Spune un „bună ziua, doamnă Racine” și primește în schimb un „bună ziua, Marie” tremurat, care mă paralizează.

Marie și această femeie se cunosc. Se presupune deci că și eu o cunosc. Iar eu o privesc ca pe o străină de două zile. Marie se duce și o sărută pe obraz, apoi se întoarce la activitățile ei.

Doamna Racine înaintează spre mine. Zâmbește altfel acum, mai enigmatic. Îmi face semn să mă apropii, se apleacă și-mi șoptește la ureche:

— Știu că nu sunteți Juliette.

Am auzit bine? Încremenesc. Trag cu ochiul la Marie. E absorbită de desenul ei și nu bagă în seamă conversația noastră. Încerc să minimalizez printr-o glumă ce mi-a spus doamna Racine.

— Poate m-am îngrășat puțin, e adevărat… dar nu-i prea amuzant să-mi atrageți atenția în felul ăsta, ha ha… Cu ce pot să vă ajut, doamnă Racine?

— Nu sunteți Juliette și știu cine sunteți. Dar n-o să suflu o vorbă. Voiam doar să vă spun că e formidabil ce faceți pentru sora dumneavoastră. Sunt sigură că Dumnezeu vă va răsplăti.

Mă țin de masa cu romane polițiste ca să nu leșin. Continui să vorbesc în șoaptă. Trebuie să scurtez această discuție.

— Dumnezeu n-are nicio legătură, doamnă Racine. Și nu știu la ce vă referiți. Acum scuzați-mă, am de făcut niște comenzi.

— Bineînțeles, nu intenționam să vă deranjez. Nu vă neliniștiți din cauza mea, secretul dumneavoastră e în siguranță. O știu pe Juliette de mulți ani, e o femeie minunată. Sper din toată inima că o s-o scoată cu bine la capăt.

Rămân fără glas, iar doamna Racine pleacă.

Cum a putut să știe această femeie? Nimeni, nici măcar mama lui Juliette nu și-a dat seama de înșelătorie. Sunt zdruncinată, întoarsă pe dos, destabilizată. Încrederea dobândită în primele zile s-a făcut țăndări. Dacă doamna Racine știe, atunci pot ști și alții. Ce greșeală am comis? I-am vorbit prea repede, asta e… m-am adresat cu „dumneavoastră”, am tratat-o ca pe un client oarecare, deși ea este de-a casei. Am dat-o în bară. Rău. Sau… I s-ar fi destăinuit Juliette acestei femei? Poate, dar atunci de ce nu m-a avertizat? Trebuie să am inima împăcată. Îi trimit un SMS lui Juliette, întrebând-o dacă a vorbit cu doamna

Racine despre micul nostru aranjament. Aștept câteva secunde… Răspunsul nu va veni imediat. Firește, Juliette nu stă cu telefonul în mână. Sper că se simte bine în dimineața asta.

Marie vine spre mine. Trag adânc aer în piept.

— Ești bine, mami? Arăți ciudat.

Romane, adună-te, pentru numele lui Dumnezeu!

— Bineînțeles, sunt foarte bine, nevăstuica mea. Dar tu ce faci?

— Uite, e pentru tine.

Îmi întinde un desen reprezentând scena jucată aseară: recunosc un dragon mic, strâns în brațe de o prințesă și de un animăluț, Kiki, desigur.

— Mulțumesc, iubirea mea. Ce frumos este! Ai avut dreptate ieri, par fericiți cu bebelușul lor dragon.

Nu primesc răspuns. Marie a trecut deja la altceva.

— Mami, doamna Racine a lăsat o scrisoare azi?

Despre ce vorbește? Doamna Racine e poștăriță? Îmi pare un pic cam în vârstă pentru așa ceva.

— Nu… nu știu, scumpo.

— Haide! Să căutăm! Ce cărți a atins?

Marie mă ia de mână. Îi arăt pe unde a mers doamna Racine, iar ea scoate pe rând cărțile de pe rafturi. Le deschide la prima pagină, apoi le așază înapoi. Este foarte entuziasmată. Mă pregătesc s-o întreb ce pune la cale, însă ea mi-o ia înainte:

— Îți aduci aminte de scrisoarea pe care a lăsat-o într-o carte mare, cu fotografii din Paris? Eu cred că doamna Racine scrie lucruri frumoase. Uneori frazele sunt prea complicate pentru mine, dar oricum… Ahaaaaa! E una aici!

Marie scoate un plic dintr-un exemplar al romanului *Doamna Dalloway* de Virginia Woolf. Mi-l întinde, cerându-mi să-l deschid fără să-l rup, doamnei Racine nu i-ar plăcea, trebuie să-l punem la loc după ce citim.

Desfac plicul cu grijă și încep să citesc cu glas tare.

Pe măsură ce parcurg rândurile, vocea mi se stinge.

Nicicând n-o să știi că sufletu-ți călătorește
Ca o inimă cuibărită în inima mea
Și nimic, nici timp, nici alte iubiri, nici vârsta
Acolo să fii nu te vor împiedica.

Că frumusețea lumii chipul tău a luat,
Răsare din a ta blândețe, sclipește cu a ta puritate,
Și că departe, în zare, lacul îngândurat
Îmi vorbește doar de a ta seninătate.

Nicicând n-o să știi că port mereu al tău suflet
Precum o lampă de aur ce mă luminează mergând
Că o parte din glasu-ți s-a strecurat în al meu cânt.

Blândă torță – razele tale, blând jăratic – flacăra ta
Cărări pe care tu ai păşit îmi vădesc
Și aici încă ești cât eu mai trăiesc.

Marguerite Yourcenar, *Nicicând n-o să știi*

Parcă o văd pe doamna Racine plimbându-se prin librărie, apoi plecând fără să cumpere nimic. Am luat-o drept hoț când ea este în realitate traficant de poezie, un mesager al literaturii care depune mișcătoare ofrande în inima cărților. N-am mai văzut așa ceva, dar îmi imaginez clipele de bucurie pe care aceste daruri anonime le provoacă cititorilor surprinși, amuzați, poate îndoiați, cert nedumeriți. E clar că viața lui Juliette abundă în surprize.

Epistola îmi este destinată, sunt convinsă. Doamna Racine știe despre mine și Juliette. Dacă mai aveam vreo îndoială, poemul a înlăturat-o. Mai

ales ultimul vers. Oare doamna Racine a fost trimisă chiar de Juliette ca să mă îndemne să reflectez iar la propunerea ei de a-i lua locul definitiv, în caz de nevoie? Juliette se simte mai aproape de capătul vieții decât a lăsat să se înțeleagă? Arunc o privire spre telefonul mobil. Tot niciun răspuns.

Marie îmi simte emoția, dar nu are cum să înțeleagă piesa care se joacă aici.

— Ei bine, nu-i cea mai bună, nu? Uneori doamna Racine lasă chestii haioase, dar asta nu-i grozavă…

N-am timp de stat pe gânduri. Pun scrisoarea în romanul Virginei Woolf, închid ochii, beau un pahar cu apă.

Când să duc cartea la loc, îi văd sosind – ce oroare! – pe Paola și pe Désiré.

Concomitent.

Schimbă chiar politețuri, fiecare poftindu-l pe celălalt să intre primul.

Amândoi se apropie de mine.

Slavă cerului că i-am spus lui Désiré că mă cheamă Juliette. Totuși, mor de teamă să nu-l aud zicându-mi „doamnă doctor” de față cu mama adevăratei Juliette. Trebuie să-i separ, să le-o iau înainte și mai ales să nu mă adresez Paolei cu „mamă”, întrucât oficial sunt venită la o mătușă și e ușor de aflat că mama mea e moartă. Mulți pacienți știu asta, nu cred că Désiré se numără printre ei, însă nu-mi pot permite astfel de riscuri.

Mă apropii întâi de Paola, o sărut rapid pe obraz și îi fac semn că trebuie să mă ocup de client. Ea mă împinge ușor cu cotul spunându-mi că respectivul nu arată deloc rău. El e? Cu el mă întâlnesc diseară? La naiba, se presupune că am o întâlnire! Îi răspund că a fost anulată și că oricum trebuie să am grijă de Marie– deși intenționam să-i cer ei s-o țină. Când sunt în situații disperate, reacționez aiurea. Și acum în mod clar am intrat în panică. Trebuie neapărat s-o îndepărtez pe Paola de

Désiré. O împing ușor spre nepoata ei. Nu se lasă rugată fiindcă n-a văzut-o de vreo zece zile și deja întreba de ea acum 48 de ore.

Mă întorc la Désiré și îl salut dându-i de înțeles că sunt grăbită. Când vorbește, ochii lui – ascunși în spatele unor ochelari de soare cu ramă albastră – privesc puțin deasupra mea. Ca și cum și-ar închipui că sunt mai înaltă decât în realitate. *Multe lucruri la mine nu sunt la înălțime, dacă le-ai vedea, crede-mă…*

— Nu ați venit aseară. Greșesc?

— Nu, aveți dreptate. Am avut o… mică problemă. Dar o să vin, nu vă îngrijorați.

— Diseară? Veniți diseară, vă rog.

— Oh, diseară e dificil… trebuie să stau…

— Ba deloc! E liberă ca pasărea cerului diseară!

Paola s-a băgat în discuție. Amestecul ei brusc e nu doar neplăcut, ci și foarte periculos. E de-ajuns un „doamnă doctor” sau un „fiica mea” inoportun ca să se producă o veritabilă explozie nucleară. Trebuie să-i răspund Paolei, dar n-o pot numi nici Paola, nici mamă… am impresia că joc „nici da, nici nu”[4].

Paola continuă:

— O țin eu pe Marie diseară! Avem atâtea să ne povestim, o să petrecem o seară frumoasă și roz ca între fete, de acord, puiul meu de nevăstuică? Fii liniștită, Juliette, profită de seara cu domnul…

Iar sunt în impas. Trebuie să pun capăt cât mai rapid acestui dialog cu grad ridicat de risc. O frântură de luciditate își face loc în mintea mea.

— Foarte bine… Marie doarme la tine. Dar nu pot să trec mâine s-o iau… Poți s-o ții până sâmbătă dimineață?

Nepoată-mea sare în sus de bucurie, Paola aprobă amuzată, Marie își serbează imediat victoria printr-un dans.

— Și o să vin diseară la spectacol, să vă văd, Désiré.

Paola zâmbește ironic. Nu știe că am de gând să mă eschivez, nici el nu știe. Esențial în momentul de față e ca toată lumea să mă creadă și conversația asta imprudentă să înceteze.

Désiré se înclină în direcția Paolei, face un soi de reverență, cu chipul luminat de un zâmbet imens.

— Cred că trebuie să vă mulțumesc, doamnă. Intervenția dumneavoastră a picat la fix…

— Plăcerea e de partea mea, scumpe domn. Mai ales că aveți un nume atât de drăguț. Mereu mă bucur s-o văd pe Juliette într-o companie minunată.

Paola îmi face cu ochiul cum nu se poate mai explicit și izbucnește într-un râs sonor. Ai zice că încearcă să-l seducă. El se preface că se scuză. Are un zâmbet seducător, Paola nu se înșală.

— Am senzația că v-am forțat mâna, Juliette… Ca să-mi cer iertare, vă invit la prânz!

A, nu! Și mai ce?

— Nu, mulțumesc, sunteți foarte amabil, dar trebuie să rămân la librărie, avem deschis non-stop în perioada asta.

— Stai calmă! Ce enervantă poți fi uneori… Eu și Marie o să supraveghem librăria, *tesoro,* cât iei tu prânzul cu domnul. Uite, nu e nimeni, o să ne descurcăm, nu-i așa, Marie?

Marie încuviințează. Paola este o veritabilă pacoste, de fapt. Foarte hotărâtă. Sunt strânsă cu ușa. Chiar trebuie să-l duc departe de-aici pe Désiré, de teama unui derapaj necontrolat.

În consecință, accept fără nicio tragere de inimă această invitație de care m-aș fi lipsit bucuroasă. Mai ales că a trecut o veșnicie de când n-am mai stat între patru ochi cu un bărbat fără să am stetoscopul la gât.

Mă uit la telefon înainte să plec. S-a scurs aproape o oră și tot n-am primit niciun răspuns de la sora mea.

Știu că e o întârziere cât se poate de rezonabilă, însă surâsul frumos al lui Désiré nu atenuează

deloc îngrijorarea nedefinită care începe să-mi invadeze străfundurile întunecate ale creierului.

16. Joi

Nașterea unui pod

În timp ce mergem pe străzile din Avignon, stânjeneala mea este evidentă. Nu am mai hoinărit alături de un bărbat de secole, nu știu ce să spun, n-am niciun chef să fiu aici. În alte circumstanțe, m-aș fi bucurat cu siguranță de compania lui Désiré, dar momentul e total nepotrivit acum. Mă gândesc doar la plecarea spre Paris diseară, la discuția cu tata și la Juliette. Îmi țin smartphone-ul la îndemână și îl verific întruna, tăcerea surorii mele mă alarmează.

Désiré se orientează perfect pe străzile orașului, totuși atât de aglomerate. Dacă nu ar avea bastonul alb-dar-nu-cu-adevărat-alb și dacă nu ar ține capul foarte ridicat, cum fac orbii, cred că nimeni nu i-ar observa handicapul. Désiré zâmbește, înșiră câteva banalități despre vreme, căldură, ambianța din Avignon, atât de aparte în această perioadă a anului, despre cât îi place festivalul și cât iubește teatrul. Răspunsurile mele sunt cum nu se poate mai scurte. Am un obiectiv simplu: să pun capăt acestei întâlniri.

— Ei bine, Désiré, nu știu dacă urmăriți să mă seduceți, dar nu sunt interesată. Nu… nu-mi stă mintea la asta. Prin urmare, vă rog, să considerăm că am luat prânzul împreună și să ne oprim aici. E mai bine pentru toată lumea.

Se oprește. Se întoarce spre mine. Îmi zâmbește și se apleacă ușor.

— Ei bine, Romane… fiindcă vă cheamă Romane, nu-i așa?

Tace câteva clipe. Simt cum îmi zvâcnește capul. Încep să tremur. Mă pregătesc să deschid gura, dar el mi-o ia înainte:

— Ieri păreați… ciudată. Și-mi aminteam vag un prenume… diferit de cel pe care mi l-ați servit.

Fiind curios din fire, am căutat o rețetă pe care mi-ați dat-o mai demult, un prieten amabil mi-a citit-o și mi-a confirmat ce intuiam. N-ați negat că sunteți medicul meu generalist, deci despre dumneavoastră e vorba. Însă mi-ați spus un prenume fals. Nu, nu mă întrerupeți… lăsați-mă să vorbesc, vă rog.

Sunt complet paralizată. Habar n-am ce să răspund. *Gândește-te, la naiba, gândește-te!* El continuă:

— Mi s-a părut că adineauri încercați să mă îndepărtați de mătușa dumneavoastră… sau era mama? După conținutul conversației voastre, am impresia că micuța vă este fiică, iar italianca, mamă… Pe scurt, am vrut să vă spun că… nu știu exact ce ascundeți, dar sunt sigur că ascundeți ceva. Și sunt foarte intrigat. În sens pozitiv, îmi plac actrițele, indiferent că sunt profesioniste sau… amatoare. Ador ideea că sunteți medic, librar, din Paris, din Avignon, Romane sau Juliette. Este teribil de palpitant. Promit să nu spun nimic! Dacă onorați întâlnirile noastre, firește.

Sunt stupefiată. M-am băgat singură în gura lupului și nu văd cum aș putea ieși. Problema majoră e că am tras-o după mine și pe Juliette cu secretele ei cu tot. Brusc, adevărul îmi sare în ochi: este odios ce face Désiré, nu există alt cuvânt. Șantaj, pur și simplu. Nu o să cedez în fața acestui insuportabil „dacă onorați întâlnirile noastre”. Nu sunt dispusă la orice ca să păstrez secretul, n-o să mă prostituez, ce-și închipuie el? Ca atare, i-o și spun, fix cu aceste cuvinte.

— Stați, stați, să ne calmăm… Vă înșelați în privința intențiilor mele. Nu, nu-i șantaj… În definitiv, mi-ați acceptat invitațiile fără să vă pun cuțitul la gât. Toți avem o parte întunecată, o grădină pe care dorim s-o ținem la adăpost de orice privire, să rămână inaccesibilă. O respect profund. Știu că nu sunteți în întregime cine pretindeți că sunteți, dar nu mă deranjează. Voiam doar să vă spun că vă apreciez. Vă apreciez de când eram doar

medic și pacient, dar n-am îndrăznit niciodată să v-o mărturisesc, atâta tot. M-am gândit că întâlnirea noastră întâmplătoare în Avignon reprezintă un semn, că trebuie să vă invit… Am greșit. Dacă vă repugnă atât de tare compania mea, mă dau bătut. N-o să vă implor să-mi acordați atenția sau timpul dumneavoastră. N-am făcut-o și n-o s-o fac niciodată. Nu vă temeți, n-o să vă mai caut. Și o să-mi schimb medicul, promit. La revedere, doamnă doctor.

O ia din loc. Pleacă. La naiba, chiar pleacă! E vexat. E chipeș. Mă atrage. Nu-mi repugnă, dimpotrivă. Doar că… doar că nu-i deloc – absolut deloc – momentul… Dar dacă nu acum, atunci când? Am 39 de ani, sunt disperat de singură, toată lumea m-a mințit în legătură cu viața mea, sora mea geamănă poate e pe moarte… Când o să consider că-i un moment suficient de oportun ca să încep să trăiesc?

— Stai!

Am urlat. El se oprește. Se întoarce spre mine, dar rămâne pe loc. Eu trebuie să fac acum un pas spre el. Deopotrivă simbolic și fizic. Îl fac.

— Désiré… îmi pare rău. Nu voiam… sunt foarte stângace, te rog să mă ierți. Am acceptat… invitația… și pentru că-mi doream.

Trec câteva clipe. El stă în fața mea. Întinde brațul. Mă ia de mână.

— Tremuri, Romane. E corect Romane, da?

— Da.

— Tremuri… Pentru mine, e semn de sinceritate. Poate ți se pare ciudat, dar mâinile noastre ne trădează în aceeași măsura ca vocea. Au o viață a lor mâinile noastre. Putem să le controlăm, bineînțeles… dar sunt și sediul multor emoții. A ta mi se pare cinstită. Mă bucur că accepți să slăbești puțin armura care te protejează… dar îți și barează calea spre anumiți oameni… și anumite sentimente. Și cred că ai dreptul la ele.

Suntem atât de aproape unul de altul, că am impresia că o să mă sărute. Am impresia că m-aș lăsa dusă de val. Însă el nu se mișcă, evident. Însă ceva s-a întâmplat aici, în mijlocul acestei mulțimi gălăgioase. Ceva de ordinul electricului, al mineralului.

Răsuflu adânc și încep să râd. Ca și cum un dig ar fi cedat subit. Râde și Désiré, mă ține în continuare de mână și-mi spune: „Am o idee”. Apoi mă trage după el. Pare să știe foarte bine încotro merge, lipsa vederii nu-l împiedică să se deplaseze cu o viteză pe care mie mi-e greu s-o urmez.

Ne croim drum pe străduțe și cred că devin conștientă pentru prima oară de realitatea festivalului din Avignon. Până în prezent, n-am dat atenție la nimic. Străbătând puhoiul de lume împreună cu Désiré, sunt atentă la tot. Simțurile mele, prea multă vreme amorțite, se trezesc din toropeală.

Există mii de afișe pe străzile din Avignon, lipite peste tot: pe ziduri, pe lampadare, pe firele de plastic întinse între două imobile, pe vitrinele magazinelor. Un mozaic fabulos, strălucitor, de culori, sloganuri ademenitoare și glume de liceeni. În concordanță cu agitația veselă, cu cântecele, râsetele și aplauzele care înflăcărează, vrăjesc întregul oraș. Mă frapează că oamenii din jurul meu au un aer fericit. În iulie, Avignon devine o lume a teatrului situată în afara timpului. Câteva ore sau câteva zile, fiecare își lasă deoparte existența obișnuită ca să primească sau să administreze o doză intravenoasă de voie bună. Infirmierele sunt actorii, jucând în plină stradă o selecție de fragmente ca să-și atragă pacienții-spectatori la reprezentația zilei. Doza e tare, descărcarea de adrenalină e intensă, efectul e imediat, vizibil.

Îl întreb pe Désiré dacă și el se pretează la acest tertip, foarte simpatic în fond, ca să-și convingă „clienții” să vină să-l vadă. Îmi răspunde – practic, rușinat – că nu prea are nevoie, că la el toate

locurile sunt ocupate de la începutul lui iulie, întrucât s-a făcut destulă vâlvă în jurul spectacolului său parizian în sezonul precedent. *La naiba, sunt singura care nu știe cine e bărbatul ăsta?* Acum, că mi-a mărturisit asta, interpretez altfel privirile trecătorilor și… ale trecătoarelor. Mi se părea mie că ne fixau cam insistent! Pusesem asta pe seama voyeurismului care face ca ochiul să fie atras de orice persoană ieșită din comun. Și nimic nu atrage privirile precum invalizii, trisomicii, persoanele cu malformații congenitale, cu handicap vizibil. Dintr-odată îmi dau seama că Désiré atrage privirile nu doar pentru că e orb. Ci și pentru că e celebru. În fine, nu sunt sigură că e chiar celebru, să zicem relativ cunoscut în mediul teatral, din câte înțeleg.

— Ți se crispează mâna, Romane… Îmi dau seama că habar n-ai cu ce mă ocup eu ca artist… e perfect. E chiar unul dintre criteriile mele de selecție. Glumesc, desigur. Deși… Mi-ar plăcea mult să intri în universul meu, de aceea te-am invitat diseară.

Încetinește pasul. Bărbatul ăsta nu-i nici pe departe un tip banal.

— Am ajuns, Romane!

Mă uit în jur. OK… ne aflăm pe un pod. Désiré se așază pe o bancă obișnuită de pe acest pod obișnuit. Mașini obișnuite trec prin spatele nostru.

— Nu face mutra pe care îmi închipui c-o faci… știu la ce te gândești… tipul ăsta e complet țicnit, mă invită la prânz și mă duce pe un pod care nu-i nici măcar faimosul pod din Avignon.

— Trebuie să spun că locul… este… cum să mă exprim? Original. Și n-avem nimic de mâncare, ceea ce, pentru un prânz, e destul de surprinzător, recunoaște și tu.

— Greșit! Am în rucsac cele necesare pentru a pregăti niște sendvișuri, două beri și apă. Avem tot ce ne trebuie.

Nu sunt sigură că nu e nebun sadea, la urma urmei…

Mă așez pe bancă, închid ochii, încerc să mă destind, însă zgomotul vehiculelor ce trec la doi metri de mine mă asurzește. Curând, se petrece un mic accident, când o mașină iese de pe șosea. Désiré se apucă să facă sendvișurile. Îmi întinde o bere și rostește o urare.

— Pentru întâlnirea noastră, Romane!

— Pentru întâlnirea noastră! Dar… de ce m-ai adus pe un pod, dacă-mi este permis să întreb?

— Fiindcă nimic nu-i mai bun decât un pod…

Tăcere. Ezitare.

— Îți ghicesc neîncrederea, lasă-mă să-ți explic, Romane. Un pod e ca o viață comprimată. Într-un pod există totul. Posibilitatea de a alege un drum sau opusul lui, tumultul vieții umane, firește, și, la câțiva metri dedesubt, puterea naturii, fluviul care ne poate duce încă și mai departe. Altundeva. Pe un pod există și moarte. Podul înseamnă și chemarea vidului. La bine și la rău. Podul e amețitor, încărcat de mister, nemăsurat de prețios.

Tace o vreme. Nu știu ce să cred. Eu nu am înclinații poetice. Pentru mine, un pod e un pod. Beton, mașini, pericol, vacarm și *basta!* I-o spun și el începe să râdă, un râs sincer, solar.

— Acum te întrebi cum să scapi de nebunul ăsta fără să-ți riști viața… Oare o să te împingă de pe pod ca să-și continue delirurile experimentale?

Face o pauză, dar nu se oprește din chicotit. În mod clar, Désiré e un om plin de surprize. Își reia elucubrațiile. Devine mai intimist.

— Liniștește-te, nu ești în pericol cu mine. Îmi plac podurile, nimic altceva. Când eram copil, în Guadelupa, tata mă lua să pescuiesc cu el, pe un pod. Oamenii din satul nostru erau îngroziți că tata mă lăsa să mă așez pe parapet, cu riscul de a cădea de-acolo și de a ajunge pe prima pagină a ziarelor locale. Bietul copilaș orb, luat de râu… Toți cei din jurul meu voiau să mă închidă într-o colivie

protectoare. Devenea stânjenitor, deși ei aveau intenții bune. Stând pe pod, tata mă făcea să simt că nimic nu-i imposibil pentru mine, că lumea întreagă se deschide înaintea mea. Că pot să trăiesc precum ceilalți. Dar că, pentru asta, trebuie să depășesc limitele pe care ceilalți încearcă să mi le impună. Petreceam amândoi ore în șir acolo. Pe acel pod, mai mult decât în oricare alt loc, am învățat să-mi ascut auzul. Tot pe acel pod l-am ascultat pe tata citindu-mi piese de teatru din repertoriul francez. Așezat pe podul acela din Guadelupa mi-am ales calea. Calea scenei și a luminii. Am refuzat întunericul, indiferent de preț. Pe acel pod m-am născut. Așa cum ți-am spus, Romane, găsești totul pe un pod. Poți chiar să-i auzi bătăile inimii, dacă te concentrezi. M-am gândit că și tu cauți ceva. Nu știu ce cauți, Romane, dar simt că e foarte aproape.

Simt o nevoie imperioasă de a plânge. *La naiba cu nenorocitu' ăsta de pod!*

Ce mă emoționează atât de profund? Mărturisirile lui, lipsa de pudoare acoperită de vălul metaforelor și al amintirilor? Vocea lui, gravă și blândă totodată? Sau tot ce n-a mărturisit, dar i se citește pe chip? Povara copilăriei, a disprețului, a milei, a privirilor celorlalți, seninătatea adultului ce și-a aflat drumul pe un pod din ținutul natal? Ori contrastul pe care-l sesizez între tatăl lui și al meu? Cum e posibil oare ca același elan de iubire părintească să ducă la rezultate atât de diferite? Să insufle unui băiat orb o încredere absolută în capacitățile sale până într-acolo încât să-i trezească dorința de a se expune în fața lumii. Să îngroape un copil perfect sănătos sub straturi de temeri, spaime, fobii paralizante.

Désiré nu mă cunoaște, eu nu-l cunosc pe el și totuși am impresia că am ajuns deja departe. Mult dincolo de acest pod.

Mănânc sendvișul pe care mi l-a pregătit și discutăm de una, de alta, de meseria lui, de

spectacolul la care eu trebuie să asist la ora 18:00. Mă asigură că o să joace pentru mine, îi răspund că trebuie să le fi spus asta și zecilor de admiratoare, zice că nu, că în curând o să constat cât de tare mă înșel.

În timp ce vorbim, simt cum crește acea greutate din stomacul meu. Senzația pe care am încercat-o alaltăieri – cum că am ratat *ceva* – mă copleșește din nou. Încerc să mă concentrez la cuvintele lui Désiré, dar sunt tot mai neatentă. El observă.

— E vreo problemă, Romane?

— Nu, nu, totul e în regulă… doar că am… o senzație bizară. Evident, o să ți se pară foarte ciudat… dar ai putea să repeți ce mi-ai spus în ultimele cinci minute?

— Păi… am spus o grămadă de chestii în ultimele cinci minte…

Face o pauză. Zâmbește.

— Nu ești o persoană obișnuită. Lasă-mă să mă gândesc… Ți-am împuiat urechile cu viața mea în Avignon, ți-am explicat că am venit aici la sfârșitul lui iunie, că m-am odihnit câteva zile înainte de a mă apuca de repetiții…

— Continuă, te rog, continuă…

— …că repetițiile s-au încheiat pe 6 iulie, că reprezentația mea are loc în fiecare seară la ora 18:00, fiindcă la Avignon spectacolele se țin lanț toată ziua, că începutul după-amiezii e un moment propice pentru plimbări, ceea ce mi-a permis să descopăr librăria într-o zi de cocktail și autografe, șampania m-a atras, cred… Ți-am spus și că sunt mare amator de cărți audio, că ultima carte pentru care am făcut o pasiune este…

Bla bla bla bla bla bla. Îi văd buzele mișcându-se, dar nu-l mai ascult. Mă concentrez. Senzația a apărut din nou. Se intensifică. Sunt foarte aproape de țintă. La naiba, ce a zis?

Mă concentrez iar, dar senzația se risipește, dispare, îmi scapă.

Dar-ar toți dracii, mă țicnesc – nu, cred că sunt deja țicnită.

Îi mulțumesc lui Désiré sărutându-l pe obraz. Nu știu sigur pentru ce anume, pentru prânz, pentru poduri, pentru acel *ceva* sau pentru alte lucruri.

— Nu ai pentru ce, serios. Pe curând, Romane, da?

— Pe curând, Désiré.

Deși mă agită emoții contradictorii, deși, în prezent, alte treburi sunt prioritare în viața mea, știu că mă voi duce la spectacol. Fiindcă nimic nu mă împiedică. Fiindcă așa am chef. Fiindcă nu refuzi o scânteie de viață. Fiindcă e alegerea mea și alții au ales deja prea des în locul meu până acum. Fiindcă stau pe propriul meu pod și, spre deosebire de Juliette, am imensa șansă de a putea încă alege încotro să mă îndrept.

Asta ar însemna, de fapt, să te hotărăști să trăiești pentru tine?

17. Joi

Lumini

După-amiază, singură în librărie după ce Marie și Paola au plecat, îmi sprijin fruntea pe brațele încrucișate și închid ochii. Mă gândesc că adorm – ar fi o nebunie, librăria e deschisă –, dar indispoziția nu dispare. Dintr-odată îi percep clar contururile fără însă a-i cunoaște sursa.

Până acum am avut încredere aproape oarbă în Juliette, bazându-mă pe asemănarea noastră extremă, însă nu știu nimic despre ea. Și nu pot fi sigură că e la fel de sinceră ca mine. Oare Juliette mă minte? Acel *ceva* mi-a băgat ideea asta în cap. Acel *ceva* pe care nu reușesc să-l definesc.

Mă manipulează Juliette? Este o actriță excelentă care a reușit, cu o pretinsă iubire, s-o amăgească pe sărmana fată depresivă care sunt? Are un rol activ în minciuna pe care caut s-o scot la lumină? Dar de ce m-ar minți?

Mi-e imposibil să dau de Juliette, nu mi-a răspuns la mesaje. Sunt îngrijorată, dar, pe de altă parte, încerc să nu fac din asta o dramă. Poate că boala ei nu-i decât o iluzie… Îmi reproșez instantaneu acest gând deplasat. Ipoteza nu stă în picioare. Tot ce-i legat de boala ei părea adevărat. Sunt medic, știu că tusea ei e reală. Chinuitoare. Bineînțeles, pot exista diverse cauze, dar de ce m-ar lăsa să cred că are cancer dacă n-ar fi purul adevăr? De ce să se fi dus la secția de pneumologie de la spitalul Nord? E lucru dovedit: cardul ei Vitale chiar se afla acolo. Nu mai am nicio certitudine. Nu mai pricep nimic.

Încerc iar s-o sun pe Juliette. Intră căsuța vocală. Trebuie să vorbesc cu ea. Trebuie să mă duc la Marsilia. Dar, dacă Juliette m-a mințit, ce ar opri-o să mă mintă în continuare? Nu mai e momentul discuțiilor, ci al dovezilor. Am nevoie de fapte, de

lucruri concrete. Intru pe site-ul laboratorului belgian care se ocupă de analizele ADN… Tot nimic. *La naiba la naiba la naiba la naiba!*

Închid librăria mai devreme decât de obicei și-mi pregătesc bagajul pentru Paris. E cea mai bună opțiune pentru a avansa într-un domeniu tangibil. Recuperarea certificatelor noastre de naștere devine o urgență absolută. Apoi o să i le pun tatei în față și n-o să plec de la el până nu obțin o explicație. N-o să se mai poată eschiva, de data asta.

Când ies pe ușă, mă gândesc la Désiré. Și la pod. O clipă, îmi spun că ar putea răsări ceva frumos în toiul acestui haos. Că natura găsește mereu un drum prin beton. Ce îngrozitoare lipsă de gust să-ți dorești câteva frânturi de fericire, când totul în jurul tău e doar moarte, minciună și prefăcătorie! Dar puțin îmi pasă. N-am fost niciodată prea înzestrată în materie de bună-cuviință și n-o să fac progrese tocmai azi.

Așa că mă îndrept spre reprezentația lui Désiré. Apoi o să iau ultimul tren spre Paris, la 20:12.

*

Sala e plină. Publicul, încântat. Stau pe ultimul rând, cu valiza alături.

Reprezentația mă tulbură profund.

Désiré este extraordinar. Reușește să trezească emoțiile unei săli întregi. Spectacolul său nu e unul comic – când a pomenit de *one-man show,* m-am gândit la o sală hohotind de râs, nu mă așteptam la ce văd acum. Își povestește viața pe scenă. Oamenii râd, desigur, dar și plâng, se înfioară. Uneori e dur, alteori exaltant, adesea comic. La sfârșitul scurtei reprezentații – doar o oră, dar bogată în emoții –, îmi croiesc drum spre culise și constat cât de tinere și de frumoase sunt femeile care-l așteaptă pentru un autograf, mai tinere și mai frumoase decât mine. Mă pregătesc să plec, dar el îmi simte mișcarea înainte s-o fac.

— Nici să nu-ți treacă prin cap, Romane. Sunt al tău în cinci minute, să nu-mi tragi clapa, te rog.

Îl aștept. E 19:20. Pot să aștept încă cinci minute. Când vine la mine, remarcă sunetul scos de rotițele valizei.

— Fugi iar, Romane… Pot să știu unde pleci?

— Nu-i vorba de fugă. Trebuie… să plec la Paris. Am niște treburi de rezolvat.

— Sună foarte misterios. N-ai putea… să amâni călătoria? Am aranjat… am aranjat să fiu liber astă-seară. Mă gândeam să te invit la cină. În altă parte decât pe pod.

— Nu.

— Nu… și atât?

Râde. Îmi dau seama de lipsa mea de politețe. Sunt atât de preocupată de evenimentele ce urmează și de mersul pe pavaj, încât am uitat de cea mai elementară politețe.

— Scuză-mă, Désiré, nu sunt o companie prea plăcută astă-seară.

Niciun răspuns. Désiré s-a oprit. Un zâmbet larg îi înflorește pe chip.

— Vin cu tine.

— Mulțumesc, dar nu. Mulțumesc. Mă descurc.

— Permite-mi să te conduc, te rog.

A fost atât de evident că refuzul meu era doar de formă? Credeam că Désiré vrea să mă însoțească până la gara din Avignon, dar în taxi înțeleg că el se referea la Paris. Protestez viguros, de astă dată pe bune.

— Uite ce e, Romane, sunt un cetățean liber într-o țară liberă. Și eu am dreptul să petrec un moment într-un TGV, dacă așa am chef. Mâine e zi de pauză… În plus, o să-ți dezvălui marele meu secret rușinos: sunt înnebunit după sendvișurile de la vagoanele-restaurant. Pentru mine reprezintă culmea gastronomiei franceze.

Râde singur la propriile glume. Eu mă țin tare încă puțin, ca să salvez aparențele, dar cred că o fac zâmbind.

— Ai grijă, Romane, te aud că zâmbești. Și-mi place mult.

Eu și Désiré ne cumpărăm bilete în ultimul minut, locuri separate, dar ce contează, n-o să stăm jos.

În vagonul-restaurant al acestui tren care mă duce spre o nouă dispută cu tata și cu adevăruri pe care aș fi preferat să nu trebuiască niciodată să le înfrunt, ajutată de câteva sticluțe de vin și o salată de plastic ca și recipientul, râd, admir luminile satelor pe lângă care trecem, mă forțez să uit, preț de câteva ore, mizeria pe care am descoperit-o sub smalțul prea neted al existenței mele.

Cu Désiré, totul e de o simplitate dezarmantă. Nu pune nicio întrebare indiscretă despre mine, despre minciunile pe care le-a dibuit, despre motivele plecării mele precipitate la Paris. Îmi spune că avem tot timpul. Are dreptate, cred. Totuși, stând aici în picioare, cu paharul în mână, mă hotărăsc să-i povestesc tot. Nu știu de ce. În fine, ba știu… Pentru că Désiré mi se pare amabil, pentru că nu mai pot să duc toată această povară pe umeri fără să vorbesc despre ea cu nimeni, pentru că am nevoie de un debușeu și el acceptă să joace rolul. Pentru că-mi zâmbește în continuare, în ciuda a toate. Pentru că nu-mi spune mare lucru, dar ceea ce-mi spune înseamnă mult. Pentru că mă încurajează, mă ajută să văd mai clar, bate la porți deschise și forțează altele, închise. Pentru că sunt foarte singură, iar el este aici, deși ar putea fi oriunde altundeva.

Mă clatin când mă conduce până acasă. În fața imobilului meu, mă sărută pe tâmplă, în semn de la revedere. Mă înfior, deși căldura încă domnește în Paris și la această oră târzie.

Trec pragul apartamentului, mă prăbușesc pe canapeaua mea prea nouă și mă pun pe un plâns cu hohote.

Senzația vagă de fericire, paradoxală, indecentă, pe care o simt născându-se la atingerea lui Désiré,

aproape că-mi provoacă rușine. Plâng minute în șir.

În câteva zile, am plâns cât pentru zece ani. Și am trăit cât pentru zece ani. Totul s-a accelerat. Viața, întâlnirile, sentimentele, moartea. E prea mult pentru mine, n-am trăit niciodată cu o asemenea intensitate. Mă mir că mai am lacrimi în stoc.

Îmi vin în fire brusc. Mă gândesc la sora mea, de la care tot n-am vești. Ce și-ar dori Juliette pentru mine? Și-ar dori să trăiesc, cu patimă. Într-atât încât să-mi ceară să trăiesc pentru ea.

În clipa asta precisă, din această noapte pariziană, aș vrea ca mama să fie lângă mine. Aș vrea ca tata să fie lângă mine. Aș vrea ca sora mea să fie lângă mine. Și ca niciunul dintre ei să nu mă fi mințit vreodată.

Ce cumplit cum a dispărut atâta iubire! De fapt, nu există nimic mai efemer ca iubirea. În consecință, trebuie s-o prinzi când apare, așa o să-mi zic de-aici înainte.

18. Vineri

Starea civilă

Vremea e mohorâtă vineri dimineață la Paris. Foarte diferită de ziua precedentă. Cerul e apăsător, norii, joși. Aproape că mi-e frig. Sunt un pic mahmură, dar mă cam îndoiesc că alcoolul e de vină. N-am dormit toată noaptea. În locul unui somn întremător, m-am gândit cu angoasă la ziua ce urmează. Până am fost pe punctul de a-mi pierde mințile.

Problemele mele respiratorii și ipohondria au atins nivelul maxim, făcându-mă să bănuiesc că am ratat diagnosticul. Oare chiar sunt bolnavă? Fizic, vreau să zic. Mintal, există șanse, dar nu sunt eu cel mai potrivit judecător. Cert e că, după ce am stat cu brațele și picioarele goale în acel TGV cu aerul condiționat setat la o temperatură prea scăzută, o tuse ușoară s-a adăugat hiperventilației mele.

Am reflectat mult noaptea trecută. Sunt convinsă că Juliette nu minte. Șocul ei când m-a văzut a fost real, simptomele ei sunt reale. Dacă nu reușesc să vorbesc cu ea până după-amiază, o să mă duc direct la Marsilia. Trebuie să știu. Chiar dacă inima mi se va frânge.

Astă-noapte am luat și decizia de a nu-i impune nimic lui Juliette. Orice-aș afla despre originile noastre, n-o să-i dezvălui decât ce dorește ea să audă. În fond, nu sunt sigură că ea vrea să cunoască adevărul. Minciuna e atât de frumoasă!

O să hotărască singură pentru ea, dar eu hotărăsc pentru mine. Iar mie adevărul îmi este la îndemână. Am ales să risc.

Ies din imobil, încercând în van să-mi ascund cearcănele în spatele ochelarilor de soare.

După câțiva metri, aud vocea lui Désiré. Mă opresc. Mă întorc. Ține în mână o pungă ce seamănă leit cu cele de la brutăria din colț.

— Bună, Romane! Știu cât de importantă este ziua de azi pentru tine. Presupun că n-ai dormit bine. Și mi-am zis că niște dulciuri matinale o să-ți meargă la inimă.

Iar îmi vine să plâng. Cred că nimeni în afară de tata nu mi-a adus vreodată croasanți. Îi mulțumesc cu voce gâtuită.

— Romane, m-am gândit că… că poate ai nevoie de puțin sprijin. Nu vreau să-mi impun prezența, dar să știi că sunt aici, dacă ai nevoie de mine. N-am nimic mai bun de făcut azi, așa că… Scuze, nu vreau să spun că ești un plan de rezervă, nu asta intenționam să zic…

Tăcere. El este jenat, eu sunt jenată, suntem jenați amândoi. Iau inițiativa.

— Am înțeles, Désiré. Nu-ți face griji, sunt obișnuită să nu fiu planul A…

— Romane, chiar n-am vrut…

— Te tachinez, Désiré. Doar nu ai tu monopol asupra glumițelor, nu?

Cum am îndrăznit să spun așa ceva? Mă surprind pe mine însămi zilele astea. Romane cea de dinainte n-ar fi trântit niciodată o asemenea replică. Însă Romane cea de dinainte nu mai există. Încep să râd și Désiré îmi urmează imediat exemplul. Iau un croasant cald și mușc din el. Are dreptate Désiré, viața nu-i nimic altceva. Trebuie să am încredere în instinctul meu măcar o dată. În consecință, las garda jos.

— Ar… ar fi foarte drăguț din partea ta să mă însoțești. Am niște formalități de îndeplinit, după cum știi. Prezența ta e binevenită.

— Perfect. Voi încerca să mă ridic la înălțimea așteptărilor tale, scumpă Romane.

Îmi întinde punga, schițând un soi de reverență, cam la fel cum a făcut cu Paola în librărie. Mereu am considerat că acești croasanți sunt un fel de drog. Mă gândesc la brutăria de la colțul străzii mele și repet întruna sloganul ei liniștitor: „Nimic mai bun decât un croasant ca să simți că trăiești!”

Cred că citatul ăsta deplasat mă liniștește în momentul de față.

Câteva minute mai târziu, mă prezint la Primăria Arondismentului X, Serviciul de stare civilă. Nu, nu am programare. Am nevoie de un certificat de naștere. Nu, nu un extras, o copie integrală. Juliette Delgrange, D-E-L-Grange. Da, aștept, mulțumesc.

Am decis să încep cu Juliette. Mă tem groaznic de ceea ce o să descopăr. Prefer să mai rămân câteva minute fiica tatei.

Când îmi vine rândul, totul se desfășoară foarte rapid. Stau înaintea unui funcționar grăbit, ușor cocoșat, cu privire chiorâșă și dinți galbeni de tutun, ce n-are timp de pierdut cu glumele – nici cu zâmbetele, se pare. Désiré e lângă mine.

— În ce scop?

— O copie integrală a certificatului de naștere.

— Asta am priceput, doamnă. Dar ca să obțineți ce anume?

— Nu înțeleg întrebarea…

Se uită la mine exasperat. Repetă articulând rar, parcă eu aș fi un copil, iar el, profesorul sever. Deschide gura larg, dând la iveală toți dinții, care par să fi reținut jumătate din micul dejun. Îmi înăbuș greața.

— Cine vă cere copia integrală a certificatului de naștere? Îmi închipui că nu vreți s-o înrămați. Trebuie să știu scopul cererii dumneavoastră. Majoritatea oamenilor au nevoie de un extras, dumneavoastră solicitați o copie integrală, procedura îmi impune să știu unde o folosiți.

Mă simt de-a dreptul idioată, omul are dreptate. Nu știu ce să spun, unde ți-ar trebui o copie integrală a certificatului de naștere? N-am nici cea mai vagă idee.

— E… e ceva personal. Am nevoie de ea din motive personale.

— Oh, dar asta, doamnă, nu intră în nicio categorie, îmi pare rău…

Mă pregătesc să-i dau o replică, când intervine Désiré:

— Spune-i, dragă, nu-ți fie rușine! Scuze, domnule, dar am impresia că viitoarea mea soție nu acceptă în totalitate gândul căsătoriei cu un infirm ca mine. Ar fi trebuit să vă explice că ne trebuie pentru căsătorie. Facem nuntă peste șase luni, la mine, în Guadelupa.

Îl privesc perplexă. Désiré s-a pregătit azi-noapte? Sau știa deja că un motiv legitim ca să capeți nenorocita asta de hârtie e căsătoria? În orice caz, tirada lui l-a pus în încurcătură pe omul din fața noastră. Are o grimasă pe care nu știu s-o decodez. Dar dinții lui mă hipnotizează. Am senzația că aș muri de septicemie dacă s-ar repezi și m-ar mușca.

— Ei bine, doamnă, nu trebuie să vă purtați astfel. Nu vă felicit. O căsătorie se clădește pe onestitate. Nevastă-mea vorbește întotdeauna despre mine cu mare mândrie.

Tăcere jenată. Désiré – incredibil – îi servește un „are și de ce!” atât de exagerat, că pare adevărat. Bărbatul cu zâmbet galben își arată întreaga dantură și execută, trăgându-și nasul, câteva operațiuni informatice. Se oprește brusc. Citește ce se afișează pe ecranul lui și-mi aruncă o privire piezișă. Repetă operațiunea de trei ori. Nu știe să-și ascundă surprinderea.

— Doamnă Delgrange, puteți să-mi vorbiți despre părinții dumneavoastră?

E ceva putred aici.

— Păi… Paola și Gabriel Delgrange, locuiesc în Avignon.

— Da, asta știu. Ăăă… vreți să precizați ceva anume despre ei?

— Soția mea – pardon, viitoarea mea soție – a fost adoptată. Și de asta se rușinează, așa că evită s-o spună în gura mare.

— Ah, de acord. Dar să știți, doamnă, că soțul dumneavoastră are dreptate. Nu trebuie să te

rușinezi de orice, altminteri nu ajungi nicăieri în viață. Nevastă-mea îmi spune mereu că cel mai mult la mine îi place…

— Să nu intrăm prea adânc în detalii, vă rog…

Désiré îl întrerupe râzând complice, dând cuvintelor sale o conotație sexuală. Bărbatul începe să râdă gros. Mi-e teamă să nu mă atingă vreun strop de salivă, așa că mă dau ușor înapoi. Însă Désiré a reușit. Omul ne roagă să așteptăm câteva clipe, îmi înapoiază cartea de identitate a lui Juliette, îmi cere să semnez – aici m-am pregătit – și ne spune la revedere, sfătuindu-mă să-mi păstrez cu grijă bărbatul, pe care-l consideră formidabil-în-ciuda-infirmității-lui.

Sunt uluită, dar țin în mâini un act de o importanță crucială.

Când ieșim din primărie, Désiré izbucnește în râs.

— Romane, relația noastră evoluează foarte repede, nu? Iată-ne aproape căsătoriți!

— De unde știai? Despre căsătorie și copia integrală a certificatului?

— Adică de unde din altă parte decât de pe site-ul Primăriei Parisului dedicat chestiunilor administrative? N-a fost prea complicat, chiar dacă softul meu cititor de ecran are o voce sintetică îngrozitoare…

Își bate joc de mine, clar. De lipsa mea de pregătire. Sunt un detectiv de toată jena, fără îndoială. Credeam că intru într-o subcategorie a lui Sherlock Holmes, dar în realitate sunt mai slabă decât sosia beată a lui Miss Marple.

— Și de ce ai zis că sunt adoptată?

— Iartă-mă că m-am amestecat, dar am simțit că o să te încurci în cine știe ce justificare. Mie mi se părea evident că certificatul de naștere nu era unul clasic, altfel nu te-ar fi întrebat despre părinții tăi. Și după tot ce mi-ai explicat ieri despre originile voastre, m-am gândit că omul încremenise cel mai

probabil din cauză că era menționată adopția. Elementar, draga mea Romane.

Afișează un zâmbet larg, triumfător.

Simt cum fața mi se descompune.

În timp ce el vorbea, am citit certificatul de naștere al lui Juliette.

Am aici, sub ochi, adevărul în ceea ce o privește.

Mă gândesc la reacția ei când va afla, și-mi dau lacrimile. *Numai dacă ea dorește să știe, Romane, tine minte. Nu trebuie să-i impui nimic.*

Patru decenii de minciuni se etalează în litere scrise de mână sub ochii mei încețoșați. Désiré îmi sesizează tulburarea și se apropie. Îmi cere să-i citesc ce am aflat.

Juliette, sora mea.

Născută pe 1 ianuarie 1976.

Adoptată de Paola și Gabriel Delgrange pe data de 14 mai 1976.

Iată cuvântul, asociat cu doi oameni care o iubesc atât de mult de 39 de ani, încât n-au putut să-i dezvăluie adevărul. Simt ranchiună față de ei, îi detest că i-au făcut asta. Îi detest pentru tot ce vor distruge în inima ei, în viața ei. Cum să mai ai încredere în cineva când ai fost înșelat de persoanele care contează cel mai mult pentru tine?

Încerc să înțeleg. Să ghicesc. Să-mi imaginez. Deznădejdea Paolei că nu-i putea dărui un copil lui Gabriel. Bucuria când Juliette a intrat în viața lor. O fetiță perfect sănătoasă. Atât de mică, încât nu va avea nicio amintire din cele câteva luni petrecute fără ei. O fetiță care, crescând – culmea fericirii – seamănă vag cu Gabriel. Decizia lor de a schimba orașul, vecinii. De a o lua de la capăt, în trei. Copilul e al lor. Nimeni nu li-l va lua. De ce să-i frângă inimioara, de ce să-și frângă propriile inimi pline de durere după ce au așteptat atâta vreme un copil care n-o să vină niciodată, când soluția e la îndemână? O mică minciună. La fel de simplă ca zâmbetul Paolei din fotografiile vechi, în care își mângâie pântecul rotund, în care se bucură de o

sarcină de câteva ore, atât de naturală, atât de adevărată, că ar fi vrut-o fără sfârșit. O simplă minciună și-atât. Va fi suficient ca, în rarele ocazii când sunt solicitate documente oficiale, să se ocupe ei de asta în locul lui Juliette.

Gabriel și Paola Delgrange nu sunt părinții lui Juliette.

Deci nu sunt nici ai mei.

Nu știu dacă jelesc suferințele lui Juliette sau pe-ale mele. Posibilitatea de a avea o mamă, posibilitate care se îndepărtează în mod brutal. În mod crud.

Cine suntem noi două?

Descoperirea referitoare la Juliette îmi reactivează sentimentul că trebuie să aflu urgent adevărul despre mine.

Désiré îmi propune să facem un popas, să bem un pahar cu apă, o bere, o tărie, orice, numai să mă destind, *să-mi împrospătez forțele* – îmi plac expresiile lui atât de desuete, că ar putea fi ale mele. Refuz, mă obligă totuși să fac niște exerciții de respirație, întinsă pe o bancă. Încerc să-mi golesc mintea concomitent cu plămânii, nu prea reușesc, dar reglez până la urmă ceea ce poate fi reglat.

În timp ce eu îmi vin în fire, Désiré își expune întreaga știință despre serviciile de stare civilă, dobândită peste noapte. Mă agasează, dar trebuie să recunosc că este destul de util ce-mi povestește el. Enumeră toate actele pe care le pot obține prezentând doar cartea de identitate: certificatul meu de naștere, al fiecărui părinte și certificatul lor de căsătorie…

— Mulțumesc, Désiré. Cred însă că mi-ar fi fost mai folositor cursul tău excepțional înaintea primei noastre vizite la primărie.

— Te-am scos din încurcătură, Romane, și asta-i tot ce găsești să-mi spui… nu ești cam arogantă?

Cred că are dreptate, dar mă mulțumesc să schițez un zâmbet. N-am nici timp, nici chef să fiu

delicată.

Intrăm cu pas hotărât într-o altă primărie de arondisment, XIX, situată chiar vizavi de parcul Buttes-Chaumont. O clădire pe care o știu splendidă, cu coloane, arcade și statui alegorice. Dar nu văd nimic. Nu sunt aici ca turist.

Starea civilă. Certificate de naștere. Al meu și ale părinților mei. Și certificatul de căsătorie al părinților. Da, toate. Aștept, mulțumesc.

De astă dată, avem în față o persoană fermecătoare, care mă face să mă gândesc la cântăreața Nana Mouskouri, poate din cauza formei ochelarilor.

— Am venit pentru lucruri foarte simple. Tata a avut de suferit de pe urma unor probleme cu apa, și-a pierdut toate actele, așa că m-a rugat să recuperez certificatul lui de naștere, al mamei și certificatul lor de căsătorie.

— Vai, ce groaznic! Îmi pare rău pentru tatăl dumneavoastră, sper că e bine.

— Da, groaznic. Dar el e bine. Își revine. În fond, erau doar niște obiecte. Mulțumesc pentru grijă, doamnă.

După câteva căutări și hârtii scoase la imprimantă, Nana Mouskouri îmi întinde un plic conținând toată viața părinților mei rezumată în trei acte. Pare net mai cooperantă decât colegul ei. Strâng plicul sfânt la piept cu febrilitate. Prind curaj. Trec la etapa următoare.

— Am venit și pentru un alt act, tot o chestie simplă. Certificatul meu de naștere. O copie integrală. Pentru căsătoria noastră. Viitoare.

Îi arunc o privire lui Désiré, care arborează cel mai convingător zâmbet al lui.

— Extraordinar, felicitările mele!

— Mulțumesc, mulțumesc foarte mult.

Suntem deja obișnuiți cu asta, dar nu ne dăm de gol. Mă destind pe cât posibil. Nana Mouskouri ne întreabă la ce primărie se va desfășura ceremonia, Désiré răspunde că ne căsătorim la Morne-à-l'Eau,

în Guadelupa, și începe să descrie atracțiile pitorești, dar funcționara cea amabilă nu-și ia ochii de la ecranul computerului, limitându-se la câteva zâmbete politicoase.

Nu ne pune nicio întrebare.

Désiré se întoarce spre mine. Citesc o ușoare crispare pe fața lui.

De ce nu ne întreabă nimic?

— Gata, s-a rezolvat. Am trimis prin internet copia integrală după certificatul dumneavoastră de naștere la primăria care va găzdui ceremonia. Nu mai aveți nimic de făcut în ceea ce vă privește, totul e în regulă. Încă o dată vă urez multă fericire și o zi bună, domnule și doamnă.

Rămânem ca trăsniți. Nana Mouskouri se uită fix la noi, cu un zâmbet care înseamnă: „Cred că ne-am spus totul, puteți să vă pregătiți de plecare…” însă noi nu ne clintim. Ea ni se adresează iar:

— S-a întâmplat ceva?

— Păi… mă așteptam să-mi dați copia după certificat ca s-o pot transmite… și ca să am și eu un exemplar, în caz că mi-ar fi cerută și altundeva.

Interlocutoarea mea râde.

— Vă asigur, doamnă, scuzați, domnișoară, că nimeni n-o să vă ceară o copie integrală a certificatului de naștere. În zilele noastre, totul e informatizat, practic nimic nu mai circulă scris pe hârtie, se evită multe bătăi de cap. Chiar și în dosarele de succesiune, noi trimitem totul pe e-mail notarilor. E mult mai simplu pentru toată lumea!

Sunt stupefiată. Simt crescând în mine o furie mută. *Respiră, Romane, respiră. Dar nu scoate punga de hârtie, pentru Dumnezeu!* Désiré a amuțit și el. Trebuie să iau inițiativa.

— Dar colegul dumneavoastră de la Primăria Arondismentului X…

Mă opresc brusc. Doar n-o să-i spun că acum o oră am solicitat alt certificat de naștere la o altă primărie.

— Colegul meu de la Primăria Arondismentului X?

— Da… a fost… foarte înțelegător cu soțul meu. Viitor soț. Ne-a dat fără probleme copia pe hârtie a certificatului de naștere al viitorului meu soț.

— Scuzați-mă, dar credeam că domnul s-a născut în Guadelupa, la Morne-à-l'Eau, nu?

Tăcere. Funcționara mă privește, așteaptă. Trebuie să acționez. Acum.

— Ce…? Doamnă! Ce faceți? Întoarceți-vă imediat la locul dumneavoastră, nu aveți ce căuta aici! Doamnă! Opriți-vă, ce…? Paza!

Îl înhață pe Désiré de mânecă și, alergând, îl târăsc după mine spre ieșirea din primărie. Știu că-i o cruzime să-i fac așa ceva, aproape că se împiedică de trei ori, dar îl sprijin și reușim să scăpăm.

Fugim cât de tare putem, intrând adânc în parcul Buttes-Chaumont. Parcul în care tata a lucrat o viață. Un loc ce mă liniștește, în care am reperele mele. De aceea am și ales primăria de aici. Într-o lume ce se clatină, îți trebuie niște crengi de care să te agăți, altfel cum să nu dispari? Désiré nu-mi pune nicio întrebare. Doar repetă chicotind că, hotărât lucru, sunt incredibilă. Presupun că a înțeles ce am făcut.

Am fotografia cu ecranul computerului Nanei Mouskouri.

Sper să nu fie neclară.

Ne așezăm pe iarba ușor umedă. Parcul este pustiu în această dimineață cenușie. Désiré mă întreabă dacă vreau să fiu singură, îi răspund că nu, sub nicio formă. Sunt teribil de speriată.

Scot smartphone-ul. Imaginea se afișează.

Inspir profund și reține aerul în plămâni.

Studiez elementele esențiale și, o secundă, cred că lumea mea rămâne stabilă. Dau aerul afară. Respir, în sfârșit.

Depărtez degetele ca să măresc o porțiune din imagine. Cred că știu ce urmează să citesc.

Dar nu știu nimic. N-am știut niciodată nimic.

Mă uit mai atent. Tresar.

Știam că, pe acest fluviu necunoscut, barca mea șubredă poate să ia apă. Eram pregătită. Îmi închipuisem o spărtură largă, în mai multe locuri posibile.

Dar nu-mi închipuisem reciful ăsta.

Deschid plicul și parcurg cele trei documente oficiale. Unul dintre ele mă pocnește în moalele capului.

Durerea e fulgerătoare.

Barca mea e pe cale să se scufunde. Și eu odată cu ea.

19. Vineri

Să-ți pierzi rădăcinile

Oare e posibil ca toate astea să nu fie adevărate?

Ar fi putut cineva să falsifice documentele, chiar în sânul administrației? Ce mai contează o minciună… totuși este puțin probabil.

Ce am citit în aceste acte oficiale e teribil de clar.

Precizări dure, aspre. Nemiloase.

Mama n-a murit când aveam un an, cum mi-a explicat tata mereu. A murit în ziua când m-am născut.

Iată miezul tornadei!

Tot ce știam despre viața mea a fost șters de pe hartă.

Ce s-a întâmplat în ziua aia?

Ce-ai făcut, *tată?*

Tata. Care era medic la 1 ianuarie 1976, scrie negru pe alb în captura de ecran a certificatului meu de naștere. Tata, care n-a fost totuși niciodată medic. Tata, care era așa de mândru că eu sunt primul medic din familie.

Tata, acest necunoscut. Care a mințit în legătură cu orice, dintotdeauna.

Oare m-a mințit și în privința sentimentelor sale?

Ce însemn eu cu adevărat pentru el? O jucărie de care puțin îi pasă, pe care o manipulează după bunul plac? Poate regretă că nu m-a abandonat și pe mine…

Fiindcă din lectura documentelor înțeleg următoarele: pe 1 ianuarie 1976, mama naște două fete și moare. Probabil, aducându-ne pe lume. Ce oroare! Ce imagine atroce!

În momentul respectiv, tata e prezent? Evident că da. Era medic pe atunci, nu se poate să fi ignorat gravitatea situației. Nu mai cred în furtul unui copil la maternitate. Tata a mințit ca să nu aibă nimic să-și reproșeze.

Singura posibilitate rămasă e că, în ziua aceea, tata a decis cu bună-știință s-o păstreze doar pe una dintre noi. Pe mine.

Dumnezeule!

De ce, tată? Și cum ai ales? Juliette nu era destul de drăguță? Țipetele ei erau prea puternice, deja mult mai distincte decât ale mele? Sau a fost hazardul? Ai aruncat zarul, ai jucat viețile noastre trăgând la sorți?

Ceea ce înțeleg mă dezgustă.

Orice-ai spune, nimic nu-ți va scuza niciodată gestul. Abandonarea lui Juliette, fiica ta. Și tăcerea ta încăpățânată.

Cred că Désiré îmi pune o întrebare, dar nu-l ascult.

Nu mai ascult.

E un coșmar. O să mă trezesc și totul o să reintre în normal. Închid ochii, îi deschid. Désiré mă privește complet derutat. Acum mă aflu în viața adevărată. Sau falsă. În minciună. Viața mea, în orice caz.

Lacrimile se transformă în furie. Tăcută. Inima mi se usucă. Mă ridic și vomit chiar peste un strat de flori din parcul pe care-l iubesc atât de mult. Sper că știi stratul ăsta de flori, tată. Sper că l-ai întreținut ca pe secretele peste care îmi vărs toată ura acum, în această dimineață de iulie.

Plănuisem să mă văd cu tata azi, să-l forțez să vorbească. Mai mult decât oricând, sunt gata să mă lupt cu el.

Désiré încearcă să mă calmeze. Să domolească furia ce clocotește în mine. Mă oprește, îmi spune că poate nu-i momentul să mă duc la tata, că trebuie să aștept până mă mai liniștesc. Urlu la el să se care dracului, îi zic că n-am nevoie de el, că n-am nevoie de nimeni, că mă încurcă, mă ține pe loc. A vrut să fie un debușeu, l-am servit. Îmi regret instantaneu cuvintele, îmi cer scuze umil, dar el se îndepărtează deja. Îl urmăresc, dar nu se întoarce spre mine. L-am gonit și pe el. Ca pe toți ceilalți.

Sunt singură din nou. În fond, mereu am fost singură. Și așa voi fi mereu.

Ajung acasă la tata complet ieșită din minți.

Nu mă obosesc nici să apăs pe sonerie, nici să ciocăn. Intru și îl strig. Sunt doar urlete și furie. Fac turul apartamentului, dar trebuie să mă plec în fața evidenței. El nu-i aici. Toate lucrurile sunt atât de frumos aranjate, încât simt că înnebunesc. Am nevoie să sparg ceva, să stric această ordine. Înșfac fotografia cu ramă aurie, fotografia cu noi trei laolaltă. O familie prea apropiată de perfecțiune ca să fie adevărată. Vreau să distrug fotografia asta, dar știu că n-o să pot. Plâng. Mă așez în fotoliul preferat al tatei, cel de lângă fereastră, în care citea, în care plângea uitându-se la fotografia cu mama, cu el și cu mine, așezată pe măsuța joasă din fața lui. Privesc prin ochii săi acum. Suntem frumoși toți trei în poza îngălbenită. Am fi meritat să fim fericiți. Câtă durere înseamnă aceste vieți, aceste morți, aceste minciuni! Scot fotografia din ramă și o studiez atent. Stau în brațele tatei, mama e alături, cu privirea puțin pierdută. Mereu am crezut că pur și simplu nu se uita spre obiectiv. Adevărul e cu totul altul.

Mă întreb unde poate fi tata. Are totuși micile lui tabieturi. Când e la Paris, își dedică dimineața de vineri gimnasticii, la el în living. Deschid frigiderul. Gol. Unde e tata? Trebuie să-l văd. Aici, acum. Îndes fotografia de familie – chiar și cuvântul îmi face greață – în geantă, inspir adânc, mă ridic și închid ușa apartamentului după mine, fără să mă uit înapoi.

Înainte să părăsesc imobilul, deschid cutia de scrisori și constat că a fost ridicată corespondența. Deci tata nu poate fi departe sau nu a plecat de mult. Trebuie să-l văd, nu suport să nu-l văd. În stradă, mă așez pe o bancă și duc punga de hârtie la gură. Încerc să-mi reglez respirația, să mă calmez înainte să-l sun. Să nu permit violenței ce mocnește de mult în mine să-mi răzbată din voce.

Când mă simt pregătită, îl sun pe mobil. O dată, de două ori, de trei ori. Îi las un mesaj vocal, îi explic calm că mi-am schimbat numărul de telefon, îi indic cum să mă găsească. Îi trimit și un SMS.

Sună-mă, tată, te rog, sună-mă!

Nici după o oră nu am vreo veste.

Am decis să mă întorc la mine acasă, să-mi iau bagajul, apoi s-o șterg la Marsilia. La Juliette.

Tocmai mă pregătesc să ies când telefonul sună în sfârșit. Mă reped la mobil crezând că e un apel de la tata.

Nu e de la el.

E ceva mult mai rău.

III. ORELE

20. Vineri

Ireversibilul

Pe ecran e afișat numărul de la secția de pneumologie a spitalului Nord – pe care l-am învățat pe de rost. Preventiv, mă așez înainte să răspund. Această zi e deja prea bogată în emoții și faptul că nu Juliette mă sună, ci spitalul, îmi accelerează brusc ritmul cardiac. Spatele mi se acoperă cu o peliculă fină de sudoare rece.

E o asistentă medicală. Care se ocupă de dosarul surorii mele.

Da, sunt Laurence Delgrange.

Asistenta mă întreabă dacă pot veni urgent la spital.

Pământul se cască sub picioarele mele.

Ce s-a întâmplat?

Nu mi se poate comunica nimic la telefon. Șeful de secție dorește să mă vadă.

— Nu am cum să ajung mai devreme de patru-cinci ore, e bine?

— Faceți tot posibilul, doamnă. Mulțumesc, doamnă, pe curând. Curaj!

Dumnezeule, persoana cu care am vorbit mi-a urat curaj. Ce se petrece? Nu există o mie de posibilități.

Mă ia tremuratul. Nu mă țin picioarele, mă las în genunchi pe podeaua apartamentului meu, cu telefonul între picioare. Rămân așa, încremenită, privind în gol. Minute în șir. Mă sufoc. Și abia ce redusesem consumul de pungi de hârtie la începutul săptămânii. Dar iată că ele revin în forță în această după-amiază infectă.

Comand un taxi, apoi iau TGV-ul pentru care nu am rezervare, un controlor recalcitrant mă admonestează, refuz să plătesc amenda și sunt pe punctul de a fi dusă la postul de poliție, dar izbucnesc într-un plâns cu hohote și suferința mea

dezamorsează orice tentativă de a fi pedepsită cu închisoarea.

Urmează alt taxi, Marsilia văzută prin geamuri fumurii, un șofer derutat de această pasageră care se smiorcăie tot drumul și-i consumă cutia cu șervețele de hârtie, intrarea în spital, secția de pneumologie, așteptarea.

Nu aștept mult. O tânără adorabilă, la fel de roșcată ca Juliette și ca mine – dar mult mai drăguță – mă roagă s-o însoțesc. Sunt condusă într-o sală pe care o cunosc bine. Dacă mă aflu aici, în această încăpere, nu e semn bun, sunt sigură. Veștile pozitive sunt date pe holuri, în saloane. Două persoane se apropie și-mi vorbesc cu blândețe. Înțeleg prea bine ce-mi explică. Nu mi se cere să-mi dovedesc identitatea, asemănarea este evidentă.

Ca soră a lui Juliette Delgrange, trebuie să aflu că starea ei s-a agravat brusc. Juliette se confruntă cu o exacerbare acută a unei fibroze pulmonare idiopatice.

Despre ce tot vorbesc ei? Potrivit ultimelor informații, suspectau un cancer. Nu fibroză. Trebuie să fie o greșeală. Sigur se înșală.

— E adevărat că bănuiam, între alte afecțiuni, un cancer. Rar o fibroză începe cu o exacerbare acută. Dar se întâmplă… E și cazul surorii dumneavoastră. Ne pare foarte rău, doamnă Delgrange.

Vocea mi se gâtuie. Le cer să nu-mi mai spună că le pare rău, ei îmi răspund că le pare rău, apoi se scuză iar, folosind altă formulă. Stăvilesc valul care-mi îneacă ochii, corpul, inima. Reușesc până la urmă să formulez o întrebare. De ce nu m-au sunat mai devreme?

— Câtă vreme pacienta era în stare să o facă, trebuia să decidă singură. I s-a sugerat insistent… se pare că n-a făcut-o.

Juliette a fost transferată la Reanimare în cursul dimineții. Fiind desemnată „persoană de

încredere”, spitalul m-a contactat imediat ce a sosit șeful de secție.

Dumnezeule! Dumnezeule! Dumnezeule! Dumnezeule!

E un împuțit de coșmar, unul adevărat de data asta.

Nu-i bine. Nu-i deloc bine. Plâng în hohote.

Juliette suferă de fibroză pulmonară idiopatică.

O boală înspăimântătoare, care afectează țesuturile fragile ale plămânilor. La fiecare dintre noi, acestea permit mișcări automate, nedureroase ale cutiei toracice. O respirație normală. În cazul unui bolnav, respectivele țesuturi devin treptat fibroase, rigide. Pe măsură ce cicatricile se extind, respirația devine din ce în ce mai dificilă.

Simptomele lui Juliette corespund, medicii au dreptate. Dar pot să corespundă cu multe alte lucruri… Sunt siguri de diagnostic? Nu 100%, medicina nu e infailibilă, însă toate celelalte cauze posibile au fost eliminate în ultimele zile.

Boala asta e o mizerie nenorocită. O mizerie a cărei cauză rămâne necunoscută – de aici și termenul „idiopatic”.

O boală rară, desigur, dar care afectează circa 100.000 de persoane în Europa.

O boală al cărei nume e greu de rostit.

Și mai ales, mai ales o boală incurabilă.

În prezent, nu există niciun tratament eficient. Țesutul fibros nu mai redevine niciodată normal. Leziunile sunt ireversibile. Pronosticul e sumbru. Jumătate dintre bolnavi decedează în mai puțin de trei ani. Știu toate astea fiindcă m-am confruntat cu un caz acum șase ani. Unul dintre pacienții mei era atins de fibroză. A murit.

Atmosfera devine irespirabilă. Gâfâi tot mai tare. Trebuie să mă calmez, dar nu reușesc. Suspinele îmi declanșează cea mai mare criză de hiperventilație pe care corpul meu trebuie s-o îndure. Mi se pare că-i văd pe medici intrând în

panică, agitându-se, dar nu sunt sigură, totul se începe să.

Creierul meu are nevoie de aer, altfel o să mor și eu.

Trebuie să se protejeze, să ia o pauză ca să se reoxigeneze.

Îmi pierd cunoștința, știu.

Acum.

*

Mă trezesc întinsă pe un pat de spital.

Îmi amintesc treptat tot ce mi s-a spus, dar nu mai plâng. Criza, se pare, mi-a secat lacrimile.

Mă gândesc la Marie, la Paola, la Gabriel, la Raphaël, la persoanele care țin la Juliette și care habar n-au de nimic. La toate aceste persoane cărora eu trebuie să le prezint situația, deși ele nici nu mă cunosc. Eu o să le produc suferință tuturor acestor oameni. Juliette a fost nedreaptă cu mine. Ea ar fi trebuit să discute cu ei în timp util. S-a debarasat de responsabilitate. Aruncând-o asupra mea. N-am făcut nimic să merit asta. Nimic altceva decât să-mi iubesc sora câteva zile.

Mă gândesc o clipă că, fără îndoială, ar fi fost mai bine pentru mine să nu-mi fi cunoscut sora. Dacă nu știi că iubești, ești protejat de suferință. Să ignori ca să nu clachezi. Scutur din cap și alung acest gând inutil, nesănătos. Și fals. Complet fals. Știu bine că, dacă aș avea de ales, aș prefera să mor decât să nu-mi fi cunoscut sora.

Juliette, sunt atât de fericită că te-am întâlnit, fie și doar pentru câteva zile! Sunt atât de fericită că te-am iubit!

Când pot să stau iar în picioare, mi se spune că-mi pot vedea sora, dar că ea nu va fi în stare să-mi răspundă. Nici nu sunt siguri că mă poate auzi. Ezit îndelung, dar în final nu mă duc la ea. Nu pot. Nu vreau s-o văd așa. Prefer să păstrez în memorie

imaginile frumoase de duminică, de luni. Mi se par deopotrivă foarte îndepărtate și apropiate.

Pe drumul de întoarcere în Avignon, impresia mea e că am creierul gol, ca un ghem de vată. Că se pregătește să înfrunte ce-i mai rău. Mi-au urat curaj, o să am nevoie.

*

E trecut de ora 23:00 când intru în apartamentul lui Juliette. Îmi torn un pahar de vin – e prima oară în viața mea când beau alcool singură, orice are un început.

Încerc să ascult de glasul rațiunii: da, Juliette poate să moară. Dar poate și să trăiască.

Există o soluție. O speranță. Una singură. Grefa pulmonară.

O speranță care depinde de moartea cerebrală a altor persoane, ce ironie dureroasă a sorții. O speranță plină de incertitudini, căci nu sunt suficienți plămâni disponibili. Și când unii sunt declarați transplantabili, nu sunt neapărat compatibili, morfologic și genetic, cu pacientul care are nevoie de ei cel mai urgent. Să mori pe lista de așteptare, în cursul grefei sau ca urmare a respingerii organului transplantat, toate acestea rămân o sordidă realitate.

Echipa medicală a plasat-o pe Juliette ca „superurgență” pe lista persoanelor în așteptarea unei grefe pulmonare. Cunosc termenul oficial. Am crezut întotdeauna că asta conferă un aspect de luptă cosmică unei situații dintre cele mai dramatice. Am crezut întotdeauna că le oferă puțină alinare familiilor, le liniștește în privința îngrijirilor pe care le primește persoana dragă lor. Și constat acum, la ceas de restriște, că nu înseamnă nimic.

Îmi revin brusc. Un cuvânt îmi răsună în minte.

Un cuvânt care poate să schimbe tot.

Aici, în livingul lui Juliette, cu smartphone-ul în mână, folosesc motorul de căutare, deschid o

pagină, apoi alta. Îmi introduc datele de identificare. Tremur. Sper.

Tresar, scap o înjurătură din anii ’60.

Un icon verde licărește.

Mă aplec, încordată toată, deasupra ecranului.

E un pic mai devreme decât termenul prevăzut, dar ne aflăm în toiul verii, cererea e scăzută, cu siguranță.

Rezultatele sunt disponibile.

Se afișează un singur document. Viețile noastre reduse la câteva rânduri.

Privirea mi se împăienjenește, apoi lacrimile se revarsă. Totul e aici.

Soluția e sub ochii mei.

Rezumată într-un cuvânt: genetică.

Singurul, unicul adult în mod cert compatibil genetic cu Juliette sunt eu. Geamăna ei.

Evident, nu mă aflu în stare de moarte cerebrală. Însă țin în mâini viața surorii mele.

21. Vineri

Viață și moarte

Aș putea să-i înapoiez lui Juliette locul ce i-a fost furat.

Aș putea să-mi dau viața pentru Juliette.

Aș putea s-o salvez.

Juliette voia să-i iau locul în viață. În realitate, aș putea să-i iau locul în moarte, eu, care am trăit cu tatăl nostru adevărat toți acești ani.

Oare chiar e posibil? N-ar trebui ca eu să mă sacrific, iar o problemă de ordin tehnic sau etic să zădărnicească planul. Am muri atunci amândouă și toate astea nu vor fi folosit la nimic.

Gândește, Romane, gândește!

Cunosc procesul pe care-l impune o grefă, am urmărit așteptarea, apoi convalescența a trei dintre pacienții mei. Intru pe site-ul Agenției de Biomedicină ca să verific dacă informațiile mele mai sunt valabile. Sunt.

Pentru ca intenția mea de a-mi dona organele să fie luată în considerare, trebuie neapărat să nu planeze nicio îndoială asupra sinuciderii mele, în caz contrar s-ar deschide o anchetă ce ar duce la pierderea unui timp prețios. Se impune deci să las o scrisoare fără echivoc și să fac în așa fel încât să fiu văzută intrând singură în ultima mea reședință. În plus, nu trebuie să se descopere nicio legătură de rudenie între mine și Juliette. În Franța, donarea de organe e anonimă. Familiile donatorilor și ale primitorilor nu cunosc identitatea celeilalte părți. Sacrificiul meu ar trece greu de barierele comitetelor de etică dacă s-ar dovedi că Juliette e sora mea. Pentru spital, pe sora lui Juliette o cheamă Laurence Delgrange – numele pe care l-a inventat Juliette când m-a desemnat „persoană de încredere”. Pentru autorități, Juliette e copil unic.

Când corpul meu va fi găsit, voi avea în buzunar cardul de donator de organe și cartea de identitate. Pe documentul emis în 1992, apare o adolescentă cu păr negru și nas prea lat, care nu seamănă câtuși de puțin cu Juliette Delgrange de azi. Dat fiind modul meu de viață, orice alte cercetări (pașaport, carte de identitate mai recentă, postări pe internet) se vor dovedi, bineînțeles, inutile.

În schimb, nu trebuie să-mi poată fi recunoscută fața. O să am grijă. Nu va fi o problemă. Acum cinci ani, tata, care s-a temut mereu să nu fiu atacată, mi-a oferit câteva ședințe de antrenament la tir și un pistol. Paranoia lui îmi va servi în sfârșit la ceva, în ultimele clipe ale vieții mele.

Mâine, la prima oră, mă voi duce să iau arma din apartamentul meu de la Paris.

Noaptea următoare, voi închiria o cameră de hotel la doi pași de spitalul Nord. Voi suna la serviciul de urgență, voi aștepta câteva minute și, când voi auzi pașii pompierilor pe hol, îmi voi pune capăt zilelor. Eficient. Știu exact cum să procedez ca să-mi protejez plămânii. Și să-i ofer lui Juliette.

În felul acesta, vor găsi o femeie fără nicio legătură cu Juliette Delgrange, cu compatibilitate histologică perfectă – analizele vor pune în evidență doar compatibilitatea, nu și rudenia – și având niște plămâni formidabili: n-am fumat niciodată, iar hiperventilația mea e pur psihologică, toate analizele din lume au dovedit-o. O persoană cu o greutate comparabilă, decedată la mai puțin de un kilometru de spitalul Nord. Un noroc chior pentru pacienta plasată ca „superurgență” pe lista de așteptare.

Evident, s-ar putea ca grefa să nu fie acceptată, dar ținând cont că plămânii sunt identici cu ai primitorului, posibilitatea unei respingeri ar fi extrem de scăzută, nu mă îndoiesc. Juliette va avea toate șansele să-și revină. Și-ar continua viața alături de cei dragi. Marie va fi fericită, Paola și Gabriel vor fi fericiți…

Eu, care n-am reușit nimic în viață, am încă puterea să reușesc în moarte.

S-o fac frumoasă, generoasă, utilă.

Tata va pierde o fiică, dar va câștiga o alta.

Mult mai bună decât cealaltă.

Mult mai aptă pentru fericire.

Oare?

Copilăria

E greu să fii tată. E greu să-ți crești singur copilul.

Am făcut tot posibilul, Romane.

De când te-ai născut, m-am temut de un singur lucru: să nu ți se întâmple ceva. Să nu mori. Să nu mă părăsești și tu. Așa că m-am străduit să reduc riscurile.

Mai întâi, îndepărtând-o pe sora ta. Apoi protejându-te oricât ar costa.

Sunt conștient că în cazul meu nu era vorba doar de simple măsuri de precauție. Deveneam anxios la ideea de a te lăsa să dormi singură, de a te lăsa să mergi, să experimentezi tu însăți. Mereu mi-a venit extrem de greu să le permit altor adulți să te supravegheze. În viață nu poți conta decât pe tine, am învățat asta cu prețul suferinței.

Spitalul era sinonim cu gărzile, cu munca de noapte. Cum să te las să dormi departe de mine? O abandonasem pe Marie, mama ta, în prima zi din 1976 și abandonul se dovedise fatal. Nu mă puteam hotărî să mă despart de tine nici măcar o noapte. Eu eram cel mai în măsură să te protejez. Singurul, unicul în măsură. Cel care dorea mai mult decât orice ca tu să fii fericită, care te punea mai presus de toate, chiar și de propria lui existență.

În consecință, ca să veghez cât mai bine asupra ta, m-am gândit să lucrez pe cont propriu. Să-mi exercit meseria la un cabinet. Dar indiferent ce făceam, imaginile cu Marie întinsă în patul rece îmi reveneau continuu în minte. La vederea pansamentelor, a sângelui, aproape că leșinam. Am considerat că e o problemă trecătoare, însă viața mi-a devenit insuportabilă. La 1 ianuarie anul următor, am decis să întorc definitiv pagina. Să-mi schimb viața, meseria. Am ales o muncă liniștită, departe de gemete și de durere, care să-mi lase timp să te cresc, să te iubesc. Plănuisem să petrec

așa câteva luni, dar am păzit parcul Buttes-Chaumont 35 de ani fericiți. Mi-a plăcut această viață. Desigur, salariul nu mai era același, dar ceea ce am câștigat ca seninătate, odihnă, timp disponibil pentru tine, iubirea mea, a fost inestimabil.

Ne-am mutat, ne-am apropiat de acest cartier popular în care lucram. Am hotărât să modific tot, să aduc iar frumusețea în viețile noastre, în povestea noastră. Am decis să nu-ți dezvălui niciodată trecutul. Să te țin departe de rănile mele din copilărie. De rănile mele ca adult. Nu puteam, nu mai puteam să vorbesc despre ce se petrecuse cu adevărat în ziua nașterii tale. Nu puteam, nu mai puteam să vorbesc despre gesturile și moartea celei pe care o iubeam dincolo de rațiune. Fierbeam la foc mic gândindu-mă că o părăsisem pe Juliette, a cărei față plângând sub pătură mă bântuia seară de seară înainte să adorm. Nu puteam, nu mai puteam să retrăiesc toate astea, nici măcar să le redau în cuvinte. Ar fi răscolit prea multe dureri.

Voiam să păstrezi despre Marie imaginea femeii radioase care a fost. Să știi că te-a iubit mai presus de orice. Voiam să rămână vie în inima ta, ca și în a mea. Din păcate, decesul ei era singurul lucru pe care nu l-aș fi putut schimba niciodată, oricât mi-aș fi dorit eu să-l șterg cu un gest. Așa că am reinventat moartea mamei tale. Mi-am imaginat un an cu ea. Un an cu noi trei, cu o fotografie frumoasă, cu întâmplări vesele și cu bucurii. Apoi am inventat o plimbare în familie, o zi a sacrificiului plină de lumină, de curaj. Am vrut să fac din Marie eroina care ar fi meritat să fie. Gata să riște totul din dragoste pentru tine, fiica ei. Fără țipete, fără lacrimi, fără suferință. Doar o moarte eroică, un șoc scurt, absolut, aproape frumos. Ca să te salveze.

Când a venit momentul să mergi la școală, mi s-a rupt inima. N-aveam de ales, bineînțeles.

Creșteai, trebuia să te las să evoluezi, să-ți trăiești viața de copil. Număram orele care mă despărțeau de așa-numita (impropriu) „oră a mămicilor”[5]. Ce infamie această expresie pentru puștii care nu mai au mamă! Ce angoasă pentru mine să nu mai fii mereu sub ochii mei!

A trebuit să te învăț să te blindezi, să te imunizezi. Un copil avertizat face cât o mie. Ți-am înșirat cele mai mari grozăvii care i s-ar putea întâmpla unei fetițe, unei adolescente, unei tinere. Ca să nu ai încredere ușor, ca să-ți construiești o carapace solidă, să reflectezi la consecințele faptelor tale înainte de a întreprinde orice. Ți-am transmis toate temerile mele, sunt conștient de asta. Nu puteam face altfel. Trebuia să devii de neînvins, de neatins. Ți-am transmis voința neclintită de a te apăra și cele mai bune metode de a reuși, indiferent de împrejurări. Dar ți-am și alimentat de la cea mai fragedă vârstă tot ce te stânjenește azi. O oarecare paranoia, care pe atunci mi se părea sănătoasă, necesară.

În 1985, episodul gleznei fracturate a jucat un rol de bază pentru orientarea ta profesională. Când învățătoarea ta de la clasa a IV-a m-a sunat, am simțit o durere irațională. Când i-am auzit vocea în receptor, am crezut că o să mă anunțe că ai murit. Acest telefon mi-a reînviat suferința pierderii, mi-a redeschis rănile mutilărilor din trecut. Am înțeles repede că nu era ceva grav, dar m-am pierdut cu firea. Am știut că-mi va fi imposibil să mai veghez asupra ta 24 de ore din 24, că o să dobândești tot mai multă autonomie și că în curând n-o să te mai pot ține într-o colivie.

În acel moment am decis să devii medic. Să ai meseria pe care eu nu mai puteam s-o practic.

Trebuia să fac în așa fel încât să-ți cunoști corpul perfect, să identifici cea mai mică disfuncție, să știi să te îngrijești, să știi să te salvezi la nevoie. De atunci, sunt sigur că-ți amintești, am început să te ademenesc să jucăm Docteur

Maboul[6], *să-ți ofer casete cu Il était une fois la vie*[7], *cărți despre corpul uman… Voiam ca această meserie să ți se pară amuzantă, atrăgătoare. La vârsta de 12 ani afirmai veselă că o să te faci medic generalist. Eram mândru, satisfăcut. Uşurat.*

Cât priveşte restul – transporturile, accidentele casnice, delincvenții de toate soiurile – tot ce puteam face era să-ți cultiv un simț ascuțit al pericolului. Şi am făcut-o. Multă vreme am considerat că am reuşit. În prezent îmi dau seama că, transmițându-ți frica mea, ți-am alimentat ipohondria, angoasele. Dar nu mai pot să schimb trecutul.

Azi eşti în viață, eşti frumoasă, străluceşti, să te văd în fiecare zi mă umple de fericire.

Te iubesc, Romane. Mai presus de orice.

22. Sâmbătă

Trei, doi, unu

În timp ce elaborez acest scenariu morbid, focul acțiunii aproape că mă face să pierd din vedere subiectul în discuție.

Să alerg spre prăpastie. Să nu mă opresc. Să nu privesc în jur. Și s-o salvez pe Juliette. Bine adăpostită în spatele unor ochelari de cal imenși.

Asta, în teorie.

În realitate, de minute bune sunt pradă unei crize de hiperventilație ce mă paralizează.

E vorba de moartea mea, nu pot pretinde că o atare decizie ține doar de rațiune. În ultimă instanță, sentimentele învinge. Orice m-ar soma ele să decid, va fi intolerabil, întrucât una dintre noi o să moară.

Care dintre cele două vieți, a mea sau a ei, are mai multă valoare?

Cum să stabilești întâietatea fără să evoci momentele cele mai sumbre ale poveștii noastre, fără să aduci în discuție groaza, mizeria?

Oare chiar sunt gata să mă sacrific pentru această soră a cărei existență am descoperit-o acum câteva zile?

Câteva zile teribil de intense. Câteva zile care mi-au spulberat certitudinile, m-au transformat profund.

Câteva zile în cursul cărora m-am surprins gândindu-mă la o relație cu un bărbat – pe care l-am pus pe fugă de atunci, și totuși… Pentru prima dată de foarte mult timp, nici nu-mi mai amintesc de când, m-am imaginat în viitor. Am râs și am plâns ca niciodată. Ce sadică lovitură a sorții ca moartea să-mi bată azi la ușă!

Juliette ar fi mai fericită decât mine? Da, fără îndoială. Juliette nu trebuie să se deprindă cu fericirea, fericirea este deja în ea, Juliette este o

veterană a fericirii, pe când eu nu sunt decât o debutantă. În plus, Juliette are o fiică. Nu pot să-i răpesc mama.

Da, însă iată că adevărul este fix aici, în adâncul ființei mele.

Pe cât de irațional, pe atât de puternic, crestat cu lama în carnea mea.

Vreau să trăiesc.

Vreau să mă îndrăgostesc, să am un copil, să-mi înving teama, să călătoresc, să respir, să cânt, să râd, să plâng, să mă minunez, să mă delectez, să cad, să mă ridic, să simt că exist. Vreau să trăiesc pentru toate astea. Și pentru multe altele. Cu câteva zile în urmă, n-aș fi fost capabilă să-mi formulez dorința atât de clar. Acum ține de domeniul evidenței.

Vreau să trăiesc și sunt gata s-o strig în gura mare, eu, de obicei foarte discretă, complet absentă din propria viață.

Dar cum aș putea supraviețui morții lui Juliette?

Am trăit 39 de ani fără ea, dar mă îngrozește ideea de a o pierde. Poate părea absurd că am ajuns s-o iubesc așa de mult într-un timp atât de scurt. Oare pentru că Juliette este acum singura persoană de care pot fi sigură? Singura care nu m-a mințit niciodată? Dar pot avea certitudinea că nu m-a mințit niciodată? Nu știu, nu pot să știu, dar mă agăț de această idee.

Când totul se clatină, te agăți de ce poți.

Și subit, în toiul acestui seism, întrevăd ceva.

O posibilitate. O țâșnire de lumină pe cerul întunecat.

O idee nebunească. Cea mai nebunească pe care am avut-o vreodată.

Totodată, cea mai puternică și cea mai frumoasă.

Simt un puseu de adrenalină. Toate simțurile mi-au intrat în alertă. Deschid computerul lui Juliette.

S-ar putea ca…? E posibil?

Pe măsură ce caut, inima îmi bate mai tare. Simt că-mi iese din piept.

Da, chestia asta a fost deja încercată. Există. Aplicată cu succes în cazul mai multor zeci de pacienți din lume. În Franța? Da, și în Franța.

Verific iar. Ca și cum m-aș fi putut înșela… Sunt medic, totuși nu auzisem de asta înainte. E de presupus că există medici și mai nebuni decât mine. Dispuși să încerce totul pentru a salva o viață. Dumnezeule, chiar există! Are chiar și un nume.

Grefă pulmonară de la donatori vii.

Un plămân de la fiecare pentru a salva trei vieți.

Sau mai degrabă un lob pulmonar de la fiecare.

Toți avem cinci lobi pulmonari: trei în dreapta, doi în stânga. Grefa pulmonară de la donatori vii constă în prelevarea câte unui lob de la doi donatori compatibili și transplantarea lor în corpul primitorului. Ființa umană este formidabilă, capabilă să trăiască fără un lob. Pentru donatori, riscul morții nu este nul – niciodată nu poate fi –, dar este foarte redus. Iar sechelele sunt în general minime.

Tata este încă tânăr, suficient de robust pentru a suporta acest gen de operație și a avut mereu un stil de viață ireproșabil, plămânii lui sunt la fel de sănătoși ca ai mei. Nu pot fi sigură că e absolut compatibil cu Juliette – un părinte nu este neapărat compatibil –, dar șansele sunt ridicate dat fiind că testele ADN au confirmat ce știam deja: el este tatăl nostru, al amândurora.

Speranța este prezentă.

Râd tare, de una singură, în apartamentul din Avignon, la o oră târzie din noapte.

Râd fiindcă viața erupe și se revarsă peste tristețea adâncă.

Râd de teamă. De bucurie. De mândrie. De amărăciune. De fericire.

Râd de testul neașteptat pe care mă pregătesc să-l dau.

Râd deoarece sunt fericită în clipa asta.

Fericită de ocazia de a ne reuni, Juliette, eu și tata.

Fericită să-i ofer tatei posibilitatea unei compensații. Care nu va înlocui cei 39 de ani pierduți. Dar care poate schimba următorii 39 de ani.

Este posibilă o astfel de grefă ca „superurgență”? Este posibilă în termeni de etică, în termeni de fezabilitate? N-am nicio nenorocită de idee, dar merită să încerc. Să vorbesc cu echipa medicală, să mă străduiesc să-i conving. Și repede.

Iar pentru asta, tata trebuie să fie cu mine, bineînțeles.

Trebuie să dau de el. Să-i spun că știu tot. Că e de neiertat ce a făcut el. Dar că există o cale spre mântuire. *Tată, poți să-i oferi o a doua viață celei de-a doua fiice ale tale.* Gestul va fi atât de frumos, că voi reuși să te iert, sunt sigură. Și sunt sigură că Juliette te va ierta la rândul ei. Familia ei îți va mulțumi, ne va mulțumi amândurora. Această încercare ne va face mai puternici pe fiecare în parte și împreună.

Îl sun din nou pe tata. E 2:00 dimineața.

Tot fără succes. *Răspunde, tată, răspunde, te rog.*

Încerc și a doua oară. Și a treia. Și a patra.

O să sun de un milion de ori, dacă e nevoie.

Un clic. O voce răgușită, îngrijorată.

— Romane? Ce… Sper că n-ai pățit nimic. De ce mă suni noaptea?

N-a primit mesajele mele, i-a fost furat telefonul acum două zile, incredibil că așa ceva se întâmplă și în localități mici. A plecat pentru câteva zile în Auvergne, la Saint-Paul-de-Salers. Avea nevoie de aer după vizita mea de duminică, care l-a… tulburat. Se scuză din nou pentru palma pe care mi-a dat-o. Nu știe ce l-a apucat. Îi pare foarte rău, speră că o să-l iert.

Îmi vine să-i iert orice în clipa asta. Numai să accepte ce vreau să-i propun. Dar nu pot să îi explic la telefon.

— Unde ești acum? Tot în Auvergne?

— Nu, la Montpellier. Am făcut un popas înainte de următoarea etapă, în sud-vest. Romane… ai fi… ai fi de acord să ne întâlnim? M-aș bucura enorm dacă ai accepta să-ți petreci câteva zile de vacanță cu mine… Poate e timpul să ne vedem mai des, nu?

Nici nu știi cât îmi doresc să ne întâlnim, cât de des o să ne vedem în săptămânile următoare, tată.

Îmi dau seama că, dacă mă duc la Montpellier, o să pierdem ore prețioase. Ar fi mai eficient să ne vedem la Marsilia. Decid să-i dau întâlnire acolo.

— Tată, și eu sunt în vacanță… Mi-am stabilit un program de vizite în Provence, doar mă cunoști, sunt foarte organizată.

Îl simt că zâmbește.

— Mi-ar plăcea mult să ne întâlnim la Marsilia, tată.

— Vorbești serios, scumpo? Tu, la Marsilia? Înseamnă că ai luat trenul? O revoluție, Romane… E formidabil… înseamnă că ți-ai învins frica de mijloacele de transport. Sunt… sunt mândru de tine, Romane.

Este emoționat, se aude. Îmi vine să plâng, prostește. El continuă:

— Vin cu plăcere, draga mea. Nu mi-am făcut rezervări pentru restul călătoriei, așa că… Mă urc în tren mâine-dimineață, dacă binevoiești să mă lași să dorm câteva ore.

Râde iar.

Îmi dau seama că mi-a lipsit râsul lui. Râsul care mi-a însoțit jocurile copilăriei, cursele prin apartamentul nostru care se încheiau invariabil cu o repriză de gâdilături, râsul care izbucnea când mă stropeam cu sosul fantezistelor paste cu legume (specialitatea lui supremă), râsul care a punctat toate marile etape ale vieții mele. Râsul care mi-a produs mereu o senzație de bine.

Stabilim unde să ne vedem.

— Te aștept mâine, la ora 13:00, la intrarea în gara Saint-Charles.

— Voi fi acolo.

— Noapte bună, tată!

— Noapte bună, scumpa mea!

Amândoi ezităm o clipă.

— Te iubesc, Romane.

— Și eu te iubesc, tată.

Închide. Izbucnesc în lacrimi și zâmbesc în același timp. Mă gândesc că trebuie să fi apărut un curcubeu pe fața mea, dar știu că mai degrabă sunt niște urme oribile de rimel.

Nu contează. De-acum am certitudinea absolută că o vom salva pe Juliette.

23. Sâmbătă

Dacă ai ști

Sâmbătă dimineață. Soarele a revenit deasupra Avignonului. Parcă eu aș controla lucrurile de-acum, inclusiv starea vremii. Fix la prânz, un taxi mă va duce spre Marsilia. Spre tata, spre Juliette.

Se impune să fiu puternică. Trebuie să-i vorbesc tatei cât mai blând. Să nu judec, nu acum. Prioritatea e Juliette. Trebuie să rămân concentrată asupra obiectivului meu: să-l conving să-i doneze un lob pulmonar lui Juliette. Sub nicio formă nu trebuie să-l bruschez cerându-i să justifice ceea ce nu poate fi justificat. Adevărul va veni mai târziu.

Cred că vom reuși. Că și tata e compatibil. Că Juliette o să trăiască. Că o să trăim toți. Cred asta, dar cunosc riscurile. Pentru Juliette, sunt imense. Știu că mai are mult până să scape. Știu că e posibil să moară, cu sau fără plămânii noștri. Pentru tata și pentru mine, riscul de deces e aproape nul. Dar totul depinde de acest *aproape.* Nu am încredere în *aproape.* Nu exista *aproape* nicio șansă ca necunoscuta zărită de doamna Lebrun să fie sora mea. Și totuși… Nu am certitudinea că Juliette o să mai fie în viață mâine. Nu am certitudinea că eu însămi o să mai fiu în viață la ieșirea din această operație deloc obișnuită. Sper din toată inima, dar adevărul e că nu știu nimic.

În cursul precedentei nopți, o noapte de durere și speranță amestecate, am redactat două scrisori, pe care le-am ascuns în sertarul noptierei lui Juliette, întrucât sunt menite a fi citite doar în cazul unui sfârșit tragic.

Prima este pentru Paola și Gabriel. Le dezvălui în ea tot ce știu. Aranjamentele lor pe marginea adevărului, aranjamentele tatei, pactul pe care l-am încheiat cu Juliette și dorința mea de a întrerupe ciclul minciunii. Vreau ca Marie să știe totul despre

originile mamei sale, care sunt și ale mele, ale ei. Cunosc durerea de a crește cu o îndoială în suflet, cu o bănuială. Cunosc teroarea de a fi o fată veșnic confuză, care nu poate asocia niciun chip cu rădăcinile sale. Nu vreau așa ceva pentru nepoata mea.

A doua scrisoare este pentru Marie. Îi explic din ce motive mama ei a păstrat tăcerea în privința bolii, ca să-i menajeze pe toți, ca s-o menajeze pe ea. Îi repet că mama ei o iubește, că mi-a spus-o de zeci de ori în câteva ore și că va fi mereu lângă ea. Îi mărturisesc că mama ei o știe puternică, frumoasă, inteligentă. Sortită unei vieți extraordinare. Este scrisoarea pe care aș fi vrut s-o primesc eu de la mama. Poate mi-ar fi oferit resursele, încrederea necesară ca să pășesc înainte în viață cu seninătate. Îmi spun că o astfel de scrisoare de iubire nu poate decât să ajute la înflorirea femeii magnifice care va deveni Marie, îi dezvălui de asemenea și ce urmează să se întâmple peste câteva minute. O ultimă dimineață petrecută nu cu mama ei, ci cu mine. Mătușa ei. Care o cunoaște foarte puțin, dar pentru care deja contează atât de mult.

În zori, o sun pe Paola și o întreb dacă poate să vină dimineață la librărie cu Marie, fiindcă simt nevoia s-o strâng în brațe – să le strâng în brațe pe amândouă.

— Ai pățit ceva, nevăstuica mea?

— Nu, deloc, sunt doar o mamă care-și iubește fiica.

— E frumos să spui astfel de cuvinte, *tesoro.* Bineînțeles că trecem să te vedem. Dar nu stăm mult, vreau să ajung la supermarket înainte să dea năvală turiștii…

— Nicio problemă, mamă.

— Ia spune-mi… pot s-o țin pe Marie până se întoarce Raphaël? I-am promis că-i fac un panettone, dar n-am avut timp și mă gândeam că…

— Nicio problemă, mamă.

Ținând cont de planurile mele pentru zilele următoare, așa mă gândisem și eu. Paola mi-a luat-o înainte.

La 9:30 deschid librăria. Paola intră cinci minute mai târziu, împreună cu Marie, care sare de gâtul meu. Mă mir s-o văd îmbrăcată toată în albastru. Săptămâna roz s-a încheiat, îmi explică ea, MélanieMélodie a decretat că e vremea pentru albastru. Categoric mai dificil de respectat în materie de hrană, așa că și albul este tolerat. Mersi pentru solicitudine, dragă MélanieMélodie.

Paola se apropie.

— Ai ochii roșii. Ai plâns?

— Nu, nici vorbă, mamă. Probabil, mă pândește vreo conjunctivită, mai aștept câteva zile, să văd cum evoluează până la sfârșitul weekendului.

Ea zâmbește.

— Dacă vrei să te plimbi puțin cu Marie, pot să rămân aici o jumătate de oră. Îmi place să te ajut la librărie, întâlnești oameni fermecători aici… Apropo, ce mai face adorabilul tău Désiré?

— Asta nu te privește, mamă… și nu-i Désiré al meu…

— Cum zici tu… *molto bello,* în orice caz. Ai gusturi… De la mine le-ai moștenit… Oricum, doar fizic semeni cu taică-tu, tot restul provine de la mine!

Paola izbucnește în râs, mă îmbrățișează și își sărută zgomotos nepoata pe obraz. Oare Paola chiar crede asta atunci când i se adresează fiicei sale prefăcându-se că seamănă *pe bune* cu tatăl ei? Oare chiar a îngropat undeva în sufletul ei faptul că fiica ei a fost adoptată, până a ajuns să creadă că adevărul e altul? Sunt convinsă că așa a făcut. Cu timpul, ce era imposibil a devenit realitate: ei sunt veritabilii părinți ai lui Juliette. În adâncul ființei lor, în inima lor, în viața lor de zi cu zi, de 39 de ani încoace. Nu poate fi altfel.

*

O iau pe Marie cu mine în centrul Avignonului.

În Place de l'Horloge, care vuiește deja de mii de glasuri, ne așezăm la o masă de pe terasa unei gelaterii, unde suntem fără îndoială primii clienți. Albastrul chimic strălucitor al aromei „bomboane Ștrumf" o atrage irezistibil pe Marie. Insistă să facă o fotografie „ca să-i arate lui tati cum să respecți programul albastru". Intenționam să mă mulțumesc cu un cornet cuminte cu ciocolată, dar mă lansez și eu în aventura înghețatei ștrumfești…

Mai rămânem aici câteva clipe și Marie propune să-mi arate și alte „opere" ale lui MélanieMélodie. Accept cu bucurie.

Marie mânuiește telefonul cu o incredibilă dexteritate. Nu știe încă să citească, dar se descurcă folosind controlul vocal, pe care eu nu știu să-l utilizez. Această generație hrănită cu YouTube mă stupefiază. Și MélanieMélodie mă stupefiază. Probabil că are vreo 25 de ani, dar se poartă ca și cum ar avea 12. Joacă un rol sau așa este în realitate? Înclin spre a doua ipoteză și mă gândesc că lumea a înnebunit de tot.

Marie îmi spune întruna că este „foarte foarte mulțumită" de înghețată și de sesiunea video improvizată și chiar așa pare să fie. Chipul ei luminos nu minte.

Pornim înapoi, spre librărie, și mă străduiesc ca drumul să dureze cât mai mult, profitând de oboseala fetiței ca s-o iau în brațe. O lipesc de mine, o îmbrățișez. Nu mă simt în stare să mă desprind de ea. Va trebui totuși s-o fac. O sărut apăsat pe frunte și îi șoptesc: „La revedere, micuța mea nevăstuică pe care o iubesc". Reușesc să nu plâng. Mă strânge și ea în brațe fără să insiste. Nu știe că trebuie să mă strângă tare, cât de tare poate, că senzația acestei ultime clipe este esențială. Așa că îi propun să ne jucăm de-a cine strânge cel mai tare. Îmi zdrobește maxilarul râzând, mă potopește

cu sărutări, pe care i le înapoiez cu inima grea, cu lacrimile adunate în spatele unui dig fragil.

O privesc pe Paola plecând cu mica povară albastră și blondă în brațe. Sunt mândră de mine. Sunt mândră de ceea ce mă pregătesc să fac. Nu știu dacă am mai fost vreodată așa. Era timpul. Rămân nemișcată până când ușa librăriei se închide.

Aștept câteva minute, să mă asigur că Paola și Marie s-au îndepărtat. Apoi dau drumul lacrimilor. Le-am stăvilit în ultima clipă. Până acum. Dar nu mai pot. Devin conștientă de toate lucrurile pe lângă care am trecut în viață. Uneori, din lene, deseori, din teamă. Am trăit toată viața cu teamă. Teamă de orice, permanent. Deși nicio amenințare nu plana asupra mea. M-am cenzurat, m-am baricadat după paravane de hârtie, eu singură mi-am întunecat zilele continuu. E o chestie de-a dreptul tâmpită, dar abia acum îmi dau seama că frica de moarte m-a împiedicat să trăiesc. Oricum, sunt fericită pentru momentele petrecute cu Marie. Un mic supliment. O paranteză luminoasă.

*

Când mă pregătesc să închid librăria pe termen nedeterminat, răsună clopoțelul. Apoi se aude o voce familiară:

— Ești o femeie foarte ciudată, Romane.

Désiré stă în prag. Zâmbește. Ține în mână un buchețel – vizibil artizanal. Îmi vine în minte ce i-am spus ieri-dimineață, parcă a trecut o eternitate de atunci.

— Désiré, îmi pare atât de rău! Chiar îmi pare, nu voiam să…

Mă întrerupe:

— Știu, Romane.

Mă uit la el. Îmi vine să-l iau în brațe aici, acum. Să-l sărut cu patimă. Și chiar mai mult, la o adică. În dimineața asta nu mă tem.

Îmi întinde florile.

— Sunt noptițe… Își arată frumusețea de cum se sfârșește ziua și se închid în zori. M-am gândit că ni se potrivesc amândurora. Aceste flori modeste sunt o invitație la descoperiri nocturne. Știu un pod deosebit de drăguț… dar am și alte resurse.

Aș putea să încerc totul. Aș vrea să încerc totul. Cu el. Am o poftă aprigă. Dar nu vreau să-l fac să sufere. Nu trebuie să-și imagineze… Nu știu în ce stare o să mă trezesc după ce donez un lob pulmonar. Încerc o metaforă animalieră pe bază de efemeride, mă încurc, mă aud râzând prostește, brusc am 15 ani. Désiré trebuie să se fi săturat să mă asculte înșirând asemenea neghiobii, fiindcă pășește spre mine și pune un deget pe buzele mele. Atingerea lui mă încremenește. Căldura lui mă aprinde.

Se apleacă spre mine. Pot să-i simt răsuflarea mentolată. Sunt ani de când n-am mai trăit așa ceva. Oare oi fi trăit vreodată? Désiré mă sărută. Fără grabă. Continuă să se apropie. Cum ar putea să fie mai aproape? Uite că poate. Mâinile îi devin mai ferme. Mă abandonez în voia lor. E o senzație dulce, umedă, voluptuoasă. Sărutul nostru are gust de pop-corn cu mentă. Imaginea mă face să zâmbesc. El sesizează și slăbește puțin strânsoarea. Suficient pentru ca o străfulgerare de luciditate să-mi treacă prin mintea bolnavă. Nu pot. Nu trebuie să merg mai departe. E o pantă alunecoasă. Periculoasă. Sentimentele care cresc în mine sunt de natură să-mi diminueze voința, să-mi zdruncine hotărârea de a continua până la capăt și de a-mi risca viața pentru Juliette. Cu câteva ore înainte de termenul-limită, nu-i posibil să încep nimic, indiferent ce-ar fi.

Mă desprind ușor din îmbrățișarea lui Désiré. Îi zic că am nevoie de timp. Că este teribil de atrăgător. Dar în dimineața asta nu pot merge mai departe. El zâmbește, îmi spune că înțelege. Că acum am numărul lui. Că există și alte flori decât

noptițele, flori care trăiesc ziua și sunt de asemenea magnifice. Că în mod clar a făcut bine intrând în librărie în acea zi de cocktail, cu ceva timp în urmă. Că așteaptă să-l sun. Îmi mușc buza, ezit, apoi îl mai sărut o dată, pe furiș. Un sărut furat. Primul pentru mine. Și poate ultimul.

*

E 11:50. Dimineața e aproape dusă.

Comand un ultim taxi. Avignon-Marsilia. 100 de euro minimum. Cursa vieții lui, spre cea a surorii mele. Nu negociez.

Va fi aici în 15 minute.

*

Mă așez pe un scaun în bucătărie, dar nu-mi găsesc locul. Nu știu din ce motiv, după ce l-am văzut pe Désiré, mi s-a reactivat senzația cuibărită în stomac, senzația că am ratat *ceva.*

O simt din nou. Devine mai puternică. Sunt foarte aproape de țintă.

La naiba, ce a zis el în ziua aia pe pod?

Ce a zis *azi?*

Examinez pe rând toate senzațiile pe care le-am avut în momentele respective. Gesturile și cuvintele lui.

Și, dintr-odată, un amănunt iese în evidență.

Cocktailul. Désiré a pomenit de un cocktail în librărie.

Un cocktail care l-a atras, despre care mi-a vorbit pe pod. Pe care l-a menționat din nou acum câteva minute.

În computerul lui Juliette am găsit deunăzi fotografii de la diferite evenimente organizate de ea în librărie. Așa a apărut senzația. Fiecare evocare a cocktailului a retrezit-o. Am văzut *ceva* în respectivele fotografii. *Ceva* ce nu m-a mai părăsit de atunci.

Mă reped la computer, îl pornesc surescitată. Mai am 10 minute până sosește taxiul. Mă concentrez asupra folderului intitulat sobru „Evenimente autori”.

Pe măsură ce parcurg imaginile, neliniștea mea sporește.

Una, două, trei, patru fotografii, nu, nu, nu, nu.

Cinci, șase, șapte, opt. Aici e.

Paralizez. Sângele îmi îngheață în vene și rămân privind fix.

Nu e posibil. Cum de nu am observat prima dată?

Tata. Tata, în fotografiile lui Juliette. Tata, în mijlocul mulțimii, într-o fotografie de la întâlnirea cu un autor desfășurată în librărie. Făcută cu mai puțin de o lună în urmă.

Simt că-mi dau lacrimile. Măresc imaginea, o studiez atent. El e, sunt sigură sută la sută. Continui să caut și lacrimile încep să-mi curgă. Tata apare și în alte imagini. Ba mai rău. Într-una zâmbește, ținând în mână o cupă de șampanie și ciocnind cu Juliette.

Mă ia amețeala, mă sufoc.

Îmi spun încă o dată că nu e posibil. Trebuie să mă întind.

Totul se prăbușește. Nu mai am nicio certitudine.

Repet fără oprire o propoziție.

O propoziție ale cărei implicații încă nu le înțeleg pe deplin.

Juliette și tata se cunosc.

Fiica

Când a început?

Fenomenul e dificil de datat fiindcă acum am impresia stranie că acest rău perfid, inexprimabil, a fost mereu prezent. O rosătură în interiorul corpului. O lamă, un scalpel ascuțit înfipt în rănile mele, veșnic proaspete. Alimentând un ulcer la stomac de care tu n-ai știut niciodată, Romane. Am considerat întotdeauna că e o durere măruntă, o pedeapsă minoră comparativ cu imensitatea greșelii mele.

De zeci de ani, sunt măcinat, devorat de ceea ce numim de obicei remușcări.

De zeci de ani, știu că am distrus o parte din viața mea, o parte din a ta. O parte din a ei.

Juliette. Cealaltă fată a mea. Sora ta.

Când ai împlinit 20 de ani, ceva s-a declanșat în mine. Bineînțeles, răul era făcut. Răul pe care eu îl hotărâsem. Orice-aș face, nu voi putea schimba nimic niciodată. Dar trebuia să știu ce se întâmplase cu Juliette. Dacă era fericită. Intuiam – speram – că e fericită. Sau asta era metoda mea de a mă justifica, de a-mi potoli durerile? Trebuia să am certitudinea. Mai târziu ar fi fost prea târziu.

La 20 de ani, încă ai toată viața în față.

La 20 de ani, încă puteam avea o influență asupra vieții lui Juliette.

Am angajat un detectiv privat. Ca în filmele de serie B. Mai puțin fermecător, dar mai irascibil, semănând fizic mai degrabă cu un urs decât cu un star hollywoodian. Însă de o eficiență remarcabilă. Câteva contacte adecvate în administrație, o sumă de bani importantă, și numele și adresa lui Juliette mi-au fost furnizate. Era în martie 1996.

În clipa când am aflat că purta tot numele mâzgălit de mine la repezeală în acea zi de tristă amintire, numele ales de mama voastră, emoția m-a copleșit. Juliette nu doar că trăia, dar rămăsese

Juliette. Când detectivul mi-a întins o fotografie cu ea, făcută pe ascuns, corpul a început să-mi sângereze la propriu. Juliette îți semăna atât de mult! Atunci, în ziua când ați venit pe lume, îmi fusese imposibil să știu dacă erați gemene identice sau nu. Însă fotografia nu lăsa loc de îndoială. A trebuit să mă internez câteva zile din cauza ulcerului. Am reușit să-ți ascund asta. Erai în anul trei la medicină, aveai alte preocupări. Ți s-a părut sănătos că-mi acord în sfârșit o vacanță adevărată.

Mi-au mai trebuit câteva săptămâni să mă decid. Îmi intrase în cap ideea oarecum absurdă de a mă amesteca în viața lui Juliette. Într-un fel sau altul. Nu voiam să fiu indiscret. Detectivul îmi spusese că Juliette arăta sănătoasă și fericită. Atât de tânără și deja sigură de drumul ei. Lucra la o librărie din Avignon, unde locuia familia ei. Familia ei. Nu noi. Nu eu. Întotdeauna m-au durut aceste cuvinte. Dar sunt unicul vinovat.

Abia peste 13 ani a deschis Les Mots de Juliette. Eu am îndemnat-o, am ajutat-o. Dar ajung și acolo.

În mai 1996 – n-o să uit cât trăiesc –, mi-am adunat puterile și am decis s-o văd. Să stabilesc o relație cu ea.

Neputând să-i fiu tată, speram să-i devin prieten. Înainte să-i vorbesc, mi-am fixat clar niște limite. Dacă era adevărat ce-mi spusese detectivul, dacă Juliette era fericită cu familia ei adoptivă, nici nu se punea problema să-i ruinez fericirea. Situația impunea să acționez cu blândețe, în doză homeopatică. Trebuia să-i respect viața, să intervin cu reținere, cu discreție. Nu aveam să-i dezvălui niciodată adevărata mea identitate. Urma să mint din nou. Să mint iar și iar. În definitiv, viața mea nu-i decât minciună. Dar e a mea.

Într-o dimineață, m-am dus la librăria unde lucra Juliette. Am rătăcit printre rafturi. Nu îndrăzneam să mă uit la ea. Știam că e acolo, aplecată peste un suport de prezentare a cărților; îi

zărisem părul roşcat. După câteva minute, s-a apropiat să-mi vorbească. M-a întrebat dacă poate să facă ceva pentru mine. Am privit-o fix în ochi şi am simţit că-mi dau lacrimile, îmi venea să-i răspund: „Totul", l-am răspuns: „Nimic. Mulţumesc, domnişoară, doar mă uitam". A dat din cap aprobator, a zâmbit şi a adăugat automat că, dacă aveam nevoie de ea, îmi stătea la dispoziţie. Am aşteptat să se îndepărteze, m-am întors cu spatele, eram răvăşit, şi am zis în şoaptă: „Şi eu la fel".

De atunci mi-am format obiceiul să plec lunar câteva zile să mă odihnesc. Nu asta e versiunea pe care ţi-am prezentat-o ţie, Romane, dar zilele respective le petreceam în Avignon.

Am devenit client regulat al librăriei. M-am prezentat drept „domnul Joseph" şi am început să port discuţii pe teme literare cu Juliette. Fiica mea. Devenită librarul meu preferat. Îmi recomanda cărţi cu entuziasmul, veselia şi verva ei molipsitoare, eu le citeam în lunile următoare şi, când mă întorceam peste câteva săptămâni, vorbeam despre ele. Conversaţiile noastre durau tot mai mult. Am identificat zilele mai lejere, când Juliette putea să le acorde mai mult timp clienţilor fideli. Puţinele ore petrecute lângă ea erau magice. Nu mi-e teamă să o spun.

I-am întâlnit pe părinţii ei adoptivi la librărie. Iniţial, exuberanţa Paolei m-a speriat. Din anumite puncte de vedere, îmi amintea de mama. Dar am observat repede dragostea necondiţionată dintre ea şi Juliette. Cât despre tatăl ei, Gabriel, Juliette îi menţiona uneori numele, zâmbind larg. Reacţionam cu seninătate, bineînţeles, dar de fiecare dată mi se strângea inima. Şi mi s-a frânt în ziua când i-am zărit pe amândoi împreună. M-a durut să văd viaţa acestei familii. M-am întrebat care dintre voi două avusese mai mult noroc, până la urmă. Abandonând-o pe Juliette, i-am oferit posibilitatea unui cămin adevărat. Păstrându-te

lângă mine, Romane, te-am condamnat la angoasele mele, te-am făcut martoră la ispășirea tăcută a celor mai abjecte greșeli ale mele. Nu sunt orb. Am înțeles rapid că, dintre cele două fiice ale mele, Juliette arăta mai înfloritor. Și că eu nu aveam nicio contribuție.

Oricum ar sta lucrurile, le sunt infinit de recunoscător acestor oameni că au primit-o pe Juliette, că au crescut-o atât de frumos, că i-au dăruit atâta iubire. Merita.

M-am urât în toți acești ani. Am vrut să îndrept răul. Să-mi liniștesc conștiința. Însă nu va fi niciodată liniștită.

Azi îmi dau seama că n-am știut niciodată să ofer doza exactă de iubire. Tot ce-mi doream, Romane, era să-ți arăt cât te iubesc. Nu voiam să te sufoc. Dar n-am știut să procedez altfel.

Singurul lucru pe care-l puteam obține de la Juliette era această relație amabilă librar-client. Și puteam să acționez din umbră, să-i ușurez discret viața cotidiană, ca un înger păzitor.

Și am avut ocazia s-o fac când am simțit că Juliette începea să se plictisească în acea librărie care nu era a ei. Ne aflam în 2009, apăruseră platformele de finanțare participativă. Am îndemnat-o să se informeze, să lanseze o campanie ca să-și finanțeze activitatea de librar independent, pe cont propriu. Și așa a făcut. Trei sute de contribuitori anonimi i-au susținut proiectul. O nebunie. Juliette era în culmea exaltării. Mi-a mulțumit de o mie de ori că i-am dat o idee formidabilă. Legăturile noastre au devenit mai puternice. Privilegiate, ca să zic așa.

Pe vreo două sute dintre cei trei sute de contribuitori nu-i cunoștea. Niște pseudonime, niște sume. Eu eram acești două sute, evident. Am făcut două împrumuturi la două bănci, toate economiile mele s-au dus. Dar eram fericit să contribui, modest, la o parte din bunăstarea lui Juliette. În fond, era atât de puțin!

În același an, Juliette a rămas însărcinată și am simțit că puteam să încerc ceva mai important. Voiam să includ simbolic această copilă, prima mea nepoată – și singura până azi –, în familia noastră. Juliette se gândea la niște nume extravagante. Nume cu diftong, nume „la modă”. Conversațiile noastre au determinat-o să se orienteze, sunt convins, spre ceva mai clasic. Am introdus destul de rapid în discuție numele mamei voastre. Juliette l-a considerat imediat fermecător. Am vizitat-o mai des. Nu ezitam s-o numesc „Marie” pe copila ce urma să se nască. Asta o făcea pe sora ta să spună râzând ceva de genul: „Exagerați, domnule Joseph…” Când Juliette râde, când tu râzi, Romane, o văd pe Marie, mama voastră. Fiecare râs al vostru îmi rupe inima și mi-o tămăduiește în același timp.

Ideea a câștigat teren. Până în ultimul moment, nu eram sigur ce nume va alege Juliette. Și nu-l cunoșteam pe Raphaël, n-aveam nicio influență asupra lui.

Când copilul a venit pe lume, Juliette mi-a trimis un simplu SMS.

„Marie s-a născut azi-dimineață. Mulțumesc, domnule Joseph.”

A fost una dintre cele mai frumoase zile din viața mea.

24. Sâmbătă

Așa să fie

E 12:03. Zăresc taxiul staționat în față.

Sunt complet pierdută.

Oare am fost manipulată de toată lumea? În ce scop? Încerc să deosebesc adevărul de minciună, dar nu reușesc.

Nu mai înțeleg nimic.

Totuși, trebuie să mă duc acolo. Fiindcă două lucruri sunt absolut sigure: Juliette e sora mea, ADN-ul nu minte. Și Juliette o să moară în lipsa unei grefe în zilele următoare – niciodată personalul unui mare spital n-ar juca teatru pe o temă atât de gravă, nu suntem în *Truman Show.* Indiferent care ar fi explicațiile pentru aceste fotografii cu tata și Juliette împreună, nu-mi schimb decizia, îmi repet că n-am de ales, dar îmi dau seama că, dimpotrivă, am avut întotdeauna. Încă am. Am ales să-i dau surorii mele șansa de a supraviețui.

Pentru ultima dată, mă uit prin apartament. Deci aici se încheie această poveste. Să nu cedez. Să rămân puternică. Curajoasă. Fidelă principiilor mele. Mă pregătesc să fac cel mai dificil act pe care l-am realizat vreodată, evident. Donarea nu exclude nici pe departe pericolul. Nu am cum să fiu sigură că o să scap teafără, știu.

Cobor treptele una câte una. Nu mă grăbesc. Câteva secunde nu mai contează. Ciudat, dar pentru prima oară în viață sunt conștientă intens de propriul corp. Am impresia că simt și cea mai slabă mișcare a fluidelor. Zvâcnetul sângelui în tâmple. Bătăile inimii care corespund, într-o estetică aproape perfectă, ritmului pașilor. Pe măsură ce mă apropii de stradă, pesimismul mi se estompează definitiv. Mă forțez să nu văd decât latura pozitivă, fericirea. Spun adio vieții mele de dinainte căci,

orice s-ar întâmpla, știu că de-acum totul va fi altfel. Sau nu va mai fi deloc. Sunt la Cannes, urcarea treptelor este de fapt o coborâre.

Pe treapta nr. 3, gustul înghețatei împărțite mai devreme cu Marie.

Pe treapta nr. 4, aroma dulce a sărutului lui Désiré.

Pe treapta nr. 10, vocea tatei, timbrul său blând, felul în care îmi spune „te iubesc”.

Pe treapta nr. 12, zâmbetul lui când ieșeam de la școală și mă lua în brațe, mă acoperea cu sărutări, mă numea dragostea lui și-mi întindea o bucată de pâine caldă.

Pe treapta nr. 15, toate zilele de Crăciun din copilărie, lumânările, cântecele, ghirlandele luminoase, jucăriile la care speram. Zâmbetul tatei iar și iar.

Pe treapta nr. 17, fotografia părinților mei. Așa de frumoasă, perfectă. Cât de mult am privit-o! Am iubit fotografia asta. Fără îndoială, e imaginea la care mă voi gândi în ultima mea clipă. Chiar dacă nu există.

Pe treapta nr. 20, mama. Am crezut toată viața că-i sunt inferioară, că nu merit să trăiesc în locul ei. În dimineața asta, am avut îndoieli. Poate că nu sunt așezate de o parte persoanele extraordinare și de cealaltă, nulitățile. Poate că mama ar fi fost mândră de mine. Cine știe? Acum, când eu sau Juliette poate ne vom alătura ei, când o vom întâlni, poate, pentru prima dată, mă întreb dacă știa. Era conștientă că adăpostea în pântecul ei două surori identice? Știa că viața avea să le despartă? Cum își imagina următorii ei 39 de ani lângă ele? Sunt sigură că ne-ar fi iubit pe amândouă. Necondiționat. Sunt sigură că știa. Am convingerea intimă că știa.

Pe ultima treaptă, surâsul lui Juliette. Surâs care o să revină. Cu sau fără mine. Va lumina zilele unor oameni minunați. Va străluci de trei ori mai mult, pentru că de-acum vom contribui trei la el.

Când ajung în holul de la intrarea în imobil, simt telefonul vibrând.

Număr necunoscut.

Răspund.

În aceeași clipă, deschid ușa.

Sunetele și imaginile se învălmășesc. O babilonie din care mi-e greu să captez elementele esențiale.

Mă concentrez, strâng din pleoape ca să văd mai bine, să aud mai bine.

Disting clar un glas la telefon. E vorba despre Juliette.

I s-a întâmplat ceva lui Juliette.

Nu, dimpotrivă. Juliette se pregătește să intre în sala de operații.

Au găsit. Au găsit. Nu-i posibil. E un miracol.

Încep să tremur.

În fața mea, o imagine greu de înțeles.

Doamna Racine, în picioare, plângând.

Alături, cu capul plecat, o siluetă feminină. Chipul i se ridică spre mine. Răvășit de durere. Doamna Lebrun e aici. De asemenea, plângând.

Nu pricep deloc ce se desfășoară sub ochii mei.

Mă uit mai atent.

Doamna Lebrun ține în mâini, lipit de piept, ceva ce seamănă cu un dosar. Mi-l întinde cu grijă. Tremură și ea.

Las telefonul jos. Îi cer vocii feminine care-mi vorbește să aștepte. N-am știut niciodată să fac mai multe lucruri simultan.

Citesc ce scrie pe dosar.

Și brusc înțeleg tot.

Înțeleg minciunile. Tăcerile. Fotografiile.

Înțeleg că miracolele nu există.

Strâng dosarul din răsputeri. Și mă prăbușesc cu încetinitorul la picioarele doamnei Racine și ale doamnei Lebrun.

Moartea

Când am aflat de boala lui Juliette, ceva s-a rupt în mine. Definitiv. Juliette reușise să țină totul secret față de anturajul ei, față de apropiați. Eu nu mă număram cu adevărat printre aceștia. Așa că a fost mai puțin reticentă cu mine. Într-o zi, a răspuns la telefon în prezența mea. A avut grijă să se îndepărteze, să vorbească în șoaptă. Dar am auzit-o repetând ora unei programări. Și un loc. Sâmbătă, 11 iulie. Spitalul Nord. Secția de pneumologie. În ultimele luni, ca toată lumea, și eu o auzisem tușind. Însă ea respingea orice îngrijorare râzând. Nu era ceva serios, doar un fleac. Probabil că așa îmi dorisem și eu să cred. Însă de data asta, după ce a închis, expresia de pe fața ei avea o gravitate pe care nu i-o cunoșteam. M-am cutremurat, bineînțeles. N-am zis nimic pe moment, dar am urmărit-o pe 11 iulie, pe holurile spitalului Nord, la Marsilia.

Eu sunt cel care a văzut-o ieșind complet dărâmată din biroul șefului secției de pneumologie. M-am retras discret, dar n-am rezistat. Nu puteam s-o las acolo într-o asemenea stare. Trebuia să-mi îndeplinesc rolul de tată măcar o dată în viață. Să-mi consolez fata în suferință. M-am prefăcut că o întâlnesc întâmplător în sala de primiri – i-am explicat că unul dintre prietenii mei e internat aici pentru o fractură de col femural. Ea nu a putut să mă mintă. Plângea. Ne-am așezat și am băut împreună o cafea mult prea dulce, de la dozatorul spitalului. Am luat-o în brațe pentru prima oară. Mi-a povestit tot. Fibroza pulmonară. Agravarea bruscă a bolii despre care tocmai fusese anunțată. Necesitatea apropiată a unei grefe. Secretul. „Domnule Joseph, sunteți singurul la curent cu situația. Nu v-aș fi mărturisit nici dumneavoastră, dacă nu ne-am fi întâlnit aici. Nimeni altcineva nu trebuie să afle. Nici Marie, nici părinții mei.

Promiteți-mi că nu spuneți nimic, că nu veți face nicio aluzie la boala mea. Niciodată."

Am promis. Am mințit. Ca s-o salvez.

M-am întors la Paris. În stare de șoc.

Juliette putea să moară. Curând. Foarte curând. Aveam s-o pierd încă o dată. Nu puteam suporta. Le revedeam pe Marie, mama ta, pe Marie, nepoata ta, și cele două imagini se suprapuneau. Trebuia să găsesc o cale de a schimba destinul. Persoana care merita să moară nu era Juliette. Eu eram. Sunt conștient că i-am furat viața lui Juliette. Că v-am furat viețile și ție, și ei. Sosise momentul să compensez asta nu prin fapte minore – o librărie, un nume de copil – ci prin ceva mult mai important. Până atunci mi se păruse de neconceput să-mi dezvălui identitatea. Mă temusem să nu zdruncin stabilitatea, fericirea lui Juliette. Însă acum situația era diferită. Familia lui Juliette ar tolera amestecul meu postum dacă are ca scop salvarea ei. Eram convins de asta. Încă sunt. În orice caz, mi se oferea ocazia de a îndrepta lucrurile cu adevărat. Pentru ca Juliette să se nască a doua oară. Și pentru a vă aduce împreună, în sfârșit.

Romane, nu știu dacă vei găsi forța să mă ierți. Am scris acest jurnal pentru tine. Voiam să știi. Nu mai vreau să-ți ascund nimic. Am mințit prea multă vreme. N-am avut curajul să-ți povestesc totul stând față în față. Nu ți-aș fi putut înfrunta privirea. N-aș fi suportat să văd iubirea pălind, îndepărtându-se. Te iubesc cu toată ființa mea. Sunt mândru de tine. Ești singura mea realizare. Unica mea iubire, de 39 de ani încoace. Ești frumoasă. Ești inteligentă, talentată, amuzantă, incredibil de puternică. Să nu te îndoiești niciodată de asta. Voi fi mereu undeva pentru tine. În inima ta, sper.

Suzanne, pe care tu o numești de atâta timp doamna Lebrun și care probabil stă acum în fața ta, mi-a fost numeroși ani mai mult decât prietenă.

Știu că bănuiai. Mi-a fost alături la greu. M-a susținut, i-am povestit viața mea. Toată. Și ea a avut parte de o grămadă de suferințe. Așa că durerile noastre și-au ținut companie. Ea m-a încurajat s-o caut pe Juliette cu 20 de ani în urmă. Când i-am destăinuit intențiile mele, dorința mea de a o salva pe Juliette, m-a ascultat. Mi-a acceptat decizia, chiar dacă i-a frânt inima. Și m-a ajutat. Mai presus de orice, voiam ca tu și Juliette să vă întâlniți. Eram convins că o să vă iubiți la nebunie din prima clipă. Știam că vei avea nevoie de sprijin când vei afla de moartea mea, voiam să te gândești la viitor, să ieși din singurătatea ta. Și ce-ar fi mai potrivit decât o soră nesperată, care începe o a doua viață, ca să începi și tu una nouă, fără mine? Și-apoi, cred că nu mi-aș fi iertat-o niciodată dacă nu v-aș fi dat ocazia să vă întâlniți și să vă iubiți. Am păstrat mereu în adâncul sufletului speranța nebună de a vă reuni. Suzanne a jucat în fața ta – de minune, se pare – scena pe care am conceput-o amândoi. Te-a orientat spre spitalul Nord. Acolo te-ai descurcat singură. În caz contrar, te-am fi ajutat, bineînțeles.

Știam că pot să-mi donez plămânii lui Juliette. Sunt medic, ca pregătire măcar. Cunosc riscurile, obstacolele. Cu toată voința din lume, un părinte și copilul său nu sunt neapărat compatibili pentru donarea de organe. Știi că mereu am vrut să te protejez, cu orice preț. Cu câțiva ani în urmă, când ai avut criza renală care te-a paralizat zile în șir, mi-am imaginat tot ce-i mai rău, doar mă cunoști. Mi-a trecut prin minte gândul să-ți donez un rinichi, în caz că ai avea nevoie. Nu-i ceva obișnuit, dar viața mea n-a fost niciodată obișnuită, temerile mele n-au fost niciodată obișnuite. Atunci am făcut, fără să-ți spun, teste de compatibilitate imunologică între noi doi. De vreme ce noi suntem compatibili, iar Juliette e geamăna ta, sunt compatibil și cu ea. Am 65 de ani, n-am fumat niciodată, sunt în formă, am

convingerea că plămânii mei pot să mai funcţioneze mulţi ani. Şi din punct de vedere oficial, legal, sunt un anonim pentru Juliette.

Duminica trecută, am fost distrus după discuţia noastră dureroasă. Regretam atât de profund că te-am pălmuit! Când am înţeles că te îndoiai că sunt tatăl tău, când ai pomenit de privirea dezaprobatoare a mamei tale, nu m-am mai putut stăpâni. Nu suportam să aud acele cuvinte, voiam să înceteze. O să-mi fie ciudă pe mine până în ultima clipă pentru asta. Te-am minţit atunci, încă o dată, ca să nu-ţi trezesc vreo bănuială legată de planul meu sumbru. Sper că vei ajunge să mă înţelegi într-o zi.

Apoi mi-am dat seama că ai plecat înapoi la Avignon, dar ţi-am pierdut urma. N-ai mai răspuns la mesajele mele. Muream de îngrijorare fără veşti de la tine. Nu puteam nici să mă duc la librărie, nu ştiam dacă te găsesc acolo, nu puteam să risc. Dacă ai fi priceput tot, ai fi încercat să mă împiedici să fac ce aveam de făcut. Ar fi fost şi mai greu, pentru noi toţi. Nici Suzanne nu putea să-şi asume acest risc. Aşa că i-am împărtăşit secretul doamnei Racine.

Doamna Racine e o prietenă. Ne-am cunoscut la librărie acum zece ani. Mi-au plăcut imediat extravaganţele ei: ţinutele de un clasicism atât de căutat că devine bizar, insistenta de a nu-şi dezvălui numele şi de a folosi acest pseudonim, un omagiu adus dramaturgului ei favorit, notiţele poetice strecurate în cărţi. Ultima era pentru tine, întotdeauna mi-a plăcut acest poem de Marguerite Yourcenar, m-am gândit că e perfect adecvat situaţiei. Perfect de frumos, dar şi plin de speranţă şi de viaţă. Când am cunoscut-o pe doamna Racine, i-am simţit imediat singurătatea. Ne-am întâlnit în afara librăriei – cu cele mai onorabile intenţii, desigur. Am legat o prietenie sinceră. Nu-i dezvăluisem niciodată natura exactă a slăbiciunilor mele, dar ştiam că va înţelege la

momentul potrivit. Nu aveam încotro, trebuia să aflu unde erai tu, unde era Juliette. Doamna Racine n-a văzut-o decât pe una dintre voi. Cealaltă rămânea de negăsit. Însă Juliette era ciudată. Juliette avea un aer stingher uneori, cu clienții. Dar în primul rând, Juliette nu a recunoscut-o pe doamna Racine. Juliette nu mai era Juliette. M-a cuprins o groază de nedescris când mi-am dat seama de micul vostru aranjament, de schimbul incredibil pe care ați reușit să-l puneți la punct.

Te cunosc, Romane. Te cunosc perfect. Știam că situația e periculoasă. Știam că în mintea ta – la fel de întortocheată ca a mea – o să încolțească ideea sacrificiului. Dar nu știam exact ce-ți spusese Juliette. În consecință, acum două zile, m-am dus s-o văd pe sora ta la spital. Starea i se înrăutățise. Nu mai putea să vorbească, dar scrisese. Pentru părinții ei, pentru Marie, pentru tine. Sora ta e o femeie formidabilă, Romane. Și ea înțelesese că, dacă ai fi știut că nu suferea de cancer, ci de fibroză, te-ai fi gândit la ceva ce pentru ea era inimaginabil: să-ți riști viața pentru a ei. Așa că te-a mințit. Ți-a vorbit de cancer. Era doar pe jumătate o minciună, deoarece, cu câteva săptămâni înainte, fusese una dintre ipotezele luate în considerare. Voia să te protejeze.

Noaptea trecută, când apelurile tale au devenit mai insistente, am înțeles că și tu fuseseși la spital. Apoi, întrucât mi-ai dat întâlnire la Marsilia, am priceput ce aveai în minte. Am știut că n-o să renunți, că o să mergi până la capăt. Că trebuia să acționez repede, că venise clipa.

Eu trebuie s-o salvez pe Juliette, eu singur. Nu vreau să existe niciun risc pentru tine, Romane. Și eu m-am gândit la această posibilitate. Donarea de organe în perfectă comuniune. Dar e un act rarisim. Pregătit îndelung și supus comisiilor etice care se asigură că legăturile familiale dintre donatori și primitor sunt suficient de puternice. Nu-

i nici pe departe sigur că situația noastră ar fi privită favorabil de acest gen de instanță. Un tată ce se căiește că și-a abandonat fiica în urmă cu 40 de ani, o soră geamănă ce n-are nicio legătură oficială cu bolnava… Toate astea nu facilitează o decizie rapidă, clară. Iar timpul lui Juliette e limitat.

Astă-noapte am înțeles că-ți aud glasul pentru ultima oară.

Mă aflam deja la Marsilia, totul era pregătit. Așteptam momentul potrivit, semnalul.

Părăsesc astăzi această lume cu inima plină de bucurie.

Las în urmă toate minciunile. Trebuie să mă detașez de ele acum. Îți cer iertare încă o dată, Romane. Vă cer iertare amândurora. Pentru tot. Pentru viețile voastre, pentru moartea mea.

Inima mi-e liniștită fiindcă, deși n-am crezut niciodată în lumea cealaltă, îmi spun acum, cu câteva clipe înainte să-mi iau elan, că poate mă voi întâlni cu mama voastră. Ar fi atât de frumos! Mă agăț de această idee. Și de imaginea cu voi două, fiicele mele, reunite pentru tot restul vieților voastre.

Aveți încă multe de trăit, de împărțit.

Să trăiți și să fiți fericite, iubirile mele, reginele mele.

Vă iubesc.

Tata

25. Ele

Durerea e imensă.

Cred că niciodată n-am simțit ceva asemănător.

Trebuie să mă forțez să mă gândesc la altceva. Să-mi abat atenția de la această suferință. Cumplită.

Prin fața ochilor îmi trec în viteză imagini. Sau mai degrabă trec lent. Am tot timpul să le observ.

Curios lucru, memoria. Prima imagine ce apare, care-mi va rămâne gravată veșnic pe retină, e o imagine pe care n-am văzut-o niciodată. Pe care am inventat-o. O moarte parcă decupată din hârtie glasată. Fără pată. Celestă. Pură. De o frumusețe crudă, neașteptată. Tata. Oferindu-i ultima suflare și pe următoarele celei de-a doua fiice.

Durerea revine. Și mai puternică. Indescriptibilă.

Altă imagine. Două femei. Plângând. Două femei iubitoare, protectoare. Două femei admirabile. Acum le cunosc mai bine. Un astfel de moment trăit împreună creează o legătură bizară. O legătură indestructibilă. Lacrimile doamnei Racine, suspinele mute ale lui Suzanne Lebrun. Acum, când durerile se întrepătrund, și această imagine mi se pare frumoasă.

Nu mai pot să mă mișc. Sunt singură cu mine însămi, îmi epuizez ultimele resurse. Ultimele forțe. Mă abțin să nu urlu. Strâng pumnii.

O văd pe Juliette. Expresia neîncrezătoare de pe chipul ei diafan când a deschis ochii și m-a văzut acolo, în mijlocul familiei sale. Familia care a mințit-o atâția ani. Dintr-o prea mare dragoste. Familia căreia Juliette i-a iertat totul, pe loc, necondiționat, numai să continue să se iubească la fel, să nu se schimbe nimic niciodată între ei. Familia care m-a primit imediat în sânul ei, m-a acceptat, m-a iubit. Din care fac parte. Eu, care nu mai am altă familie. Eu, care sunt acum cea de-a doua fiică, cea abandonată la 39 de ani. Cu doi ani în urmă.

O văd pe Juliette. Lupta ei pentru a reveni la o viață normală. O luptă îndelungată. Dificilă. N-am fi crezut niciodată că va fi atât de lungă și de dificilă. Dar Juliette este aici. Viața ei este ca înainte. Ba nu, mai bună decât înainte. Mai bogată. Savoarea nu mai e aceeași. Gusturile, sunetele, culorile, toate sunt amplificate. Juliette trăiește mai intens. Eu trăiesc pur și simplu. Suntem niște supraviețuitoare. Ne-am născut a doua oară în acea sâmbătă de iulie din 2015. Medicii îi spun lui Juliette că are suflul unei fetișcane. Dar noi știm că e al unui bărbat de șaizeci și ceva de ani. Spitalul a înțeles legătura dintre noi prea târziu. Răul era făcut. Binele era făcut. Voința tatei împlinită, oricum. Știm că în prezent cazul nostru este studiat de comisiile de etică. În cel mai mare secret, fiindcă ridică o problemă majoră într-o țară în care eutanasia nu e autorizată. Avem dreptul să ne alegem sfârșitul vieții? Avem dreptul de a alege să ne oferim viața? Nu există riscul de a încuraja generații întregi de părinți să se sacrifice pentru a-și salva copiii? Eu nu cred. Cazul nostru este excepțional. Dacă am fi fost oficial o familie adevărată, un astfel de sacrificiu ar fi fost imposibil, și cu atât mai bine. Am convingerea că donarea de organe trebuie să rămână anonimă. Mentalitățile evoluează. Din ce în ce mai multe persoane se declară donatori. Iar peste câțiva ani, datorită progreselor științei și ale medicinei, se va ajunge la grefarea de aparate, sunt sigură. Istoria merge înainte. Noi nu suntem, din acest punct de vedere, decât femeile cavernelor.

Scot un urlet care spintecă spațiul. Nu mai știu ce să fac. Mă tem să nu-mi pierd cunoștința. Încerc să-mi reglez respirația. N-a fost niciodată punctul meu forte.

Simt un val de euforie când mă gândesc la ceea ce eu și Juliette am trăit de atunci. Aveam 39 de ani de recuperat, așa că am decis să ni-i povestim metodic. Juliette și-a închis librăria din Avignon.

Eu am închis cabinetul din Paris. Am plecat trei săptămâni, noi două, la o cabană din inima Alpilor, luând cu noi tot soiul de fotografii și de obiecte care și-au lăsat amprenta asupra vieților noastre, amprentă uneori profundă, deseori superficială, inutilă. Trei săptămâni, doar eu și ea. Primele două zile le-am consacrat explorării poveștilor familiale, povestea părinților noștri, cei adevărați și cei adoptivi. Apoi ne-am cufundat în anii ’90, ne-am pus jambiere în culori fluorescente și am dansat pe Madonna, Prince, George Michael, Cranberries, Ace of Base. Ne-am prăpădit de râs recitind pagini uitate din agendele noastre de liceene și am studiat evoluția coafurii lui Juliette în decursul epocilor și al modelor. Dar am și plâns din belșug pentru tot ce n-am trăit împreună, pentru toate jocurile copilăriei pe care nu le-am trăit împreună. Au fost printre cele mai intense zile din viața mea. Însă viața mea abia începe, sunt conștientă de asta.

Deocamdată, am impresia că sunt în pragul morții.

Nu-i posibil să suferi așa în zilele noastre. Mi se spune întruna că e normal să doară. Într-adevăr, a fost alegerea mea. Acum îmi regret decizia, dar e prea târziu să mai dau înapoi. Simt o lovitură de pumnal în pântec. Strâng din dinți.

Și mâna lui Désiré.

E aici, lângă mine, mă încurajează. Chiar și la 2:00 dimineața, chiar și în lumina palidă a tuburilor cu neon din spital, e atât de chipeș, că-mi vine să-i dau palme, să sufere și el. În fond, e la fel de răspunzător ca mine pentru ceea ce pătimesc. Dar n-o fac, evident. Cred totuși că îl ocărăsc puțin.

Inspir adânc și slobozesc un țipăt strașnic. Désiré respectă cu sfințenie indicațiile ce i-au fost date. Puțină apă pulverizată în gură, respirație variabilă, încurajări, „împingem”.

Mor.

Nu, trăiesc.

Mă gândesc la mama. La ce a îndurat singură de Anul Nou în 1976. Alung imaginile din minte întrucât mă bântuie de când am aflat și nu-i momentul.

Evoc altă imagine. Mai frumoasă. Mai luminoasă.

După ce tata a murit, a trebuit să aranjez, să arunc, să triez tot ce a adunat el în cursul vieții, inclusiv obiecte pe care le-a ascuns intenționat de mine. În timp ce căram o valiză veche ce-i aparținuse mamei, în care ea ținea fotografiile din propria copilărie, mi-au alunecat mâinile. Valiza era prea grea. Am scăpat-o. S-a izbit de podea și căptușeala s-a desfăcut puțin. Din reflex, mi-am strecurat mâna înăuntru. Ca atunci când golesc o geantă. Verific să nu fi uitat ceva, trecându-mi mâna prin interiorul ei.

M-am oprit brusc. Sub efectul surprizei. Mâna mea dăduse peste ceva. O hârtie. O scrisoare. Scrisă de mama.

M-am așezat și am început să citesc.

Am căpătat instantaneu certitudinea că eram prima persoană care vedea scrisoarea. Tata nu știa de existența ei.

Dacă ar fi citit-o, ar fi pomenit de ea în dosarul pe care mi l-a lăsat în ziua morții.

Dacă ar fi citit-o, nu ar fi luat aceleași decizii, fără îndoială. Dacă ar fi citit-o, viețile noastre ar fi fost diferite. Ce păcat!

Împing mai tare, apoi și mai tare. Désiré gâfâie, am impresia că maxilarele o să mi se dezintegreze dacă mai continui să strâng din ele în felul ăsta. Moașa mă liniștește, e foarte bine, doamnă, sunteți o campioană. Câți ani are? 22? Ce știe ea despre durerile nașterii? *Mai vorbim când o să te decizi și tu să naști pe cale naturală, fără peridurală, ca pe vremuri. Și asta, doar fiindcă ți-ai zis că nu trebuie să mai cedezi în fața fricii. Niciodată, Romane.* De data asta, aș fi făcut mai bine să-mi ascult temerile.

În scrisoare, mama ni se adresa nouă, viitorii ei copii.

Potrivit datei, mama a scris neverosimila misivă când era însărcinată în patru luni. Scrisoarea răspundea la întrebarea pe care mi-o pusesem în ultima zi de viață a tatei. Știa mama că era însărcinată cu gemeni?

Nu știa, cuvintele ei sunt foarte clare. Nu avea cum să știe.

Dar spera.

În scrisoare, se adresa „lor”. Fiicelor ei. Mama era convinsă că va avea două fete. Poate nu născute în același timp, nu menționează asta. Dar visa la aceste două fete.

Mama descria în scrisoare lumea ei ideală, familia ei ideală. Cu multă poezie, cu mare delicatețe și o scriitură simplă, sigură. Fără înfloriturі, dar cu vorbe alese, cu un soi de elan literar potrivit cu imaginea pe care am avut-o întotdeauna despre ea.

În familia ideală a mamei, ar exista două fete. Pe care le-ar iubi la nebunie. Pe care Joseph le-ar iubi la nebunie. Care s-ar iubi între ele la nebunie. Pe care ea le-ar iniția în plăcerile lecturii, ale teatrului; adora lectura și teatrul. Care ar urma medicina, eventual, dacă Joseph ar insista. Pe care le-ar chema Romane și Juliette. Prenume shakespeariene, dar fără tragedia din jurul lor. Sunt propriile ei cuvinte. Tulburătoare. Viața ar fi putut să fie atât de frumoasă cu ea!

Împing încă o dată, mai lung, dar și mai greu.

Apoi toată lumea începe să urle. Se zărește capul. Ea e aici, Romane.

Îi aud țipătul și izbucnesc în lacrimi. Pierd noțiunea timpului.

Câteva secunde mai târziu, care mi se par o eternitate, îmi țin fiica în brațe. Îi arunc o privire lui Désiré. Și el plânge. Îmi spune că e magnifică, nu se îndoiește de asta, chiar dacă nu o vede.

Durerea revine subit.

La fel de intensă. La fel de puternică. Sau poate și mai și, nu știu. Țipetele fiicei mele mă încurajează.

Niciodată nu m-am simțit atât de invincibilă. Atât de fericită că trăiesc.

Scot un strigăt gutural, instinctiv. Un vaiet profund.

Un strigăt în care se adună toată viața mea, toate morțile.

Cobor pleoapele. Las lacrimile să curgă. Încet.

Continui să strâng mâna lui Désiré și brusc o aud. Tot corpul mi se relaxează. Mă opresc din plâns.

Deschid ochii.

Și atunci o văd.

Agitându-se în brațele lui Désiré. Frumoasă cum mi-am imaginat-o.

Așteptată. Luminoasă. Uluitoare. Îndreptând totul. A doua mea fiică.

Mulțumiri

Anul care s-a scurs a fost incredibil. Un vârtej de fericire, surprize, descoperiri, întâlniri. Sunt atâtea persoane cărora trebuie să le mulțumesc…

În primul rând, îi mulțumesc impresionantei mele editoare, Caroline Lépée. Îți mulțumesc pentru sprijin, pentru discuțiile noastre, pentru ideile, comentariile, întrebările tale, care mă dau peste cap uneori, mă încurajează adesea, îmi permit să avansez, să-mi îmbunătățesc textele. Am un noroc extraordinar să lucrez cu tine. N-am terminat de băut cupe împreună :).

Îi mulțumesc lui Philippe Robinet pentru ușa mereu deschisă, urechea atentă, ban bourguignon[8] și încrederea reînnoită care mă mișcă mai mult decât las să se vadă.

Mulțumesc întregii echipe de la Calmann-Levy pentru cât a susținut *Camera minunilor.* Fără munca voastră formidabilă, primul meu roman n-ar fi putut avea un destin atât de „ireal”… Lucru de care sunt pe deplin conștient. Le mulțumesc în special Patriciei Roussel și Juliei Balcells, care au propulsat-o pe draga noastră *kawaii cat* mult mai departe decât ne imaginaserăm. Lui Christelle Pestana, Adeline Vanot, Antoine Lebourg, Sarah Altenloh și Fanny Plan, care au antrenat în aventură numeroși jurnaliști, bloggeri și organizatori de evenimente literare. Le mulțumesc lui Camille Lucet, quinoa queen și mare maestră a planurilor de lansare, lui Virginie Ebat și echipelor de vânzări Hachette pentru munca lor prețioasă pe lângă librari. Le mulțumesc lui Catherine Bourgey, Anne Sitruk, Mélanie Trapateau, Chloé Herla, Margaux

Poujade și tuturor celorlalți care fac din această editură un loc unde te simți (aproape) ca acasă.

Le mulțumesc librarilor care m-au susținut încă de la început: nu pot să menționez pe toată lumea, dar aș vrea să le mulțumesc în special lui Gérard Collard, Lydie Zannini, Caroline Vallat, Philippe Fournier, Amandine Ardouin, Stanislas Rigot, Antoine Bonnet, Sandrine Dantard, și apoi lui Nadège, Alice, Yohann, Céline… vă mulțumesc tuturor.

Le mulțumesc jurnaliștilor cărora le-a plăcut primul meu roman și l-au făcut cunoscut, în frunte cu Bernard Lehut, al cărui „blurb" a fost deja tradus în italiană, japoneză și islandeză!

Le mulțumesc numeroșilor bloggeri, cronicari și instagrammeri care au susținut *Camera minunilor,* cu un gând special pentru Emilie „Bulledop", Ophélie, Jenna, Bénédicte, Margaux, Karine și Yvan.

Le mulțumesc tuturor persoanelor pe care le-am întâlnit în saloane, autori și organizatori, pentru râsetele, discuțiile pasionante și modul în care m-au primit în această comunitate.

Le mulțumesc profesorului Françoise Le Pimpec Barthes, doctorilor Roger Bessis și Nicolas Peron, fiindcă și-au făcut timp să răspundă la întrebările mele medicale extravagante, și lui Denis Chofflet pentru lămuririle asupra chestiunilor privind starea civilă.

Îi mulțumesc familie mele. Mathilde, Alessandro și Éléonore, voi sunteți temelia, ancora, fundamentul meu. Fără voi, nimic n-ar avea aceeași savoare. Voi mă purtați înainte mereu. Le mulțumesc părinților mei, Muriel și Serge, că mi-au oferit suficientă iubire și încredere pentru a mă face să cred că nimic nu-i imposibil – tată, poți să-ți continui munca de atașat de presă local, bineînțeles:). Lui Alexandre și Andréa: m-am gândit mult la voi când am scris această poveste incredibilă. Floriane, Fanny, Jules, Noé, André,

Raphaële, Pierre, vă mulțumesc pentru lecturile și comentariile voastre înfocate despre titluri și coperți, pentru undele voastre pozitive și toate momentele frumoase pe care le-am împărțit – luna martie 2018 a fost deosebit de bogată în evenimente vesele. Mulțumesc bunicului meu, Pascal, și familiei mele din Hyères și din alte părți (un semn complice cu ochiul pentru N. Team), fiindcă au fost alături de mine.

În sfârșit, *last but not least,* vă mulțumesc vouă, cititoare și cititori, care îmi scrieți, veniți în întâmpinarea mea sau pur și simplu le împărtășiți celor din jur entuziasmul vostru pentru ceea ce scriu eu. Nu aveți cum să știți cât de mult mă emoționează mărturiile voastre și mă încurajează să continui. Infinite mulțumiri.

Julien

Julien Sandrel s-a născut în 1980 la Hyères, în sudul Franței. În copilărie, visa să se facă scriitor sau regizor. Deși pasionat de film și literatură, și-a luat licența în agronomie la Paris, apoi a făcut un master în marketing. În prezent, locuiește la Paris cu soția și cei doi copii ai lor.

La Editura Trei, de același autor a apărut *Camera minunilor,* romanul său de debut, tradus în 25 de limbi și recompensat, în 2019, cu Prix Méditerranée des lycéens și Prix des lecteurs U. Romanul este în curs de ecranizare.

JULIEN SANDREL

Romane, o femeie de 39 de ani, e medic și suferă de ipohondrie. Viața ei monotonă se schimbă în clipa în care o pacientă îi mărturisește că a văzut-o ieșind supărată din secția de pneumologie a unui spital din Marsilia. Dar Romane se simte foarte bine și n-a pus niciodată piciorul în acel oraș.

Mânată de senzația că această poveste misterioasă răspunde golului interior pe care l-a resimțit dintotdeauna, Romane se hotărăște să plece în căutarea celei care îi seamănă atât de mult.

Astfel ajunge la Juliette, proprietara unei librării din Avignon. În clipa în care cele două femei se întâlnesc, un lucru este evident: sunt gemene. Cum e posibil însă ca niciuna să nu știe de existența celeilalte? Ce secrete ascund familiile lor?

Încercând să descopere adevărul, cele două surori pornesc într-o călătorie presărată cu bucurii și dureri...

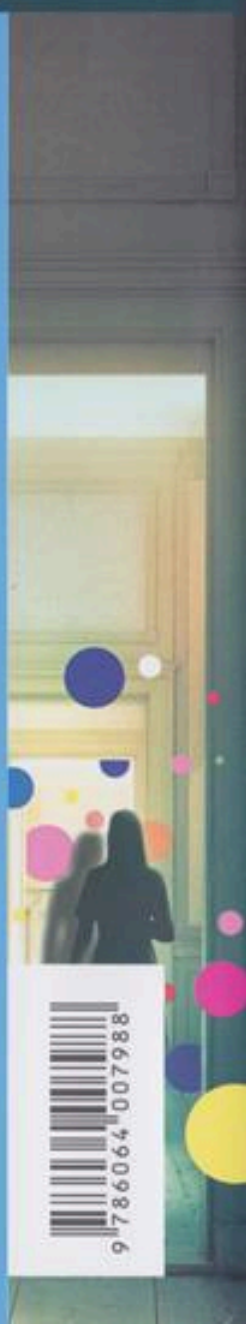

TREI

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0798-8
9 786064 007988

{1} Joc de cuvinte intraductibil bazat pe pronunția asemănătoare dintre *air* (aer) și *hair* (păr). *De quoi j'ai l'air* s-ar traduce prin „cum arăt". (N.t.)

{2} Ești bine, scumpo? (în italiană în original). *(N.t.)*

{3} Cel dorit. *(N.t.)*

{4} Joc de societate care constă într-o serie de întrebări la care jucătorii nu pot răspunde nici cu da, nici cu nu, altfel sunt eliminați. *(N.t.)*

{5} Ora de încheiere a cursurilor. *(N.t.)*

{6} Joc pentru copii care constă în extragerea unor obiecte din corpul pacientului. *(N.t.)*

{7} Serie de desene animate despre corpul uman. *(N.t.)*

{8} Melodie populară franceză, însoțită de o gestică aparte, specifică regiunii Bourgogne. *(N.t.)*

Table of Contents

I. ANII 5
1. Viața mea 6
2. Sunt bine 11
3. Marsilia 17
4. Imposibil 23
5. Juliette 29
6. La început 35
7. Înecate 43
8. Vremurile bune de altădată 48
9. Pactul 53
Ziua 60
II. ZILELE 66
10. Luni 67
11. Marți 76
12. Miercuri 87
13. Miercuri 93
14. Miercuri 98
Noaptea 107
15. Joi 114
16. Joi 123
17. Joi 132
18. Vineri 137
19. Vineri 148
III. ORELE 152
20. Vineri 153
21. Vineri 159
Copilăria 162
22. Sâmbătă 166
23. Sâmbătă 172
Fiica 180

24. Sâmbătă 185
Moartea 188
25. Ele 194
Mulțumiri 200